SERIE NOUĂ

ENIGMA

Ellery Queen

MISTERUL CRUCII EGIPTENE

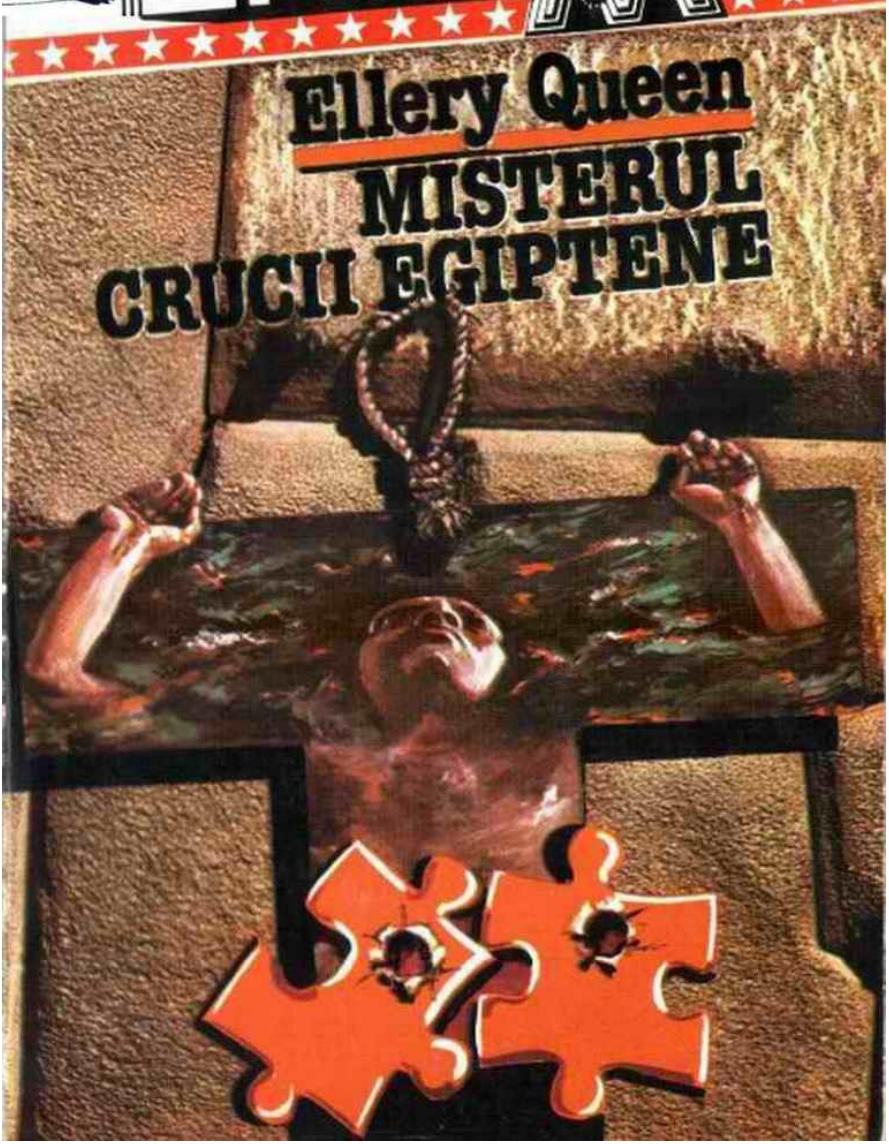

ELLERY QUEEN

MISTERUL CRUCII EGIPTENE

BUCUREŞTI 1994
EDITURA Z

Traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

Redactor: ALEXANDRU MĂRCULESCU

Tehnoredactor: CONSTANŢA VULCĂNESCU

Ellery Queen – THE EGYPTIAN CROSS MISTERY
Tipar executat sub comanda nr.30 851
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
ROMÂNIA

PERSONAJE

ANDREW VAN : un profesor
THOMAS BRAD : un importator de covoare orientale
STEPHEN MEGARA : un călător
VELJA KROSAC : un răzbunător
HELENE BRAD : fiica vitregă a lui Brad
MARGARET BRAD : nevasta lui Brad
JONAH LINCOLN : directorul general al afacerilor Brad
ESTHER LINCOLN : sora lui Jonah
Dr. VICTOR TEMPLE : un vecin
PERCY LYNN : un englez, om de lume
ELISABETH LYNN : nevasta lui Percy
HARAKHT : Zeul Soarelui
PAUL ROMAINE : un nudist
CĂPITANUL SWIFT : căpitanul iahtului lui Megara
FOX : şoferul şi grădinarul lui Brad
PROF. YARDLEY : un arheolog

PARTEA ÎNTÂI
CRUCIFICATUL DIN ARROYO

CAPITOLUL 1

CRĂCIUN LA ARROYO

Într-o dimineaţă de Crăciun, în apropierea orăşelului Arroyo din Virginia de Vest, fusese găsit cadavrul lui Andrew Van, decapitat şi crucificat pe un stâlp indicator în formă de T.

Ellery Queen nu putuse să reziste acestei ştiri răspândite de ziare şi pe care o aflase la Chicago, acolo unde îşi însoţise tatăl, ce nu era altul decât inspectorul Queen de la Biroul Central de Criminalistică din New York; inspectorul fusese convocat în marele oraş la o întrunire pe tema isprăvilor făptuite de gangsteri. De îndată ce întrunirea luă sfârşit, Ellery îl trase după el şi reuşi să-l convingă că o plimbare cu automobilul i-ar face tare bine înainte de a se reîntoarce la New York. Tatăl cedă în faţa insistenţelor fiului şi amândoi o porniră spre Virginia.

Crima fusese comisă la intersecţia a două drumuri, la aproximativ o jumătate de milă depărtare de Arroyo. Ajungând acolo, Ellery şi tatăl său recunoscură cu uşurinţă locul; după traversarea orăşelului, care număra cel mult două sute de locuitori, au zărit de departe un mare stâlp indicator în formă de T, aşezat în punctul în care drumul pe care veneau ei era întretăiat perpendicular de cel ce ducea de la New Cumberland la Pughtown. Stâlpul indicator stătea, deci, cu faţa spre

capătul drumului către Arroyo; unul din braţe indica Pughtown, adică direcţia nord-est, celălalt arătând spre New Cumberland, direcţia sud-vest.

Ellery opri şi coborî din maşină, în ciuda protestelor tatălui său, inspectorul. Afară era îngrozitor de frig, pământul îngheţase bocnă. Tânărul privi îndelung la stâlpul pe care fusese crucificat Andrew Van, excentricul învăţător din Arroyo.

Stâlpul, altădată alb, acum de un cenuşiu murdar, era înalt cam de trei metri şi jumătate. Ellery observă că intersecţia drumurilor forma şi ea un T, asemenea stâlpului, la fel ca inscripţia ciudată găsită pe uşa casei unde locuia victima, litera T scrisă cu sânge…

Ellery suspină, întrebându-se ce nebun furios putuse să comită această crimă atroce, inexplicabilă. Îşi aminti de amănuntele apărute în ziare: ucigaşul bătuse nişte cuie mari în palmele şi gleznele victimei; alte două cuie fuseseră bătute la subsuori ca să susţină greutatea corpului. Absenţa capului te făcea imediat să te gândeşti la un T mare. Drumurile se intersectau formând un T. Pe uşa casei lui Van, situată în apropiere, ucigaşul trasase un T cu sângele victimei sale…

Şi de ce să comiţi o crimă în ziua de Crăciun?

Poliţia locală nu înţelegea nimic din tot ce se întâmplase. Van nu avea duşmani, dar nici nu i se cunoştea vreun prieten. Singura fiinţă mai apropiată, un om simplu pe nume Kling, îi slujea drept servitor. Dar acum era de negăsit. Nimeni nu-l mai văzuse de când fusese descoperit cadavrul stăpânului său. Exista temerea că ar fi putut să cadă şi el victimă acelui nebun sângeros.

Ellery îşi scoase pince-nez-ul, şterse cu grijă lentilele

şi examină cu meticulozitate stâlpul indicator, observând găurile lăsate în lemn de cuiele scoase de poliţie. Sângele coagulat se întărise în locurile unde fuseseră ţintuite mâinile şi picioarele. Dar şi mai mult se găsea pe partea verticală a stâlpului, provenit de la rana deschisă a gâtului; sângele inundase pur şi simplu lemnul.

Ellery se întoarse la maşină, unde îl aştepta inspectorul, îngheţat de tot şi foarte prost dispus.

— Haide, grăbeşte-te odată! se răsti el.

— Zău că nu eşti deloc curios.

— E prea frig.

Ellery zâmbi, porni motorul şi îşi continuară drumul spre Arroyo.

— Stranie întâmplare, strigă Ellery ca să acopere zgomotul motorului (maşina celor doi Queen era o antică Duesenberg, rapidă dar nărăvaşă), să fii crucificat în ziua de Crăciun!

Răspunsul inspectorului se pierdu în vacarmul stârnit de maşină.

Pătrunseră în mare viteză în orăşel şi se opriră în faţa unei case foarte modeste, împodobită cu o firmă scrisă de mână cu făloşenie, pe care se putea citi: Hotelul oraşului Arroyo. Ellery şi tatăl său intrară şi se pomeniră, după ce trecură şi de a doua uşă, în faţa unui personaj puţin cam stupid pe care îl bănuiră a fi şeful poliţiei locale.

— Sergentul Luden?

— Eu sunt. Ce doriţi?

— Sergente, făcu Ellery cu o voce pe care se strădui s-o facă cât mai impresionantă, dă-mi voie să ţi-l prezint pe inspectorul Queen de la Biroul Central al Poliţiei din New York.

Sergentul păru deosebit de surprins şi îi oferi un scaun inspectorului.

— Cazul Van, ai? Nu ştiam că şi cei de la New York se interesează de el.

— Spune-ne amănunte, sergente, făcu Ellery servindu-i cu ţigări pe cei de faţă.

— Amănunte... păi... mi s-a acrit să tot dau la amănunte. Ne-au năpădit ziariştii...

— Cine a găsit cadavrul?

— Old Pete. Mai mult ca sigur că nu-l cunoaşteţi, locuieşte într-o colibă, acolo, pe coline.

— Nu mai era vorba şi de un fermier?

— Ba da, Mike Orkins. Se pare că Orkins venea la Arroyo cu Fordul lui, vineri dimineaţa, adică în dimineaţa Crăciunului. În drum l-a întâlnit pe Old Pete, care venea şi el în oraş, şi i-a oferit un loc în maşina lui. Ei bine, când au ajuns la cotitură au dat nas în nas cu cadavrul lui Andrew Van.

— Am văzut stâlpul, zise Ellery.

— Au venit o sumedenie cu maşinile să-l vadă, bombăni sergentul Luden. Spuneam deci că pe Old Pete şi Orkins, văzând acest spectacol, i-a apucat aşa o frică încât au şters-o spre Arroyo cât ai zice peşte.

— Nu s-au atins de cadavru? întrebă inspectorul.

Luden îşi scutură chica lui căruntă.

— Da' de unde! Au dat fuga aici de parcă i-ar fi alergat necuratu' şi m-au sculat din somn.

— Cât era ceasul? întrebă Ellery.

— Era opt, mărturisi sergentul.

— Şi aţi plecat imediat acolo împreună cu dl Hollis, primarul?

— Da. Am strâns câţiva tipi şi ne-am dus să vedem.

Ce porcărie! Şi încă şi-n ziua de Crăciun! Unde mai pui că Van era ateu…

— Adică ce vreţi să spuneţi? întrebă cu vioiciune inspectorul.

Sergentul păru stingherit.

— Ei bine, era un om care nu mergea niciodată la biserică. Preotul…

— Să fie oare o crimă săvârşită de un individ cuprins de fanatism religios? se adresă Ellery tatălui sau.

— A zis cineva asta, mormăi sergentul, dar eu nu cred aşa ceva.

— Presupun că nu bănuiţi pe nimeni din acest oraş? întrebă Ellery.

— Sigur că nu! Eu zic, domnule, că e vorba de cineva pe care Van l-a cunoscut mai demult.

— Au fost pe-aici străini recent?

— Nu… Deci primarul, eu şi tipii veniţi cu noi am identificat cadavrul după construcţia lui, haina şi actele pe care le-am găsit în buzunare. După aceea l-am dat jos. La întoarcerea în oraş ne-am oprit în faţa casei lui Van…

— Da? făcu Ellery foarte interesat. Şi ce-aţi găsit acolo?

— O dezordine cumplită, răspunse sergentul Luden. Toate scaunele răsturnate de parcă s-ar fi bătut, sânge peste tot, acel semn în formă de T, de care au tot scris ziarele, făcut pe uşă tot cu sânge. Şi Kling nicăieri.

— Ah, făcu inspectorul, servitorul? A plecat luându-şi lucrurile cu el?

— Ei bine, zise sergentul scărpinându-se în cap, nu prea am idee. Judecătorul mi-a cam preluat toate sarcinile. Cred că îl caută pe Kling… şi pe încă altcineva.

Da nu pot să vă spun nimic.

— Nicio veste de la Kling?

— Nu. Cadavrul a fost dus în principalul oraş al ţinutului, Weirton, la douăsprezece mile de aici. Procurorul a sigilat casa lui Van, iar poliţia statului este ocupată până peste cap cu acest caz.

Ellery reflectă un moment, în timp ce tatăl său se foia nervos pe scaun.

— Cadavrul fusese decapitat, murmură după aceea Ellery. Cu un topor, mi se pare?

— Da, am găsit toporul la el în casă. Era toporul lui Kling, dar nu s-au găsit pe el amprente.

— Dar capul?

Sergentul făcu un gest de neputinţă.

— N-am idee. Presupun că ucigaşul l-a luat cu el ca amintire. Ha, ha!

— Acum, tată, zise Ellery punându-şi pălăria pe cap, cred că putem pleca. Mulţumesc, sergente.

CAPITOLUL 2

ANUL NOU LA WEIRTON

Inspectorul Queen fusese rechemat la New York, însă Ellery rămase la Weirton. Voia să asiste la anchetă, sedus de marea ciudăţenie a acelei crucificări.

Era marţi. Avea timp până sâmbătă, adică până a doua zi după Anul Nou, ca să încerce să obţină cât mai multe informaţii posibile de la domnul Crumit, procurorul districtului. Dar Ellery nu reuşi să dea ochii cu acest personaj, foarte plin de importanţa lui. Necăjit, tânărul bătu străzile din Weirton, ascultând conversaţiile localnicilor. Pe străzi erau foarte puţine femei, iar copii aproape deloc; numai bărbaţi cu aer grav, care discutau despre crimă şi vorbeau de linşaj... numai că, din păcate, nu aveau pe cine să linşeze. Poliţiştii de la poliţia statului, trimişi în sprijinul celei locale, circulau cu un aer preocupat.

Miercuri, Ellery reuşi să aibă o convorbire cu Stapleton, judecătorul. Dar nu află nimic nou de la el.

Prin urmare, Ellery consacră ultimele trei zile unei documentări atente asupra victimei, Andrew Van. Nimeni sau aproape nimeni nu-l cunoştea la Weirton, unde venea foarte rar. Se spunea că sătenii din Arroyo îl considerau un profesor excelent, reproşându-i totuşi puţin faptul că nu mergea la slujba religioasă.

Toate aceste lucruri nu erau deloc interesante.

*

* *

Sala unde trebuia să se ţină ancheta se umplu cu mult înainte de ora fixată. Ellery avusese grijă să sosească printre primii, ca să ocupe loc în primul rând. La orele nouă fără zece, când intră judecătorul Stapleton, Ellery se apropie de el şi îi arătă o telegramă semnată de şeful poliţiei din New York; datorită ei, primi permisiunea să intre în mica încăpere unde se găsea expus cadavrul lui Andrew Van.

— Vă previn că priveliştea nu e prea plăcută, murmură judecătorul. Decenţa ne-a împiedicat să facem ancheta în săptămâna Crăciunului; aşa că au trecut opt zile de când…

Ellery, adunându-şi tot curajul, descoperi cadavrul ca să-l reacopere aproape imediat. Era într-adevăr greu de suportat. Un bărbat înalt. În locul capului – nimic… o gaură larg deschisă.

Pe o masă zăceau hainele: un costum gri închis, foarte sobru, pantofi negri, lenjeria de corp, totul întărit de sânge. Mai erau şi câteva obiecte, scoase din buzunarele costumului: un creion, un stilou, un portofel, o trusă de chei, un pachet de ţigări, câteva monede, un ceas şi o scrisoare veche. Nimic nu prezenta interes, concluzionase Ellery după ce le examinase pe toate. Singurele indicaţii ce puteau prezenta o foarte mică importanţă din punctul de vedere al anchetei erau iniţialele A.V. De pe câteva obiecte şi scrisoarea, de la un librar din Pittsburg, care îi fusese adresată lui Andrew Van, Esq.

Stapleton se întoarse şi îl prezentă pe Ellery Queen unui bătrân înalt care tocmai intrase şi care se uita la

tânăr cu un aer bănuitor.

— Domnul Queen… procurorul Crumit.

Ellery salută şi se întoarse în sala de anchetă.

Cinci minute mai târziu îşi făcea apariţia şi judecătorul Stapleton şi cerea să se facă linişte. După inevitabilele preliminarii, Stapleton chemă primul martor, Michel Orkins.

Acesta, un fermier bătrân, adus de spate, ars de soare şi bătut de vânt, se apropie şi se aşează, cuprins de o stare de nervozitate, pe scaunul indicat de magistrat.

— Domnule Orkins, spuneţi-ne în ce împrejurări aţi descoperit cadavrul victimei.

— Da, domnule judecător. Era vinerea trecută, mă duceam la Arroyo cu maşina mea Ford, când l-am zărit pe Old Pete pe drum; l-am luat în maşină. Ajunşi la cotitură, am văzut cadavrul agăţat de stâlp… cu mâinile şi picioarele bătute în cuie. Am… am plecat imediat de-acolo cu toată viteza, îndreptându-ne spre oraş.

Cineva din asistenţă râse scurt şi judecătorul ceru să fie linişte, după care întrebă:

— V-aţi atins de cadavru?

— Nu, domnule judecător. Nici măcar nu ne-am dat jos din maşină.

— Vă mulţumesc, domnule Orkins.

Fermierul scoase un suspin adânc de uşurare şi se întoarse la locul lui, ştergându-şi fruntea cu o batistă mare de culoare roşie.

— Aăă… Old Pete?

Se produse agitaţie; din fundul sălii se ridică o figură bizară, cea a unui bătrânel sfrijit, drept ca lumânărica, cu o barbă căruntă şi sprâncene zbârlite. Îmbrăcat aidoma unui arlechin, cu nişte bulendre vechi, peticite peste tot

şi foarte murdare, Olt Pete merse ezitând până la scaunul rezervat martorilor.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Ha?

Bătrânelul îl privi pieziş; îţi crea impresia că nu vede.

— Numele dumitale! Peter… şi mai cum?

Old Pete scutură din cap.

— Nu am nume. Eu sunt Old Pete. De altfel sunt mort. De douăzeci de ani sunt mort.

Se aşternu o tăcere plină de oroare, iar Stapleton privi în jurul său cu un aer stupefiat. Deodată, un bărbat mic de statură, cu un aer vioi, aşezat lângă estrada judecătorului, se ridică în picioare şi luă cuvântul.

— Am să vă explic eu, domnule judecător. Old Pete e puţin cam nebun. Eu numai aşa îl ştiu de când s-a stabilit la noi în ţinut. Cabana lui de vânător e puţin mai sus de Arroyo, pe coline.

— Ah… vă mulţumesc, domnule Hollis.

Primarul din Arroyo se aşeză din nou pe scaun, în timp ce din rândurile asistenţei se făcu auzit un murmur de aprobare. Old Pete rânji şi îl salută pe Hollis cu un gest al mâinii. Judecătorul îşi continuă întrebările, la care martorul dădu răspunsuri vagi, suficiente totuşi pentru a confirma relatarea lui Michel Orkins.

După el, Hollis primarul şi sergentul Luden depuseră mărturie precum că fuseseră sculaţi din pat de Orkins şi Old Pete şi duşi la locul dramei. După aceea luaseră cu ei cadavrul, oprindu-se în drum la casa lui Van, unde remarcaseră semnul făcut cu sânge pe uşă.

Mai departe a fost chemat să depună mărturie un german gras şi surâzător.

— Luther Bernheim, dumneata ai un magazin de

produse alimentare la Arroyo?

— Da, domnule judecător.

— Îl cunoşteai pe Andrew Van?

— Da. Era unul dintre clienţii mei, un client bun, care plătea totdeauna foarte regulat.

— Îl cunoşteai de multă vreme?

— Ach! De ani de zile.

— Venea el însuşi să-şi cumpere alimentele?

— Câteodată. Dar de cele mai multe ori venea Kling, servitorul lui. Domnul Van venea personal să achite notele de plată.

— Era amabil?

— Da.

— Ai putea să spui despre el că era ciudat, original?

— Ciudat… nu. Poate puţin original. De exemplu, îmi comanda mereu icre negre.

— Icre negre?

— Da. Era singurul client care îmi comanda aşa ceva. Le aduceam special pentru el. Totdeauna de cea mai bună calitate.

— Domnule Bernheim, domnule Hollis şi dumneata, sergente Luden, vă rog să mă urmaţi în încăperea vecină pentru identificarea oficială a cadavrului.

Judecătorul părăsi estrada, urmat de cei trei cetăţeni. Toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp. La întoarcere, faţa cumsecadelui băcan din rozalie devenise aproape verde, iar ochii lui reflectau oroarea celor văzute.

Ellery Queen suspină. Un profesor de ţară care comanda icre negre! Oare sergentul Luden să fie un tip mai subtil decât părea? Să fi cunoscut Van un trecut mai strălucit?

Procurorul Crumit se apropie de estradă. Din sală se auzi un murmur de nerăbdare; toţi simţeau că până acum nu fusese decât o introducere.

— Domnule procuror, zise Stapleton, ne puteţi comunica informaţii despre viaţa dusă de Andrew Van înainte şi după venirea lui la Arroyo?

— Da.

— Atunci vă rog să ne comunicaţi tot ce aţi descoperit.

Procurorul îşi sprijini mâna de spătarul scaunului destinat martorilor.

— Andrew Van şi-a făcut pentru prima dată apariţia la Arroyo ca urmare a unui anunţ dat în ziare pentru ocuparea unui post de profesor. Referinţele lui erau excelente şi municipalitatea l-a angajat. A venit împreună cu Kling, servitorul lui, şi a închiriat casa în care a locuit până la moarte. Purtarea lui a fost exemplară şi nu i se puteau aduce decât cuvinte de laudă…

Crumit făcu o pauză.

— Am aflat că fusese profesor la un colegiu din Pittsburg înainte de a veni la Arroyo.

— Şi înainte?

— Nicio urmă. Naturalizat american de treisprezece ani, Van era armean, născut în 1885.

Armean, îşi zise Ellery Queen. Nu departe de Galileea… Prin minte îi treceau tot felul de gânduri ciudate, pe care le alungă, de altfel, cât se poate de repede.

— Şi Kling, domnule procuror?

— Era un copil găsit, crescut de orfelinatul Sf. Vincenţiu din Pittsburg. Ajuns bărbat în toată firea,

orfelinatul îl folosea ca om la toate. Andrew Van, când şi-a dat demisia de la colegiul din Pittsburg şi a acceptat postul de la Arroyo, a fost la orfelinat pentru a-şi lua de acolo un servitor. Alegerea s-a oprit asupra lui Kling şi acesta l-a urmat pe Van la Arroyo, unde a rămas până la moartea stăpânului său.

Ellery se întrebă ce motiv îl putuse determina pe Van să părăsească un oraş mare cum era Pittsburgul pentru o astfel de văgăună. Un trecut nelegiuit, dorinţa de a se ascunde? Când vrei să te ascunzi îţi alegi un oraş mare, nu un cătun! Nu, cauzele erau probabil mai profunde, mai obscure...

— Ce fel de om era acest Kling? întrebă Stapleton.

— Cei de la orfelinat îl descriu ca pe un om simplu. Cu totul inofensiv.

Judecătorul se scuză brusc faţă de procuror şi îl chemă din nou pe băcanul din Arroyo.

— Îl cunoaşteţi pe Kling, domnule Bernheim?

— Da, domnule judecător.

— Descrieţi-mi-l.

— Oh, era un individ liniştit, cumsecade. Destul de prost...

— Este adevărat, domnule Bernheim, că acest Kling era cunoscut în tot Arroyo pentru forţa lui fizică?

Ellery zâmbi.

— Ach, da, făcu Bernheim. Acest Kling era foarte puternic! Era în stare să ridice un butoiaş cu zahăr! Dar n-ar fi omorât nici măcar o muscă, domnule judecător, îmi aduc aminte că odată...

— De ajuns, zise Stapleton. Domnule Hollis, vreţi să veniţi mai aproape?

Primarul se apropie. Ellery îşi zise că avea un aer

dezagreabil.

— Sunteţi preşedintele consiliului municipal, domnule Hollis?

— Da.

— Vreţi să spuneţi juriului tot ce ştiţi despre Andrew Van?

— A dat totdeauna satisfacţie deplină. Un om care studia mult, ieşind foarte rar din casă în afara orelor de şcoală. Unii îl considerau distant, dar eu nu împărtăşesc această părere. Era puţin sociabil, asta e tot. Şi, deşi era de origine străină, vorbea, englezeşte ca mine şi ca dumneavoastră.

— Primea vizite?

— Nu, nu cred, dar natural că nu pot afirma cu toată siguranţa. Era un tip ciudat, continuă primarul cu un aer gânditor. O dată sau de două ori, zicând că vreau să mă duc la Pittsburg, Van mi-a cerut să-i cumpăr nişte cărţi, nişte cărţulii curioase... Filosofie, istorie, astrologie...

— Da, da, foarte interesant, domnule Hollis. Apropo, sunteţi bancherul din Arroyo?

— Da.

Primarul roşi şi-şi îndreptă privirea spre picioarele lui scurte. Ellery înţelese după expresia lui Hollis că era atotputernic la Arroyo sau aproape.

— Andrew Van avea un cont la banca dumitale?

— Nu. Îşi primea în mod regulat salariul în bani lichizi şi păstra toţi banii asupra lui. Ce vreţi, fiecare cum crede de cuviinţă! Ştiu asta chiar de la el.

— Lucrul acesta se ştia la Arroyo?

Hollis ezită.

— Mărturisesc că le-am spus câtorva persoane...

Primarului i se mulţumi şi locul său fu luat de

sergentul Luden.

— Ai cercetat casa lui Andrew Van, sergente, în dimineaţa zilei de vineri, 25 decembrie?

— Da, domnule judecător.

— Ai găsit bani?

— Nu.

„Mişcări diferite” în sală. Să fie oare furtul mobilul crimei? Ellery se încruntă. Nu se potrivea în niciun fel. Mai întâi, o crimă cu o aparenţă fanatico-religioasă, apoi un furt de bani. Cele două mobiluri nu se potriveau deloc…

Un bărbat aduse un obiect pe estradă, o cutie veche din metal cu mânerul răsucit; micul lacăt atârna deschis. Judecătorul luă cutia, o deschise şi o răsturnă, arătând că era goală.

— Sergente, recunoşti această cutie?

— Da. Era caseta lui Andrew Van şi am găsit-o la el acasă, deschisă.

Judecătorul o dădu spre cercetare juriului. Apoi îl chemă pe administratorul poştei din Arroyo.

— Andrew Van primea multe scrisori?

— Nu.

— A primit vreo scrisoare sau vreun pachet în ultima săptămână dinaintea morţii?

— Nu.

— Punea deseori scrisori la poştă?

— Nu. Sunt cel puţin trei luni de când nu i-am mai văzul scrisul.

După aceea veni rândul doctorului Strang, medic legist, care sosi târându-şi picioarele de parcă n-ar fi fost nicio grabă.

— Doctore. Strang, îl întrebă magistratul, când aţi

examinat prima oară cadavrul?

— După două ore de la descoperirea lui.

— Aţi putea preciza juriului ora aproximativă a decesului?

— Da. Acest om trebuie să fi murit de şase sau opt ore faţă de momentul când a fost găsit crucificat.

— Ceea ce ar situa crima pe la miezul nopţii, în ajunul Crăciunului?

— Întocmai.

— Aveţi să ne faceţi alte precizări în legătură cu starea cadavrului?

Medicul răspunse cu un aer ostenit:

— Cadavrul nu prezenta niciun fel de urme în afară de perforaţiile făcute de cuie şi rana deschisă a gâtului.

Judecătorul se ridică pe jumătate şi întrebă:

— Care e concluzia pe care o trageţi din acest fapt, doctore Strang?

— Că, probabil, defunctul a fost împuşcat în cap sau că a fost lovit foarte puternic, pentru că nu mai prezintă alte urme de violenţă pe corp.

Ellery dădu din cap aprobativ. Medicul continuă:

— După părerea mea, omul era deja mort când i s-a tăiat gâtul cu un instrument foarte ascuţit, dacă e să ne luăm după aspectul rănii.

Judecătorul ridică un obiect ce se găsea pe biroul său, un topor, şi se adresă doctorului Strang:

— Credeţi că Van ar fi putut fi decapitat cu această armă?

— Da.

— Acest topor a fost găsit acasă la Van, în odăiţa din spatele bucătăriei unde a fost comis omorul. Daţi-mi voie să vă atrag atenţia, domnilor, că pe coadă nu s-au găsit

amprente digitale, fapt ce indică premeditarea criminalului. Aş adăuga că în privinţa proprietarului acestui topor nu există niciun dubiu, el este chiar Van; Kling se folosea de topor ca să taie lemne. Vă mulţumesc, doctore Strang. Colonele Pickett, vreţi să vă apropiaţi?

Era şeful poliţiei statului. Judecătorul îl rugă să comunice juriului ceea ce avea de spus.

— În ciuda tuturor cercetărilor efectuate sub conducerea mea, bubui glasul colonelului, nu am reuşit să găsim capul victimei. Şi nici să dăm de urma lui Kling. Am trimis semnalmentele acestui om în statele învecinate. Andrew Van a fost văzut pentru ultima dată în după-amiaza zilei de joi, 24 decembrie, la doamna Traub, la Arroyo; se dusese în vizită la această doamnă să-i aducă la cunoştinţă că silinţa la şcoală a fiului ei, William, lăsa foarte mult de dorit. După plecarea lui, nimeni nu l-a mai văzut.

— Dar Kling?

— Ultimul care l-a văzut în acea după-amiază, cam pe la orele patru şi zece, a fost Timothy Traynor, un fermier care locuieşte între Pughtown şi Arroyo. Kling a cumpărat de la el un sac de cartofi, cu care a plecat pe umăr.

— Aţi găsit cartofii acasă la Van?

— Da. Sacul era intact. Traynor l-a identificat.

— Mai aveţi şi altceva să ne aduceţi la cunoştinţă, colonele?

Colonelul Pickett privi în jurul lui înainte de a răspunde.

— Bineînţeles.

În sală se aşternu o tăcere apăsătoare. Ellery zâmbi

cu un aer plictisit: era momentul dezvăluirilor. Colonelul şopti două cuvinte la urechea judecătorului şi-i făcu semn să înainteze unuia dintre oamenii lui care se găsea în fundul sălii. Soldatul se apropie, ţinând de braţ un individ ciudat: un bătrânel cu părul lung şi brunet, cu barba încâlcită. Doi ochi strălucitori de fanatic şi o piele bronzată; drept haine nu avea decât nişte pantaloni trei sferturi kaki, scorţoşi din cauza jegului, şi un pulover brun. În picioare avea nişte sandale de o formă bizară. În mână ţinea un fel de baghetă din lemn, care se termina cu forma grosolană a unui şarpe, probabil opera unui artist naiv.

În sală se produse agitaţie şi lumea izbucni în râs. Judecătorul le ceru furios să facă linişte.

În spatele soldatului şi bătrânului cu bagheta venea un tânăr alb la faţă, îmbrăcat cu o salopetă pătată de ulei. Era cu siguranţă cunoscut de concetăţenii săi, căci mai multe persoane i-au făcut semne de încurajare. Cei trei se aşezară în faţa judecătorului. Bătrânelul cu bagheta dădea semne vădite de mare spaimă.

— Gaspard Croker!

Tânărul palid se ridică cu nervozitate.

— Sunteţi proprietarul garajului de pe Main Street din Weirton?

— Păi sigur că da. Doar mă cunoaşteţi, domnule Stapleton…

— Răspundeţi la întrebarea mea, făcu judecătorul cu un aer sever. Explicaţi juriului ce s-a petrecut pe la orele unsprezece, în seara din ajunul Crăciunului.

— Tocmai închisesem garajul în ajunul Crăciunului. Locuiesc în spatele lui, într-o căsuţă. În noaptea aceea, la orele unsprezece, cum stăteam eu aşa şi vorbeam cu

nevastă-mea, aud un zgomot care mi s-a părut că venea dinspre garaj; am dat fuga în întunericul de-afară şi am găsit într-adevăr un individ care bătea cu putere în poartă. Când m-a văzut…

— O clipă, domnule Croker. Cum era îmbrăcat?

— Cred că purta nişte haine închise. E tot ce am remarcat…

— Şi faţa?

— Nu l-am văzut prea bine, căci omul era înfofolit din cauza frigului, sau poate că nu voia să fie recunoscut… Mi s-a părut că e complet ras, foarte brunet, cu aspectul unui străin, deşi vorbea foarte bine americana.

— Ce vârstă i-aţi da?

— Cam vreo treizeci de ani, poate ceva mai mult… Greu de spus.

— Ce dorea?

— Să închirieze o maşină care să-l ducă la Arroyo.

Tăcerea era atât de mare încât Ellery auzea respiraţia vecinilor săi.

— Şi? întrebă judecătorul.

— Mărturisesc, continuă Croker cu mai multă siguranţă, că această perspectivă nu mi-a surâs deloc. La orele unsprezece, în ajunul Crăciunului… să-ţi laşi nevasta singură… Dar bărbatul a scos din portofel şi mi-a oferit zece dolari. Ce vreţi, domnule judecător, sunt sărac şi suma era mare. Am acceptat. Îmi anunţ nevasta, scot maşina şi plecăm. Pe drum îl întreb dacă are o destinaţie precisă la Arroyo; îmi răspunde întrebându-mă dacă drumul spre Arroyo nu se întretaie cu cel de la Pughtown la New Cumberland. Îi răspund că da. Atunci el îmi zice: „Acolo mă vei duce”. L-am dus, l-am lăsat acolo, după

care mi-am luat banii şi m-am întors acasă cât am putut mai repede.

— Aţi putut vedea ce a făcut când v-aţi despărţit?

— Da, am întors o dată capul înapoi şi l-am văzut dispărând după cotitură, spre Arroyo. Am remarcat că şchiopăta uşor, domnule judecător.

Un hârâit răguşit ieşi din gâtul fenomenului bărbos aşezat lângă soldat; ochii i se mişcară cu repeziciune în orbite, de la dreapta la stânga, de parcă ar fi căutat o posibilitate să fugă.

— Cu ce picior, domnule Croker?

— Parcă cu piciorul stâng.

— L-aţi mai văzut de atunci pe omul acela?

— Niciodată, domnule judecător.

Croker păru încântat că putea să plece.

— E rândul dumitale acum, zise judecătorul Stapleton adresându-se lui Barbă-Brună.

Soldatul îl împinse pe bătrân să se ridice în picioare, apoi acesta înaintă, cu ochii plini de spaimă, până la scaunul martorilor.

— Numele dumnitale? întrebă Stapleton.

Ellery avu sentimentul ciudat că omul se ruga, adresa o rugă şarpelui ce decora bagheta pe care o ţinea cu braţul întins, ceea ce stârni ilaritate în sală. Numai că judecătorul îi puse repede capăt. Bătrânul îşi trase înapoi umerii slabi, îl privi ţintă pe Stapleton şi strigă cât îl ţinea gura:

— Sunt Harakht, zeul soarelui amiezii. Ra-Harakht, şoimul! Urmă o tăcere plină de stupefacţie. Judecătorul fu gata să se tragă înapoi. După un moment, din rândurile asistenţei sr auziră câteva râsete isterice, dar de data aceasta nu în bătaie de joc, ci de frică. Ceva

ciudat şi înspăimântător emana din omul acela evident sincer.

— Cum? întrebă judecătorul cu o voce slabă.

Bătrânul îşi încrucişă braţele, dar nu catadicsi să răspundă.

— Aăăă… Ce profesiune aveţi, domnule… Harakht?

Situaţia devenea penibilă. Lui Ellery îi fu jenă pentru judecător.

— Sunt vindecătorul celor slabi, zise în sfârşit Harakht. Le redau bolnavilor sănătatea. Sunt cel care pluteşte pe Manset, barca zorilor. Sunt cel care pluteşte pe Mesenktet, barca nopţii. Alţii mă numesc Horus, regele orizontului. Sunt fiul lui Nut, zeiţa Cerului, şi al lui Qeb, mama lui Isis şi a lui Osiris. Sunt zeul suprem din Memphis. Sunt…

— Destul! izbucni judecătorul. Ce înseamnă asta, colonele Pickett! Înţelesesem că acest om are să ne comunice lucruri importante…

Şeful poliţiei statului se ridică vioi. Cel care îşi zicea Harakht aştepta liniştit, groaza de la început îi dispăruse complet.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, zise Pickett. Ar fi trebuit să vă previn că acest om nu e în toate minţile. E un soi de ţigan nomad care merge din oraş în oraş într-o căruţă trasă de un cal, vânzând nişte produse aşa-zis miraculoase. Căruţa lui e plină de sori şi de simboluri egiptene. Face o reclamă sforăitoare medicamentului pe care îl vinde, medicament care, după spusele lui, vindecă totul…

— Este elixirul tinereţii, zise Harakht cu o mare gravitate. Lumina soarelui pusă în sticle…

— Pur şi simplu untură de peşte, îl întrerupse Pickett

zâmbind. Nimeni nu-i cunoaşte adevăratul nume şi cred că el însuşi l-a uitat.

— Mulţumesc, colonele, făcu Stapleton cu demnitate.

Ellery tresări, căci recunoscuse brusc emblema sculptată grosolan pe care o ţinea nebunul în mână. Era un uraeus, sceptrul şarpe, simbolul divinităţii şi al regalităţii la vechii egipteni... Ellery îşi îndreptă spatele, devenind mai atent.

— Aăă... Harakht, de vreme ce trebuie să-ţi spun astfel, ai auzit depoziţia lui Croker cu privire la omul bronzat, ras şi care şchiopăta?

O sclipire de raţiune trecu prin ochii vindecătorului bărbos. Răspunse din nou cu aerul înspăimântat de la început:

— Omul care şchiopătă... da.

— Această descriere îţi aminteşte de cineva?

O ezitare. Apoi:

— Da.

— Ah! De cine?

— De preotul meu.

„Mişcări diverse” în rândurile asistenţei.

— Adică?

— E discipolul meu, preotul meu. Marele preot al lui Horus.

— Da, da, făcu Stapleton. Numele lui.

— Velja Krosac.

— Hâm? zise judecătorul. Un mare străin, nu-i aşa? Armean?

— Egiptul, este unica naţiune, răspunse Harakht.

— Unde este acest Vel... Velja Krosac?

Harakht dădu din umeri.

— Plecat.

Dar Ellery zări o lucire de spaimă în ochii lui mici şi care clipeau mereu.

Colonelul Pickett se ridică în picioare.

— Daţi-mi voie să rezum, domnule judecător. Am remar cat acest nume de Krosac pe anumite hârtii din căruţa, acestui nebun. Este un personaj destul de misterios, pe care Harakht l-a cules Dumnezeu ştie de pe unde în cursul călătoriilor lui şi care îi servea într-un fel drept impresar. În ajunul Crăciunului, aflându-se în tovărăşia lui Harakht, Krosac a dispărut din Holliday's Cove, la o depărtare de câteva mile de aici. Bătrânul pretinde că de atunci nu l-a mai văzut.

— Nu aţi dat de urma acestui individ?

— Nu încă, mormăi colonelul cu un aer iritat. Dar îl vom găsi.

— Harakht, întrebă judecătorul, nu ai fost niciodată la Arroyo?

— Arroyo? Nu cunosc.

— Ce ştii de Krosac?

— Un credincios adevărat, afirmă Harakht. Venerează sfintele altare…

— Bine, bine, zise judecătorul sătul. Luaţi-l de aici.

Soldatul zâmbi, îl apuca de braţ pe Barbă-Brună şi dispăru cu el în mulţime. Ellery suspină. Toate astea nu erau deloc încurajatoare, cazul se complica, frizând nebunia, farsa… Şi totuşi, acel corp mutilat cu sălbăticie, crucificat…

Crucificat! Tresări. Răstignire… vechiul Egipt. Unde…

Ancheta continuă. Restul martorilor nu dezvăluiră nimic interesant. Ellery ieşi din visare tocmai în clipa în

care judecătorul Stapleton se ridică să-şi expună concluziile juriului.

— Domnilor juraţi, zicea el, aţi auzit…

Ellery se ridică brusc. Stapleton se întrerupse şi îl privi nemulţumit.

— Domnule Queen…

— O clipă, domnule Stapleton. Am de comunicat ceva care interesează ancheta. Un fapt…

— Cum? exclamă procurorul Crumit. Un fapt nou?

— Nu, domnule procuror, răspunse Ellery zâmbind. Un fapt foarte vechi, mai vechi decât religia creştină. Dacă îmi permiteţi să vă atrag atenţia asupra faptului că, în cursul acestei anchete, nu s-a vorbit de caracteristica cea mai ciudată a cazului, şi anume că ucigaşul şi-a dat osteneala să răspândească litera sau simbolul T de jur împrejurul locului crimei. Intersecţia drumurilor în formă de T. Stâlp indicator în formă de T. Cadavrul decapitat şi crucificat astfel încât să reprezinte un T. Şi încă un T scris cu sânge pe uşa victimei. Presa a subliniat această obsesie ciudată…

— Da, da, îl întrerupse procurorul Crumit. Ştim toate astea. Şi?

— Iată, zise Ellery. Litera-simbol T poate să nu aibă nicio legătură cu alfabetul.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Queen? întrebă judecătorul Stapleton.

— Că simbolul T are o semnificaţie religioasă… Există o cruce, printre numeroasele simboluri religioase de această formă, care are aparenta unui T. Se numeşte crucea Tau sau crux commissa. Cruce de origine păgână, cu mult anterioară crucilor greceşti, care ele însele au precedat crucea creştină cu mai multe secole. Dar iată

unde voiam să ajung... Tau sau crucea în formă de T se mai numeşte şi crucea egipteană!

PARTEA A DOUA
CRUCIFICAREA UNUI MILIONAR

CAPITOLUL 1

PROFESORUL YARDLEY

Dezvăluirea lui Ellery nu făcuse decât să crească misterul şi în cele din urmă juriul dăduse verdictul de „omor comis de unul sau mai mulţi necunoscuţi”. De altfel, Ellery nu întrezărea nici cea mai mică soluţie posibilă şi se întoarse la New York foarte nedumerit. Sfârşi chiar prin a-şi reproşa că se dusese prea departe cu gândul... Probabil că Krosac, un străin naturalizat american îl asasinase pe profesor, şi acesta tot de origine străină. Împins de motive obscure care s-ar fi putut foarte bine să nu fie cunoscute niciodată pentru că dispăruse. De ce să nu se accepte această explicaţie? Dar Kling? O legătură cu trecutul pe care ucigaşul probabil că o distrusese, pentru că servitorul ştia prea multe...

*

* *

Au trecut şase luni. Ellery, întors la New York, uitase complet de crima din Arroyo, când, într-o dimineaţă de iunie, primi o telegramă pe când îşi lua micul dejun împreună cu tatăl său, inspectorul.

Telegrama venea din partea profesorului de istorie veche de la universitatea unde Ellery îşi făcuse studiile, profesorul Yardley, la care tatăl şi fiul ţineau foarte mult, dar pe care nu-l mai văzuseră de multă vreme. După ce

o citi, Ellery întinse telegrama tatălui său şi se repezi în dormitor. Iată textul:

Vino să petreci aici câteva zile Stop Asta îţi va permite să îmbini utilul cu plăcutul Stop Vecin găsit în această dimineaţă decapitat şi crucificat pe stâlp-totem Stop Te aştept

YARDLEY

CAPITOLUL 2

BRADWOOD

Ellery urcă în fidelul lui automobil Duesenberg şi plecă cu toată viteza spre Long Island, unde se afla proprietatea profesorului Yardley, aproape de mare, la câteva mile depărtare de New York. Tatăl lui avusese precauţia să anunţe telefonic vizita „celebrului său fiu” inspectorului Vaughn de la poliţia din Nassau, rugându-l să-l primească bine, cu atât mai mult cu cât Ellery avea să-i furnizeze şi unele informaţii. Aceeaşi recomandare fusese făcută, tot telefonic, şi procurorului Isham din acelaşi stat.

Ellery opri pe la prânz pe drumul ce separa cele două proprietăţi: una, dacă te luai după numărul poliţiştilor şi al automobilelor oficiale masate în faţa porţii de la intrare, trebuia să fie cu siguranţă casa în care se produsese crima; cealaltă trebuia să fie, deci, a profesorului Yardley. Desprinzându-se din grupul de poliţişti, profesorul, un om cu barbă, înalt şi urât, veni în întâmpinarea lui Ellery şi îşi manifestă plăcerea pe care o avea revăzându-şi fostul elev. Apoi îi explică în puţine cuvinte că totdeauna urmărise cu un viu interes isprăvile lui de poliţist amator; citise o relatare a acelei crime bizare, petrecută în urmă cu şase luni în Statul Virginia şi remarcase intervenţia lui Ellery.

— Vom mai vorbi despre această cruce egipteană.

Până atunci hai să mergem la Isham... A fost destul de drăguţ să mă lase să circul liber pe proprietatea Bradwood...

Înaintară pe aleea care ducea spre o casă mare, în stil colonial, Bradwood, unde ordinea şi grădinile bine întreţinute erau dovezi ale bogăţiei proprietarului. În uşa mare de la intrare, Isham, procurorul districtului, purta o conversaţie foarte însufleţită cu o persoană solidă, îmbrăcată civil.

— Domnule Isham, zise profesorul Yardley, daţi-mi voie să vi-l prezint pe protejatul meu, Ellery Queen.

— Ah, perfect, zise Isham, am primit un telefon de la tatăl dumitale. Îmi pare bine că te văd, domnule Queen. Nu prea ştiu ce-ai putea face, dar...

Procurorul dădu cu indiferenţă din umeri.

— Îţi prezint pe inspectorul Vaughn, continuă el.

Ellery dădu mâna cu amândoi. Procurorul îi propuse foarte amabil să-l ducă să vadă totemul tragic. Coborâră toţi patru treptele peronului şi înaintară pe o alee care dădea ocol casei. Ellery îşi putu da seama de marea întindere a proprietăţii. Casa era situată la jumătatea distanţei dintre drumul unde îşi lăsase maşina şi un mic golf căruia i se zăreau reflexele apei în bătaia soarelui. Procurorul îi spuse că se numea Golful Ketcham. Iar în depărtare era o insulă mică, Insula Stridiilor.

Aleea îi duse departe de casă, până într-un luminiş, în centrul căruia se înălţa un obiect grotesc, înconjurat de poliţişti şi de detectivi.

Conversaţiile se întrerupseră şi Ellery putu să vadă un stâlp gros din lemn, altădată împestriţat cu culori stridente, din care nu mai rămăseseră astăzi decât urme vagi. Sculpturile care îl împodobeau reprezentau

simboluri de animale, iar sus de tot, încoronare a fetişului, un vultur cu ciocul în jos şi cu aripile mari desfăcute. Aripile erau plate şi Ellery remarcă imediat că ansamblul avea forma unui T.

Pe stâlp se găsea corpul unui om decapitat, cu braţele legate de aripi cu sfoară, picioarele fiind fixate prin acelaşi procedeu. Ciocul ascuţit al vulturului atingea uşor orificiul plin de sânge al gâtului fără cap.

— Ce oroare! exclamă Ellery.

— Da, murmură procurorul înfiorându-se.

Se apropiară. Ellery remarcă o cabană rustică situată foarte aproape în luminiş şi a cărei intrare era păzită de un poliţist. Apoi cercetă cu privirea cadavrul: un om între două vârste, dacă luai în considerare burta mare şi mâinile cu venele umflate. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni de flanelă gri, o cămaşă de mătase descheiată la gât şi cu o haină de interior din catifea neagră. În picioare avea şosete şi pantofi albi. Totul scăldat de sânge.

— Un totem? întrebă Ellery.

— Da, răspunse Yardley. Este o replică nord-americană autentică, sau o imitaţie admirabilă. Vulturul ar însemna „Clanul Vulturilor”.

— Cadavrul a fost identificat?

— Sigur că da, zise inspectorul Vaughn. Contemplaţi ce a mai rămas din Thomas Brad, proprietarul Bradwood-ului, importator de covoare şi multimilionar.

— De cine a fost descoperit?

— De unul din servitorii lui, un anume Fox, care era atât şoferul cât şi grădinarul proprietarului. Fox trăieşte într-o cabană situată de cealaltă parte a casei, în pădure; în această dimineaţă, pe la şapte, a venit ca de obicei să

scoată maşina din garajul ce se găseşte în spatele casei; Jonah Lincoln se foloseşte de ea ca să meargă la biroul de la New York. Pentru că Lincoln nu era încă gata, Fox a venit în această zonă să arunce o privire florilor. Inutil să-ţi mai vorbesc de fiorul de oroare pe care l-a avut în faţa unui asemenea spectacol.

— Bănuiam eu, remarcă profesorul Yardley, care examina stâlpul-totem şi sinistra lui povară, cu o lipsă totală de emoţie, de parcă ar fi fost vorba de un obiect interesant din punct de vedere istoric şi nimic mai mult.

— Ei bine, continuă Vaughn, Fox s-a dezmeticit şi a alertat toată casa. Lincoln s-a ocupat apoi de toate, având grijă ca nimeni să nu se atingă de cadavru.

— Cine este acest Lincoln? întrebă Ellery.

— Directorul general al afacerilor Brad, Brad şi Megara, îi cunoaşteţi, marii importatori de covoare. Lincoln locuieşte aici. Brad îl aprecia foarte mult.

— Şi Megara? Locuieşte şi el aici?

— Când nu e plecat în călătorie. În momentul de faţă Megara este plecat într-o croazieră de mai multe luni. Dintre cei doi asociaţi, Brad reprezenta elementul activ.

— Trag concluzia că totemul îşi datorează probabil prezenţa în această grădină uneia din călătoriile domnului Megara, zise Ellery.

Un bărbat destul de scurt şi durduliu se apropie de ei; în mână avea o geantă neagră.

— Iată-l pe doctorul Rumsen, medicul nostru legist, zise Isham scoţând un suspin de uşurare. Uitaţi-vă, doctore!

Medicul îşi exprimă prin tăcere oroarea pe care i-o inspira acel spectacol îngrozitor. Inspectorul Vaughn făcu semn la doi detectivi, care se apropiară cu cuţitul în

mână; unul dintre ei dispăru în cabana rustică şi aduse de acolo un scaun de grădină pe care îl aşeză în faţa totemului. Apoi, înainte de a se urca pe el, detectivul întrebă:

— Tăiem sfoara, şefule, sau desfacem nodul? Cred că aş putea…

— Tăiaţi, zise imediat inspectorul. Vreau să văd cum arată nodul, s-ar putea să ne ofere vreun indiciu.

Se apropiară şi alţi detectivi şi cadavrul lui Brad a fost dezlegat de stâlp.

— Apropo, zise Ellery, observând sinistra coborâre de pe cruce, cum a făcut ucigaşul să ţină corpul pe totem în timp ce îi lega mâinile?

— La fel cum procedează acum detectivul, răspunse procurorul. Am găsit în cabana rustică un scaun pătat de sânge. Poate că au fost doi… Probabil că a pus scaunul la locul său după ce s-a folosit de el. În această cabană mai sunt şi alte lucruri care ar putea să fie interesante, domnule Queen…

Cadavrul fusese dat jos şi întins pe iarbă.

— Uitaţi, priviţi asta, zise inspectorul Vaughn.

Scoase din buzunar un mic disc roşu şi i-l întinse lui Ellery. Era o piesă de la un joc de dame.

— Hâm, făcu Ellery. Foarte prozaic… Unde l-aţi găsit, inspectare?

— Pe pietriş, la câţiva paşi de stâlpul-totem.

— De ce acordaţi importanţă acestei mici descoperiri? mai întrebă Ellery.

Vaughn zâmbi.

— Iată cum am găsit-o. Mai întâi veţi constata după starea acestei piese că nu a stat multă vreme pe sol. Or, un obiect roşu ar fi foarte vizibil pe acest pietriş pe care

Fox îl greblează cu grijă în fiecare zi; Fox afirmă că ieri nu se afla aici şi îl cred. După părerea mea, această piesă are o legătură cu evenimentele din noaptea trecută.

— Raţionamentul mi se pare foarte just, inspectore, zise Ellery înapoindu-i obiectul.

În acelaşi moment doctorul Rumsen trase o înjurătură foarte puţin academică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Isham apropiindu-se imediat.

— Vedeţi…

Cadavrul lui Thomas Brad, ţeapăn ca o statuie de marmură, era întins pe pământ. Ellery înţelese că era vorba de rigiditatea cadaverică. Se gândi cu indignare că era vorba de un corp omenesc ciopârţit încât să semene cu un T… ca şi Andrew Van.

Medicul, care ridicase mâna dreaptă a mortului, arăta spre palma vineţie. În centru, clar imprimată, se putea vedea o pată roşie circulară, cu conturul aproape întreg.

— Ia uitaţi-vă la asta, mormăi doctorul Rumsen. Nu e sânge. S-ar zice că e vopsea…

— Ia te uită, făcu Ellery, mi se pare că previziunea se realizează, inspectore. Piesa… în partea dreaptă a stâlpului-totem… mâna dreaptă a mortului…

— La naiba, da! exclamă Vaughn.

Aşează piesa pe urma din palmă şi constată că se încadra exact în contur.

— Dar ce dracu…

Procurorul Isham clătină uşor din cap.

— Ia-o uşurel, Vaughn, încă n-ai văzut biblioteca… Acolo se află un joc de dame cu o partidă întreruptă.

Brad avea o piesă în mână când a fost ucis şi ucigaşul n-a ştiut. Piesa nu a căzut jos decât în momentul când l-a legat pe cruce, asta e tot.

— Prin urmare crima a fost comisă în casă? întrebă Ellery.

— Oh, nu. În cabana rustică de alături; dovezi sunt din belşug. Prezenţa piesei se explică cu uşurinţă. Probabil căldura sau transpiraţia mâinii lui Brad a făcut să se ia culoarea.

Se îndreptară spre cabana rustică.

— Nu există lumină electrică, zise Ellery.

— Presupun că ucigaşul a folosit o lanternă.

Cabana, cu o formă circulară şi un acoperiş ascuţit, nu avea ca mobilier decât o masă simplă şi două scaune, dintre care unul pătat de sânge. Pe podea, în centru, se întindea o pată mare de culoare brună.

— Sânge omenesc, murmură profesorul Yardley.

— Bineînţeles, răspunse Vaughn. E mult sânge, pentru că fără îndoială aici a fost Brad decapitat.

Ellery, care privea podeaua, tresări. Se vedea clar un T mare făcut cu sânge. Privirea i se întâlni cu cea a procurorului.

— Ce părere aveţi, domnule Queen? Eu cred că îmi cunosc bine meseria, iar dumneavoastră sunteţi la fel un om cu experienţă, după câte am auzit. Nu este vorba de un maniac?

— Cam aşa pare, domnule Isham. Un totem! Tot fetişism, profesore, nu-i aşa?

Yardley săltă din umeri cam nedumerit.

— Maniacul vostru mi se pare că are o imaginaţie cam complicată. Simboluri religioase nord-americane, simboluri egiptene, ce amestecătură…

Vaughn şi Isham se uitară la el fără să înţeleagă, dar nici Yardley şi nici Ellery nu considerară de cuviinţă să-i lămurească. Ellery se aplecă şi examină o pipă de lemn care zăcea pe jos, lângă pata de sânge coagulat.

— Este pipa lui Brad, explică inspectorul. Amprentele de pe ea sunt ale lui.

Capătul unde se punea tutunul, sculptat să semene cu capul lui Neptun, era pe jumătate plin cu scrum rece, şi alt scrum identic, aflat jos foarte aproape, dovedea, după cum atrăsese atenţia Vaughn, că pipa căzuse din mână.

— Sunteţi siguri că această pipă aparţinea victimei? întrebă Ellery. I-aţi întrebat şi pe ceilalţi care locuiesc în casă?

— Nu, răspunse Vaughn destul de tăios. Dar amprente le…

— De altfel, Brad purta un halat de casă de fumător, adăugă Isham, şi în buzunare nu avea nici trabucuri, nici ţigarete. Nu înţeleg, domnule Queen, ce vă face să credeţi…

Profesorul Yardley îşi reţinu un zâmbet.

— Dar nu cred nimic, domnule Isham. Chestie de obişnuinţă, asta e tot.

Ellery luă pipa şi îi vărsă conţinutul pe masă; observând că pe fund era lipit un strat de tutun nears, îl scoase şi pe acesta, dar de data aceasta îl lăsă să cadă într-un pliculeţ pe care îl scoase din buzunar.

— Vedeţi, nu pretind deloc că această pipă n-ar fi aparţinut lui Brad, dar cred că putem obţine un indiciu după calitatea tutunului. Să presupunem că această pipă era a lui, dar că a împrumutat tutun de la asasin. Au mai fost cazuri… Remarcaţi felul special, cubic, în care a fost

tăiată această mixtură. Vom examina tutunul pe care îl are în casă Brad. Dacă este tăiat la fel, putem considera acest punct lămurit: Brad fuma propriul său tutun. Dar în caz contrar…

— Foarte interesant, făcu Isham cu destulă răceală.

*

* *

Doctorul Rumsen tocmai intrase în cabana rustică.

— Părerea dumitale, doctore? întrebă Isham.

— Corpul nu prezintă nicio urmă de violenţă, răspunse Rumsen. Prin urmare, capul a primit lovitura mortală.

Ellery tresări. Mai auzise deja un medic, cu câteva luni înainte, exprimându-se în aceiaşi termeni! La Weirton…

— Să-l fi sugrumat?

— Imposibil de precizat înainte de autopsie. Starea plămânilor ne va spune dacă a fost aşa.

— De cât timp e mort? întrebă inspectorul Vaughn.

— Aproximativ patrusprezece ore.

— Prin urmare, crima a fost comisă ieri seară pe la orele zece, pe întuneric deci, zise Isham.

— Şi, în sfârşit, v-aş semnala o pată a pielii deasupra genunchiului drept, conchise doctorul Rumsen.

În timp ce părăseau cabana, inspectorul Isham zise deodată:

— Apropo, domnule Queen, tatăl dumneavoastră ne-a telefonat anunţându-ne că ne veţi furniza nişte informaţii.

— Într-adevăr. Fără îndoială că aţi remarcat aspectul ciudat pe care îl are stâlpul-totem în formă de T, datorită aripilor deschise ale vulturului, perpendiculare pe stâlpul

însuşi. După aceea, cadavrul decapitat, braţele întinse, picioarele apropiate... Apoi litera T trasată cu sânge la locul crimei.

— Da, bineînţeles, am remarcat, făcu Isham, dar...

— Chiar şi cuvântul Totem începe cu T.

— Ei, totul e o pură coincidentă.

— O coincidenţă?

Ellery suspină.

— Oare tot aţi mai crede că e vorba de o coincidenţă dacă v-aş spune că o crimă asemănătoare a fost comisă în Virginia de Vest, acum şase luni? Că un om a fost găsit crucificat pe un stâlp indicator în formă de T, la încrucişarea a două drumuri care formau un T? Că era decapitat şi că litera T fusese trasată cu sânge pe uşa locuinţei sale, la o oarecare distanţă de locul crimei?

Isham şi Vaughn se opriră brusc şi procurorul păli la faţă.

— Vorbiţi serios, domnule Queen?

— Sunteţi uimiţi, mormăi Yardley. Dar toate ziarele au relatat despre această crimă. Voi, nişte profesionişti...

— Acum, murmură Isham, când vă aud vorbind despre asta, parcă îmi amintesc...

— Dar e curată nebunie, domnule Queen! exclamă Vaughn. Asta nu înseamnă nimic!

— De acord, răspunse Ellery, şi cu toate astea lucrurile s-au petrecut întocmai. Mai era acolo un omuleţ care îşi zicea Ra Harakht...

— Tocmai voiam să-ţi vorbesc despre el, îl întrerupse profesorul Yardley.

— Harakht! strigă Vaughn. Dar cunosc un nebun cu acest nume care conduce o colonie de nudişti în Insula Stridiilor, de cealaltă parte a golfului!

CAPITOLUL 3

AFACERI PRIVATE

A fost rândul lui Ellery să fie surprins. Barbă-Brună, fanaticul, în împrejurimile proprietăţii Bradwood! Asociatul lui Krosac! însoţit de profesor, tânărul se îndreptă spre casă.

— Acest Harakht, zise Yardley, mi se pare că cultivă în mod deosebit crucificările şi litera T.

— Îl uitaţi pe Krosac, insinuă Ellery.

— Nu uit pe nimeni, răspunse Yardley. Un om poate avea un complice, nu-i aşa? Şi cunosc o brută enormă, un tip foarte primitiv…

Inspectorul Vaughn, care venea în fugă, întrerupse o conversaţie care promitea să fie interesantă.

— Am organizat supravegherea insulei, zise el. Ne vom ocupa în mod serios de aceşti oameni de îndată ce vom termina aici…

Procurorul părea năucit de cursul rapid al evenimentelor. Ascultase cu o atenţie înfrigurată relatarea lui Ellery despre crima din Arroyo.

— Deci impresarul acestui Harakht a fost bănuit de săvârşirea omorului? Cam cum arăta?

— Nu am avut decât o descriere superficială. Singurul lucru precis a fost că şchiopăta. Problema nu e simplă, domnule Isham. Vedeţi, omul care îşi spune Harakht este singurul în stare să-l identifice pe

misteriosul Krosac. Or, dacă el nu vrea să spună nimic…

— Să intrăm, zise Vaughn.

În salonul casei îi aştepta un grup plin de durere. Trei persoane se ridicară în picioare la sosirea lui Ellery şi a celor care îl însoţeau. Ochii înroşiţi de plâns, feţe trase…

— A… ă… Bună, făcu bărbatul cu o voce aspră, sacadată, vă aşteptam…

Ar fi putut avea treizeci şi cinci de ani. Era înalt şi viguros.

— Bună, făcu Isham. Doamnă Brad, vi-l prezint pe domnul Queen, venit special de la New York ca să ne ajute.

Ellery murmură banalele condoleanţe. Margaret Brad, o femeie cu un aspect plăcut, destul de frumoasă chiar, îi mulţumi cu un aer rătăcit, destul de penibil. Ellery îi dădu patruzeci şi cinci de ani.

— Domnişoara Brad, fiica vitregă a domnului Brad… domnul Queen, continuă procurorul prezentările.

Helene Brad, o tânără cu ochi frumoşi şi inteligenţi, cu părul roşu, înclină capul şi se apropie de mama ei fără să spună o vorbă.

— Ei bine? întrebă bărbatul.

— Facem progrese, zise Isham. Domnul Queen… domnul Lincoln…

Inspectorul Vaughn, în picioare în faţa şemineului, cu mâinile la spate, se uita cu atenţie la Lincoln. Isham se aşeză; iar profesorul se îndreptă spre fereastră. Cele două femei se ţineau foarte bine – niciun suspin!

— Mai întâi, domnule Lincoln, începu Isham, aş vrea câteva precizări despre acele bilete de teatru de ieri seară.

— Bilete de teatru… ah, da…

Lincoln fixă peretele cu o privire vitroasă.

— Ieri, Tom Brad i-a telefonat de la birou doamnei Brad că luase bilete la teatru pentru ea, pentru Helene şi pentru mine. Doamna Brad şi Helene trebuiau să mă întâlnească în oraş, la New York. Iar Brad plănuise să se întoarcă acasă, unde să-şi petreacă seara. Mi-a vorbit despre asta puţin mai târziu şi părea că doreşte foarte mult să le însoţesc pe doamna şi pe domnişoara. Nu aveam cum să refuz…

— De altfel, de ce-aţi fi refuzat? întrebă inspectorul.

— Pe moment, cererea lui mi s-a părut ciudată, răspunse Lincoln fără să clipească. Aveam multe acte de verificat la birou şi intenţia mea era să rămân acolo până târziu ca să le rezolv împreună cu contabilul nostru. I-am amintit acest lucru lui Tom, dar a părut că nu-i acordă nicio importanţă…

— Nu înţeleg, zise doamna Brad. De parcă ar fi vrut să se debaraseze de noi…

Stăpâna casei se înfioră.

— Doamna – Brad şi Helene s-au întâlnit cu mine la restaurantul Longchamp, unde am luat cina. După aceea le-am dus la teatru…

— La care?

— La teatrul Parc. Le-am lăsat acolo…

— Oh, făcu Vaughn. Aţi hotărât totuşi să nu renunţaţi la treaba pe care o aveaţi?

— Da. M-am scuzat, promiţându-le că le voi lua la sfârşitul spectacolului şi m-am întors la birou…

— Unde aţi lucrat împreună cu contabilul?

Lincoln se uită la el.

— Da… Dumnezeule mare!

Tresări, îl privi pe inspector cu un aer rătăcit. Apoi continuă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Am terminat totul şi m-am întors la teatru…

— Contabilul a rămas toată seara cu dumneavoastră? întrebă inspectorul.

— Dar… ce vreţi să spuneţi? Nu, m-a părăsit pe la orele opt. Am lucrat mai departe singur.

Inspectorul tuşi.

— La ce oră le-aţi luat pe doamne de la teatru?

— La orele unsprezece patruzeci şi cinci, zise deodată Helene Brad. Dragul meu inspector, lăsaţi impresia că îl bănuiţi pe Jonah şi că încercaţi să-l prindeţi cu minciuna… De ce?

— Adevărul nu a făcut niciodată rău cuiva, zise Vaughn cu răceală. Continuaţi, domnule Lincoln.

— M-am întâlnit cu doamna Brad şi cu Helene la ieşire. Ne-am întors acasă…

— Cu maşina? întrebă Isham.

— Nu, cu trenul de Long Island. După ce am coborât din tren a trebuit să luăm un taxi pentru că Fox nu venise să ne aştepte.

— Un taxi? mormăi Vaughn.

Păru că reflectează, apoi părăsi încăperea, în timp ce femeile şi Lincoln îl urmăreau cu o privire plină de anxietate.

— Continuaţi, zise Isham nerăbdător. Când aţi ajuns acasă, totul părea normal? Cât era ceasul?

— Cred că unu, răspunse Lincoln.

— Era trecut de unu, zise Helene. Ai uitat, Jonah.

— Aşa este. Nu am remarcat nimic anormal.

Inspectorul Vaughn se întoarse în linişte.

— Cum se face, doamnă Brad, întrebă Isham, că

abia dimineaţă v-aţi dat seama de absenţa soţului dumneavoastră?

— Ne culcăm în camere separate, explică femeia cu buze palide. Fox ne-a anunţat de dimineaţă.

Inspectorul Vaughn se apropie de Isham şi îi spuse ceva la ureche.

— De cât timp trăiţi aici, domnule Lincoln?

— De multă vreme. Câţi ani să fie, Helene?

Amândoi schimbară o privire de profundă simpatie.

— Cred că sunt opt ani, Jonah…

Vocea îi slăbi şi ochii i se umeziră.

— Eram un copil când ai venit cu Esther.

— Esther? întrebă Vaughn.

— Sora mea, răspunse Lincoln cu mai mult calm. Am rămas de mici orfani.

— Unde locuieşte? De ce nu am văzut-o?

— Este pe insulă, răspunse Lincoln.

— Insula Stridiilor? precizează Ellery. Foarte interesant. Practică cumva cultul soarelui?

— De unde ştiţi? izbucni Helehe. Jonah…

— Sora mea, explică Lincoln cu o oarecare jenă, are idei fixe. Nebunul care îşi zice Harakht a închiriat această insulă, proprietatea unei vechi familii din ţinut, familia Ketcham, şi a instituit acolo un cult, cultul soarelui şi… al nudismului. Esther s-a interesat de acest cult, ceea ce a dus la certuri între noi. Până la urmă a părăsit Bradwood-ul şi s-a alăturat acestei bande de nebuni… Pe legea mea, nu m-ar mira deloc să aflu că sunt amestecaţi în această crimă oribilă.

Ellery tuşi uşor şi se adresă doamnei Brad.

— Îmi veţi scuza întrebarea, doamnă Brad… înţeleg că domnişoara Brad, fiica dumneavoastră, era fiica

vitregă a domnului Brad, în consecinţă al doilea soţ al dumneavoastră?

Femeia cu faţă frumoasă răspunse printr-un semn afirmativ.

— Domnul Brad mai fusese şi el însurat înainte de a vă lua în căsătorie?

Doamna Brad îşi muşcă buzele.

— Am fost căsătoriţi doisprezece ani. Tom... Nu cunosc amănunte despre prima lui nevastă. Cred că fusese căsătorit în Europa şi că nevasta lui a murit foarte tânără.

— Ah, făcu Ellery. În ce parte a Europei, doamnă Brad?

— Habar n-am. Thomas era român, presupun că a fost căsătorit în România.

Helene Brad ridică capul cu o mişcare sfidătoare şi interveni cu promptitudine.

— Zău că exageraţi... Ce importanţă pot avea aceste mici detalii intime? Aţi face mai bine dacă aţi încerca să-l descoperiţi pe cel care l-a ucis!

— Eu am impresia, domnişoară Brad – replică Ellery cu un surâs – că aceste amănunte geografice se pot dovedi foarte importante... Domnul Megara este şi el român?

— Nu, grec, răspunse scurt Lincoln.

— Dar ce importanţă are... începu procurorul.

— Ah, grec? Dar dumneavoastră trei sunteţi americani? De origine americană, vreau să spun?

Cele două femei şi Lincoln încuviinţară. Helene avea un aer furios şi se uită la Lincoln; dar acesta nu zise nimic.

— Unde este Megara? întrebă Isham. Se pare că face

o croazieră, dar ce fel de croazieră? Ocolul lumii?

— Nu, răspunse Lincoln. Domnul Megara este un explorator, un globe-trotter. Pleacă cu iahtul său şi se plimbă pe unde are chef. Absenţele lui durează deseori trei-patru luni.

— De când e plecat? întrebă Vaughn.

— De aproape un an.

— Unde este?

Lincoln dădu neputincios din umeri.

— Habar n-am. Niciodată nu scrie şi într-o zi ne pomenim cu el pe neaşteptate… Nu înţeleg pentru ce de data asta întârzie atât de mult.

— Cred că a plecat în mările sudului, zise Helene.

Buzele îi tremurau, iar ochii ei deveniseră strălucitori.

Ellery o observă cu mirare.

— Cum se numeşte iahtul lui?

— Helene, răspunse tânăra roşind uşor.

— Un iaht cu aburi?

— Da.

— Cred că are un radiotelegraf la bord? întrebă Vaughn.

— Bineînţeles.

Inspectorul îşi notă ceva în carneţel.

— Cine comandă iahtul?

— Comandantul Swift. Acest ofiţer, ca şi echipajul de altfel, se află în serviciul domnului Megara de ani de zile.

Deodată Ellery se aşeză pe scaun.

— Pe legea mea… Care este prenumele lui Megara?

— Stephen.

Isham mormăi.

— Să nu ne îndepărtăm de la subiect… De cât timp

sunt asociaţi Brad şi Megara?

— De şaisprezece ani, răspunse Jonah.

— Afacerea merge bine? Fără probleme financiare?

— Fără, răspunse Lincoln. Domnul Brad şi domnul Megara au strâns amândoi nişte averi foarte mari.

Ellery se încruntă.

— Apropo, făcu el, cărei religii aparţinea domnul Brad?

— Religiei ortodoxe, răspunse doamna Brad care stătea foarte dreaptă pe scaun. Dar îşi pierduse credinţa şi nu mai mergea la biserică.

— Şi Megara?

— Oh, el nu crede în nimic…

Ceva în intonaţia ei îi făcu pe anchetatori să o privească cu atenţie; dar pe faţa ei nu se putea citi nimic.

— Soţul dumneavoastră avea semne distinctive pe corp?

Întrebă inspectorul.

— O pată pe coapsa dreaptă, murmură doamna Brad.

Inspectorul scoase un suspin de uşurare.

— Perfect. După cunoştinţa dumneavoastră, domnul Brad avea duşmani? Cineva care ar fi putut să vrea să-l omoare?

Mama şi fiica se uitară una la alta.

— Nu, răspunse doamna Brad. Thomas era un om fericit şi nu avea duşmani.

— Primeaţi multă lume, doamnă Brad, străini?

— Oh nu! Duceam aici o viaţă foarte retrasă, domnule Isham.

Pronunţă aceste cuvinte, din nou, cu o intonaţie

deosebită.

— Domnul Brad nu avea cumva un şchiop printre cunoştinţele sale? întrebă Ellery.

Răspunsul se dovedi negativ. Doamna Brad repetă cu o insistenţă mocnită:

— Thomas nu avea duşmani.

— Oare nu uiţi pe cineva, Margaret? zise Lincoln. Romaine.

Bărbatul se uită la ea cu ochi arzători. Helene îi aruncă o privire plină de reproş, apoi îşi muşcă buzele şi păru gata să izbucnească în plâns.

— Da, Romaine, zise doamna Brad cu greutate. Uitasem. Se certaseră…

— Dar cine naiba mai este şi acest Romaine? întrebă Vaughn.

— Paul Romaine, zise Lincoln, discipolul preferat al lui Harakht, profetul de pe Insula Stridiilor.

— Ah, făcu Ellery privindu-l pe profesor care, dădu din umeri surâzând.

— Da, Harakht a organizat această colonie de nudişti în insulă, izbucni Lincoln cu amărăciune. Nebunul acesta poate că e sincer, dar Romaine profită de asta ca să facă bani cu corpul lui!

— Să ne întoarcem la acea ceartă, domnule Lincoln.

— Romaine a făcut să înceapă totul, racolându-i, prin farmecul său personal şi o reclamă sforăitoare, pe toţi acei idioţi care se plimbă goi pe insulă… Recunosc că nu au existat plângeri. Dar Tom şi doctorul Temple gândeau la fel ca mine.

— Doctorul Temple?

— Vecinul nostru de la est. Adepţii cultului au fost văzuţi trecând printre copaci, la soare, complet goi, ca

nişte animale, şi Tom, căruia îi aparţine tot terenul care mărgineşte golful, a vrut să protesteze. S-a certat cu Romaine şi cu Harakht şi avea de gând să ia măsuri legale pentru a-i alunga pe toţi acei oameni din insulă; de altfel i-a şi anunţat.

Vaughn, Isham şi Ellery se uitară unul la altul.

— Ei bine, vom vorbi mai târziu despre asta. Spuneţi că doctorul Temple locuieşte pe proprietatea situată la est?

— Da, a închiriat-o de la Thomas. Se înţelegeau foarte bine amândoi.

— Şi în cealaltă casă, de la vest, cine locuieşte?

— Un cuplu tânăr de englezi, Percy şi Elisabeth Lynn, răspunse doamna Brad. Helene i-a cunoscut în Italia, toamna trecută; intenţionau să viziteze Statele Unite, de aceea fiica mea i-a convins să se întoarcă cu ea şi să accepte ospitalitatea noastră pe timpul şederii lor în America.

— Când v-aţi întors din Italia, domnişoară Brad? întrebă Ellery.

— Pe 30 noiembrie. Soţii Lynn au venit împreună cu mine, dar s-au despărţit de mine ca să călătorească prin ţară; apoi au venit aici în ianuarie. Locul le-a plăcut atât de mult încât au vrut cu orice preţ, ca să nu abuzeze de ospitalitatea noastră, să închirieze această casă de la vest, care aparţine… aparţinea tatălui meu. Sunt şi acum acolo.

— Vom sta şi cu ei de vorbă, făcu Isham. Deci, doamnă Brad, acest doctor Temple era un prieten al soţului dumneavoastră?

— Da, interveni doamna Brad tăios. Nu vă continuaţi cercetările în această direcţie; mie nu-mi place deloc, dar

soţul meu, care se pricepea la oameni, avea cea mai profundă stimă pentru el. Seara jucau deseori dame.

— Dame! exclamă inspectorul Vaughn. Mai jucau şi alte persoane cu domnul Brad, sau acest doctor Temple era singurul său partener?

— Nu. Când se ivea ocazia, toţi făceam câte o partidă cu Thomas. De altfel soţul meu juca remarcabil, campionul Statelor Unite mi-a spus asta chiar cu gura lui. L-am primit la noi în ajunul Crăciunului şi au jucat amândoi tot timpul. Campionul mi-a spus că soţul meu îi ţinea piept ca un adevărat mare jucător.

Ellery se ridică cu vioiciune.

— Încă una-două întrebări, doamnă Brad, şi nu vom mai insista… Aţi auzit vreodată numele Velja Krosac?

Doamna Brad păru sincer surprinsă.

— Vel… Ce nume ciudat! Nu, domnule Queen, niciodată.

— Nici dumneavoastră, domnişoară Brad?

— Nici eu.

— Domnule Lincoln?

— Nu.

— Aţi auzit vreodată numele de Kling?

Toţi trei negară prin gesturi.

— Andrew Van? Arroyo?

— E cumva vorba de un joc? mormăi Lincoln.

— Dacă vreţi, zise Ellery zâmbind. Prin urmare „nu” pe toată linia? O întrebare acum al cărei răspuns unul dintre dumneavoastră trebuie să-l ştie. Când a venit acest nebun de Harakht să se instaleze în Insula Stridiilor?

— În martie, răspunse Lincoln.

— Acest om, Paul Romaine, a venit împreună cu el?

Lincoln se posomori la faţă.

— Da.

Ellery îşi şterse lornionul, şi-l puse pe nas şi se aplecă înainte.

— Litera T are vreun sens pentru vreunul dintre dumneavoastră?

Lincoln şi cele două femei se priviră cu stupoare.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Helene.

— Văd că răspunsul este negativ… Să lăsăm asta.

Doamnă Brad, soţul dumneavoastră făcea des aluzie la trecutul său în România?

— Nu, nu vorbea niciodată despre asta. Tom, însoţit de Stephen Megara, a venit să se instaleze în Statele Unite acum optsprezece ani. Erau deja prieteni… sau asociaţi… Asta e tot ce ştiu.

— Cum aţi aflat?

— Tom mi-a spus.

— Scuzaţi această întrebare, dar soţul dumneavoastră era bogat când a sosit în Statele Unite?

Doamna Brad roşi.

— Nu ştiu. Dar era cu siguranţă în momentul căsătoriei noastre.

Ellery păru satisfăcut şi se întoarse către procuror.

— Domnule Isham, v-aş fi deosebit de recunoscător dacă mi-aţi face rost de un atlas.

Procurorul păru surprins, ca de altfel toţi cei de faţă. Lincoln ieşi să aducă atlasul din bibliotecă.

— Doamnă Brad, vorbiţi cumva greceşte sau româneşte?

Ea scutură din cap cu un aer uimit. Lincoln reveni cu atlasul.

— Dar dumneavoastră, domnule Lincoln? Afacerile

vă obligă să întreţineţi legături strânse cu Balcanii şi cu Asia Mică. Înţelegeţi, vorbiţi greceşte sau româneşte?

— Nu. Birourile noastre din Europa şi Asia corespondează cu noi în engleză.

— Ah!

Ellery îi făcu semn lui Isham că terminase. Procurorul, adresând câteva cuvinte politicoase doamnei Brad şi fiicei sale, le făcu să înţeleagă că ar dori să rămână singur cu colaboratorii lui; Lincoln plecă împreună cu cele două femei. Când uşa se închise în urma lor, Ellery se repezi la atlas, studie câteva planşe precum şi indexul alfabetic, apoi îl închise cu un aer triumfător.

— Eram sigur. Unul din nume, cel al lui Megara, mi-a dat ideea. Să vă explic: vedeţi, Brad era român. Am găsit pe harta României un oraş cu acest nume. Megara este grec; or în Grecia există un oraş care se numeşte Megara. Ţara de origine a sărmanului profesor din Arroyo, Andrew Van, era Armenia; am descoperit prezenţa unui oraş şi de asemenea a unui lac care poartă acest nume în Armenia… Veţi recunoaşte că este o coincidenţă tulburătoare. Ai zice că este vorba de nişte nume împrumutate. Trei domni de origine străină, foarte doritori să-şi ascundă adevăratele nume, poate şi adevăratele lor oraşe natale, dacă e să te iei după grija cu care le-au precizat…

— Dumnezeule! murmură Isham.

— Şi asta nu e tot, continuă Ellery. Deoarece Van, Brad şi Megara şi-au schimbat numele, putem presupune cu uşurinţă că şi cel de al patrulea actor al dramei, numitul Krosac, de altfel şi el străin, ar fi procedat şi el la fel. Or, în cazul lui lucrurile stau cu totul altfel; nu am

găsit niciun oraş, lac sau munte cu acest nume în Europa sau în Asia. Concluzia?

— Trei pseudonime, zise profesorul, şi un nume adevărat. Deţinătorul numelui adevărat fiind probabil implicat în uciderea unuia din personajele cu pseudonime. Hâm…

— Perfect, conchise Ellery.

CAPITOLUL 4

PIPE ŞI DAME

Procurorul Isham, inspectorul Vaughn şi Ellery acceptară cu bucurie propunerea de a lua dejunul la Bradwood; profesorul Yardley se scuză şi stabili cu Ellery să se întâlnească pe seară.

Cei trei bărbaţi luară masa singuri, doamna Brad, Helene şi domnul Lincoln nesimţindu-se în stare să mănânce ceva.

După masă, merseră în bibliotecă, o încăpere spaţioasă, mobilată cu gust. Pe doi pereţi, rafturi încărcate cu cărţi; în mijloc, o masă rotundă plină cu reviste ilustrate şi ustensile pentru fumători; un pian cu coadă deschis, un divan şi un secreter completau mobilierul. Ellery remarcă două sticle, una cu cerneală neagră, cealaltă cu cerneală roşie, aşezate pe masa deschisă a secreterului, amândouă aproape pline.

— Am scotocit secreterul prin toate colţişoarele, zise Isham. Speram să găsesc ceva hârtii personale ale lui Brad, unele poate interesante. Dar din păcate… nimic. De altfel, omorul a fost comis în cabana rustică…

— Aţi cercetat şi restul casei?

— Da, conform rutinei obişnuite. Dar nu am descoperit nimic care să poată arunca cea mai mică lumină asupra cazului.

Ellery se apropie de masa rotundă şi scoase din

buzunar pliculeţul în care adunase resturile de tutun găsite în cabană. Deschise cutia cu tutun şi scoase o mână de cubuleţe, perfect asemănătoare la culoare şi format cu cele conţinute în pliculeţ.

— În direcţia asta drumul s-a închis, făcu Ellery râzând. Acest tutun era într-adevăr tutunul lui Brad.

Deschise un mic sertar al mesei şi admiră o frumoasă colecţie de pipe, toate folosite; pipe de lemn, de spumă de mare, de pământ. Domnul Brad era, evident, un fumător convins.

Ellery se întoarse apoi spre o mobilă ce se găsea la stânga secreterului deschis, pe peretele din faţa divanului. Era o masă cu tablă de dame, pliantă, fixată de zid cu balamale; se ridica şi se lăsa în jos după dorinţă şi un fel de perdea mobilă, dată într-o parte acum, putea fi trasă să mascheze totul. De fiecare parte a mesei, două scaune fixate şi ele de perete şi care, desfăcându-se, permiteau doritorilor să se aşeze comod ca să joace.

— Un împătimit acest Brad, dacă a pus el să fie instalată o astfel de masă, zise Ellery. Hâm, presupun că nu a fost atinsă?

— În orice caz, nu de noi, răspunse Isham cu un aer indiferent.

Deasupra mesei, tradiţionalele şaizeci şi patru de căsuţe ale jocului, încrustate direct în lemn. Căsuţe negre, căsuţe albe… Un obiect de marchetărie foarte drăguţ, lucrat cu multă fineţe. De partea fiecărui jucător era amenajată o margine pentru depozitarea pieselor capturate. În marginea dinspre secreter se puteau vedea nouă piese roşii capturate, evident, de piesele negre; în marginea opusă – trei piese negre capturate de roşii. Pe tabla propriu-zisă, trei „dame” negre în formaţie de joc şi

trei piese negre simple; mai erau de asemenea două piese roşii, dintre care una se găsea pe prima linie de căsuţe negre, pe linia de plecare.

— Unde este cutia în care stau piesele? întrebă Ellery după ce contemplase gânditor tabla de joc.

Isham arătă spre secreter. Pe masa deschisă se găsea o cutie dreptunghiulară din carton, goală.

— Unsprezece piese roşii, reluă Ellery întorcându-se la tabla de joc, în loc de douăsprezece. A douăsprezecea am găsit-o lângă stâlpul totem. Interesant.

— Credeţi? mormăi Isham. Înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar nu cred că e asta. Aşteptaţi să-l chem pe majordomul familiei Brad.

Procurorul ieşi din încăpere şi îi spuse detectivului care făcea de pază la uşă să-l aducă pe Stallings, majordomul.

Ellery păru surprins şi luă între degete cutia pentru piese.

— Şi asta la fel, rânji Isham pe neaşteptate.

— Da, făcu Ellery, nu am putut să nu mă întreb. Iată un om care nu ezită să comande construirea unei mese speciale, foarte frumoasă de altfel şi cu siguranţă costisitoare, ca să practice jocul lui favorit şi care totuşi se serveşte de nişte piese din lemn, ieftine şi foarte comune.

— Veţi înţelege imediat.

Uşa se deschise şi apăru majordomul, un bărbat înalt, cu tenul palid.

— Stallings, zise procurorul, vrei să repeţi în faţa acestor domni ce mi-ai spus azi-dimineaţă?... Mai întâi, cum se face că domnul Brad juca cu nişte piese atât de comune?

— Este foarte simplu, domnule, după cum v-am şi spus. Domnul Brad, în acelaşi timp în care şi-a comandat această masă de joc specială, a cumpărat un set foarte frumos de piese din fildeş gravat. Şi s-a servit de el ani de zile. Acum câtăva vreme, doctorul Temple a admirat atât de mult aceste piese, încât domnul Brad a hotărât (a spus-o de faţă cu mine) să-i ofere şi lui unul asemănător; un specialist din Brooklyn a fost însărcinat cu executarea copiilor; domnul Brad i-a trimis cele douăzeci şi patru de piese acum două săptămâni şi se servea de acest set obişnuit aşteptând să-i vină înapoi primul.

— Spune-ne acum, Stallings, ce s-a petrecut ieri-seară.

— Da, domnule. Ieri-seară, chiar înainte de a părăsi casa, după cum ni se dăduse voie...

— O clipă, îl întrerupse Ellery. Vi s-a dat voie să ieşiţi ieri-seară?

— Da, domnule. Ieri, întorcându-se de la birou, domnul Brad ne-a chemat aici, pe Fox, doamna Baxter şi pe mine. Doamna Brad şi domnişoara Helene plecaseră deja la teatru; domnul Lincoln nu se întorsese la cină... Domnul Brad, cu un aer foarte obosit, a scos din buzunar o bancnotă de zece dolari şi mi-a întins-o, spunându-ne la toţi trei să facem ce vrem noi în seara aceea. I-a dat voie lui Fox să ia maşina cea mică şi a adăugat că dorea să rămână singur.

— Şi povestea cu piesele, Stallings? întrebă Isham.

— Chiar înainte de a pleca, Fox şi doamna Baxter urcaseră deja în maşină; am intrat în bibliotecă să văd dacă nu cumva domnul Brad avea nevoie de ceva înainte de plecarea noastră. Mi s-a părut că îmi vorbeşte destul de nervos.

— Eşti un observator atent, zise Ellery zâmbind.

— Încerc să fiu, domnule, răspunse Stallings. După cum i-am spus domnului Isham, domnul Brad, când am intrat ieri-seară aici, era aşezat în faţa tablei de joc şi juca, dacă se poate spune aşa, împotriva lui.

— Prin urmare, nu juca cu altcineva? mormăi Vaughn. De ce naiba nu mi-ai spus asta, Isham?

— Explică-ne, Stallings, îi ceru Ellery.

— Ei bine, domnule, domnul Brad juca alternativ cu cele două formaţii de piese, roşii şi negre. Era la începutul unei partide. A deplasat mai întâi o piesă în faţa lui, de partea în care se găsea, apoi, după ce s-a gândit, a deplasat alta din formaţia adversă. Nu am asistat decât la două mişcări.

— Ah, făcu Ellery. Pe care scaun stătea?

— Pe cel de lângă secreter. Dar s-a-dus şi s-a aşezat pe celălalt când a deplasat piesa roşie. Domnul Brad obişnuia să se antreneze astfel la acest joc pe care îl juca de minune.

— Asta este, făcu Isham cu un aer sătul. Povestea cu piesele de joc nu ne duce nicăieri. Acum, Stallings, vorbeşte-ne despre ceea ce aţi făcut.

— Da, domnule. Ne-am dus în oraş. Fox m-a lăsat pe mine şi pe doamna Baxter la cinematograful Roxy şi ne-a spus că intenţiona să vină să ne ia după reprezentaţie. Nu ştiu ce a mai făcut…

— A venit să te ia? întrebă inspectorul Vaughn, devenit brusc foarte interesat.

— Nu, domnule. După ce l-am aşteptat o jumătate de oră, ne-am gândit că avusese vreun accident şi ne-am întors cu trenul, iar de la gară ara luat un taxi.

— La ce oră v-aţi întors?

— Pe la miezul nopţii, poate ceva mai târziu.

— Fox se întorsese?

— Habar n-am, domnule. Fox locuieşte într-o cabană mică din pădurea de lângă golf, iar copacii m-ar fi împiedicat să văd lumina, chiar dacă ea ar fi fost aprinsă.

— Ai vorbit cu Fox, Isham? întrebă Vaughn.

— Nu încă, nu am avut ocazia.

— O clipă, făcu Ellery. Stallings, domnul Brad te-a anunţat ieri-seară că aştepta vizita cuiva?

— Nu, domnule, mi-a spus doar că dorea să rămână singur.

— Îţi dădea deseori voie să ieşi aşa cu Fox şi doamna Baxter?

— Nu, domnule. A fost prima dată.

Ellery se îndreptă spre masa din mijlocul încăperii şi arătă spre cutia cu tutun.

— Acesta este tutunul pe care îl fuma în mod obişnuit domnul Brad?

— Sigur că da, domnule, răspunse Stallings mirat. Este un amestec special pe care domnul Brad îl primea din Anglia şi niciodată nu fuma altul, deoarece considera că tutunul american nu făcea două parale.

Un gând curios trecu prin mintea lui Ellery. Andrew Van şi icrele lui negre; Brad şi tutunul lui importat…

— O clipă, Stallings… Inspectore, vreţi să-i arătaţi acea pipă cu capul lui Neptun?

Vaughn făcu întocmai.

— Da, zise majordomul, o recunosc. Domnul Brad fuma deseori cu ea.

Cei trei anchetatori scoaseră un suspin de descurajare. Totul părea că se coalizează împotriva lor. În cele din urmă, procurorul îl lăsă pe Stallings să plece.

Abia plecase majordomul că cineva bătu la uşă. Inspectorul Vaughn deschise şi schimbă câteva cuvinte cu unul din detectivi. Apoi reînchise uşa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Isham.

— Nimic. Oamenii mei mă anunţă că au cercetat peste tot, fără niciun rezultat. E incredibil!

— Ce căutaţi? întrebă Ellery.

— Capul, fir-ar să fie!

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă de Vaughn.

— Şi oamenii mei au făcut cercetări la gară, încercând să se informeze despre cei care au coborât aici ieri-seară; într-adevăr, mi se pare evident, după cele spuse de Stallings, că ieri-seară Brad aştepta vizita cuiva. Nu-ţi trimiţi de acasă nevasta, fiica vitregă, directorul şi servitorii fără un motiv serios.

— Sunt cu totul de aceeaşi părere, zise Ellery.

— Din păcate, funcţionarii de la gară nu au remarcat niciun străin care ar fi coborât din tren pe la orele nouă.

— Poate că misteriosul vizitator a avut grijă să coboare la staţia precedentă, făcu procurorul. De altfel, ar fi putut să vină şi cu maşina.

— Exact, zise Vaughn. Dar ar fi inutil să încercăm descoperirea vreunor urme de roţi, deoarece aleile proprietăţii sunt acoperite cu pietriş şi nu a plouat recent…

— Dar golful, inspectare, zise Ellery. V-aţi gândit la el?

— Bineînţeles. O barcă cu motor. Am ordonat cercetări de-a lungul coastei.

Isham se ridică.

— Haideţi să-l interogăm pe şofer, zise el.

CAPITOLUL 5

FOX ŞI ENGLEZII

Ceaţa devenea tot mai deasă.

Isham şi Vaughn, înainte de a se ocupa de Fox, o interogară pe doamna Baxter, guvernanta; răspunsurile acestei femei cumsecade au confirmat relatarea lui Stallings.

Cei trei bărbaţi ieşiră după aceea din casă şi se îndreptară, prin mica pădure înmiresmată de parfumul florilor sălbatice, spre cabana în care locuia Fox, o construcţie mică având un aspect foarte plăcut. Isham bătu la uşă.

— Intră! îi răspunse o voce gravă.

Fox, un tânăr înalt şi bine făcut, îi primi în picioare, cu pumnii strânşi şi faţa foarte palidă; când îi recunoscu, expresia i se schimbă, se destinse.

— Fox, zise Isham, nu am avut timp de dimineaţă să stăm de vorbă atât cât aş fi dorit. Ştim cum ai descoperit cadavrul...

Procurorul se aşeză pe un scaun.

— Da, domnule, murmură Fox, a fost oribil...

— Acum dorim să ne spui pentru ce i-ai părăsit pe Stallings şi pe doamna Baxter ieri-seară. Mai spune-ne şi unde te-ai dus şi la ce oră te-ai întors.

— Am făcut o plimbare în oraş cu maşina şi m-am întors la Bradwood puţin înainte de miezul nopţii.

Inspectorul Vaughn făcu un pas înainte şi puse mâna pe braţul lui Fox.

— Ascultă-mă bine şi fii convins că nu-ţi vrem răul. Dacă eşti nevinovat, nu ai de ce să te temi absolut deloc de noi… dar să nu-ţi închipui că vom înghiţi povestea asta cu plimbarea. Unde ai fost?

— Este purul adevăr, răspunse celălalt cu o voce egală, încăpăţânată. Am traversat Central Park, Fifth Avenue şi Riveiside Drive. Era o vreme foarte frumoasă şi aerul nopţii mi-a făcut bine…

Inspectorul se uită la Isham.

— Ca să vezi… aerul nopţii ţi-a făcut bine! De ce nu te-ai dus să-i iei pe Stallings şi pe doamna Baxter după ce s-a terminat filmul?

— Pentru că nu mi-au cerut-o.

Isham şi Vaughn se uitară unul la altul.

Ellery îl privi pe Fox; păru surprins să vadă ochii şoferului – lucru incredibil – umplându-se de lacrimi.

— OK, făcu în cele din urmă Isham. Fiindcă ţii neapărat… cu atât mai rău pentru dumneata dacă vom descoperi că ne-ai minţit. De cât timp eşti în serviciul domnului Brad?

— De la 1 ianuarie, domnule.

— Ai recomandări?

— Da.

Fox se apropie de o comodă veche şi luă dintr-un sertar un plic alb.

Procurorul îl deschise şi parcurse repede o scrisoare pe care i-o dădu apoi lui Vaughn; inspectorul o citi cu mai multă grija, după care, aruncând-o pe masă, ieşi pe neaşteptate din cabană.

— Bun, zise Isham ridicându-se. Apropo, dumneata,

Stallings şi doamna Baxter sunteţi singurele persoane care servesc în această casă, nu?

— Da.

— Ăăă… Fox, zise Ellery. Ai văzut sau ai auzit ceva anormal când te-ai întors ieri-seară?

— Nu, domnule.

— Rămâi aici, zise Isham părăsind cabana împreună cu Ellery.

Afară îl găsiră şi pe inspectorul Vaughn. Fox rămăsese înăuntru fără să facă nici cea mai mică mişcare.

— Minte despre ieri-seară, zise Vaughn cu voce tare ca să-l audă Fox. Vom verifica…

Ellery se simţi jenat de acest procedeu. Nu putea să uite lacrimile din ochii şoferului…

Merseră în tăcere spre vest. Cabana lui Fox nu se găsea departe de Golful Ketcham şi printre copaci puteau să zărească apa scânteind în soare. În curând ajunseră la un drum îngust.

— Toate astea aparţin lui Brad, zise Isham. Casa închiriată de această familie Lynn trebuie să fie de cealaltă parte, acolo în pădure.

Traversară drumul şi intrară printre copaci. În curând zăriră şi locuinţa. Un bărbat şi o femeie stăteau în uşa de la intrare. Bărbatul se ridică cu vioiciune.

— Domnul şi doamna Lynn? zise procurorul.

— Întocmai, răspunse Lynn. Veniţi de la Bradwood, domnilor?

Lynn era brunet, cu un aspect foarte englezesc, cu ochii sfredelitori. Nevasta lui era o blondă destul de durdulie; zâmbetul de pe faţa ei părea fixat acolo odată pentru totdeauna.

— Da, zise inspectorul Vaughn cu amabilitate. Nu vă reţinem mult. Aţi aflat vestea?

Englezul clătină afirmativ din cap.

— E îngrozitor! Am aflat de la un poliţist pe care l-am întâlnit în timp ce mă plimbam pe drum.

— Bineînţeles, zise doamna Lynn cu o voce ascuţită, am considerat că deocamdată nu se cuvine să ne ducem la Bradwood.

Urmă o tăcere, în timpul căreia Isham şi Vaughn conversară prin limbajul ochilor. Soţii rămaseră nemişcaţi. Lynn avea în mână o pipă şi un mic rotocol de fum urca spre faţa lui. Deodată făcu un gest brusc.

— Deci… Dacă înţeleg bine, domnilor, sunteţi evident de la poliţie?

— Exact, zise Isham.

— Vreţi să ne vedeţi paşapoartele? continuă Lynn cu o voce gravă. Mică operaţiune de control rezervată vecinilor şi prietenilor, presupun?

Paşapoartele erau în regulă.

— Probabil că vă întrebaţi cum am venit să ne instalăm aici? continuă Lynn.

— Ştim de la domnişoara Brad, zise Isham.

Procurorul se apropie de cei doi soţi.

— Unde aţi fost ieri seară?

Lynn tuşi.

— Ah… da, evident. Am cinat la New York şi după aceea ne-am dus la teatru.

— La ce oră v-aţi întors aici?

Doamna Lynn izbucni cu vocea ei stridentă.

— Oh, dar nu ne-am întors. Era prea târziu şi am petrecut noaptea la hotel.

— Care? întrebă inspectorul.

— Roosevelt.

— Deci ce oră era?

— Trecut de miezul nopţii, răspunse englezul. Am servit ceva după teatru şi…

— Bine, zise inspectorul. Cunoaşteţi lumea pe-aici?

— Aproape pe nimeni, făcu Lynn. În afară de familia Brad, natural, de doctorul Temple şi de profesorul Yardley, un om foarte interesant de altfel.

Ellery îi adresă un zâmbet de simpatie.

— Aţi avut ocazia să vizitaţi Insula Stridiilor?

Englezul zâmbi şi el.

— Nu, dragă domnule. Nudiştii nu ne interesează deloc, am văzut destui în Germania.

— De altfel, interveni doamna Lynn, cei care populează această insulă…

Se înfioră de dezgust.

— Avea dreptate domnul Brad când voia să-i alunge de aici.

— Hâm, făcu Isham. Aveţi vreo explicaţie pentru această dramă?

— Niciuna, domnule.

— Perfect, conchise Isham destul de tăios. Vă mulţumesc… să mergem.

CAPITOLUL 6

INSULA STRIDIILOR

Un semicerc smuls pământurilor lui Thomas Brad, aceasta a fost imaginea pe care a evocat-o în mintea lui Ellery, Golful Ketcham. În centrul arcului de cerc, un debarcader, cu câteva bărci legate de ţărm. Un debarcader mult mai mic deservea acea parte a coastei unde se găseau acum Ellery şi însoţitorii lui.

În largul golfului, Insula Stridiilor, care la prima vedere părea acoperită cu o pădure virgină; vegetaţia se întindea până pe maluri, iar copacii păreau că îşi scaldă rădăcinile în apă. Ellery reuşi totuşi să distingă lemnăria cenuşie a unui mic debarcader. Dar nu se zărea nicio altă urma de construcţie umană. Isham înaintă până la malul apei şi făcu semnale şalupei poliţiei, care plutea molcom între coastă şi insulă.

La vest, Ellery zări pupa altei vedete a poliţiei, care traversa mica strâmtoare; ambarcaţiunea patrula foarte aproape de mal, îşi dădu seama de asta când o văzu dispărând în spatele insulei.

Prima vedetă se apropie cu rapiditate de debarcader. Ellery, Isham şi Vaughn urcară la bord şi pilotul porni în direcţia regatului lui Harakht.

Şalupa despica valurile. Pe măsură ce se îndepărtau de coastă, anchetatorii îşi puteau face o idee mai precisă despre configuraţia ei. Nu departe de locul de unde

plecaseră, un alt debarcader, în partea de vest, deservea locuinţa englezilor; la el era legată o barcă cu vâsle. Mai departe, către est, mai exista un debarcader.

— Acolo locuieşte doctorul Temple, nu-i aşa? zise Ellery.

— Da. Probabil că debarcaderul e plasat în dreptul proprietăţii sale.

Acolo nu se zărea nicio barcă. Parcurseseră deja trei sferturi din drum; pe măsură ce se apropiau, detaliile debarcaderului de pe Insula Stridiilor deveneau mai clare. Deodată inspectorul Vaughn se ridică brusc şi strigă:

— Ce se întâmplă acolo?

Toţi priviră în direcţia debarcaderului. Dintre copaci se ivise un bărbat ducând în braţe o femeie; femeia părea că se zbate şi strigă. Răpitorul o aruncă într-o mică barcă cu motor pe care o porni imediat, îndreptând-o chiar spre şalupa poliţiei. Femeia, probabil ameţită, nu dădea semne de viaţă; bărbatul aruncă o privire în urmă, spre insulă.

Abia trecuseră zece secunde de la evadare, dacă despre asta era vorba, că exact în locul în care fugarii ieşiseră din pădure îşi făcu apariţia ceva foarte curios.

Un atlet frumos, în întregime gol, cu pielea bronzată, cu un păr lung şi negru plutind în vânt. Tarzan, îşi zise Ellery, minus slipuleţul... Rămase nemişcat pe mal, plin de mânie, fără să se sinchisească de goliciunea lui, privind fix la barca aceea care se depărta şi al cărei pilot se uita în urma lui, fără să ia în seamă şalupa aflată exact pe direcţia lui de mers.

Deodată atletul gol plonjă în apă şi începu să înoate cu repeziciune în urma fugarilor.

— Ce idiot! bombăni Isham. Speră să prindă din urmă o barcă cu motor?

— Respectiva barcă s-a oprit, zise Ellery.

Isham, surprins, îşi îndreptă privirea spre barcă. Aceasta într-adevăr se oprise la vreo sută de metri de mal; bărbatul, aplecat peste motor, părea că nu mai reuşeşte să-l pună în mişcare.

— Accelerează! strigă inspectorul Vaughn pilotului şalupei. Bruta aceea va face o nenorocire!

Şalupa ţâşni înainte şi sirena de la bord începu să sune. De parcă abia acum şi-ar fi dat seama de prezenţa şalupei, bărbatul din barcă şi înotătorul se opriră locului ca să descopere originea avertismentului. Înotătorul, încremenit în apă, se uită la şalupă, îşi scutură cu furie chica şi plonjă. Reapăru în curând la suprafaţă. Înotând foarte repede în direcţia insulei de data aceasta, şi de parcă diavolul ar fi fost pe urmele lui.

Femeia întinsă în barcă se ridicase în capul oaselor; bărbatul făcu un semn cu mâna celor aflaţi în şalupa care se oprea lângă barcă în momentul în care înotătorul, ajuns pe mal, dispărea în pădure.

Spre marea surpriză a lui Ellery şi a însoţitorilor lui, bărbatul îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă din toată inima.

Era slab, totuşi părea viguros, fiind foarte bronzat, ca unul care ar fi petrecut ani de zile la tropice; avea părul negru şi ochii cenuşii, decoloraţi de soare. Nişte maxilare solide…

Ellery îşi zise că femeia răpită de acest personaj misterios nu putea să fie decât Esther rebela, dacă te-ai fi luat după asemănarea cu fratele ei Jonah Lincoln. Fără să fie foarte frumoasă, dar bine făcută, după cum toţi cei

de faţă se putură convinge fără greutate, căci nu avea pe ea decât o haină bărbătească aruncată pe umeri; Ellery observă că tovarăşul ei era în cămaşă.

— Se poate şti motivul ilarităţii dumneavoastră? întrebă inspectorul. Şi cine sunteţi? De ce aţi răpit-o pe această femeie?

Bărbatul îşi reveni.

— Nu pot să vă port pică pentru aceste vorbe, făcu el. Dar, Dumnezeule, cât e de hazliu! Scuzaţi-mă... Mă numesc Temple. O aveţi în faţa dumneavoastră pe domnişoara Esther Lincoln. Mulţumim că ne-aţi salvat.

— Urcaţi la bord, bombăni Vaughn.

Isham şi Ellery o ajutară pe femeie să urce în şalupă.

— Dar apropo, zise doctorul Temple devenind deodată foarte bănuitor, cine dracu sunteţi?

— Poliţia. Haideţi, urcaţi!

— Poliţia!

Doctorul Temple se încruntă, dar se supuse; unul dintre poliţişti legă barca cu motor la pupa şalupei. Medicul se uită pe rând la Vaughn, Isham şi Ellery, apoi adăugă:

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Procurorul îl informă. Celălalt deveni alb ca varul şi Esther Lincoln îşi ridică ochii plini de oroare.

— Brad! murmură doctorul Temple. Asasinat! Mi se pare cu neputinţă! L-am văzut ieri-dimineaţă...

— Johan, începu Esther, care acum tremura toată. El e teafăr?

Nimeni nu-i răspunse. Doctorul Temple părea foarte preocupat?

— Aţi fost la... familia Lynn? întrebă el cu un aer ciudat.

— Pentru ce?

Temple se mulţumi să zâmbească şi să salte din umeri.

— Oh, aşa… Bietul Tom!

— Direcţia: debarcaderul lui Brad, ordonă Vaughn.

Apa clocoti în jurul elicei, şalupa întoarse şi se îndreptă spre ţărm. Ellery remarcă silueta înaltă a profesorului Yardley pe debarcader şi îi făcu cu mâna.

— Deci, doctore Temple, zise procurorul Isham, cu un aer sever, ce-ar fi să-mi explicaţi puţin această scenă de răpire? Şi cine este individul care vă urmărea?

— Este destul de neplăcut… În sfârşit, mai bine să spunem adevărul. Iartă-mă, Esther.

Tânăra nu răspunse; părea năucită de vestea morţii lui Brad.

— Domnişoara Lincoln, continuă medicul, este… cum s-ar zice, puţin cam impulsivă. Este foarte tânără şi cei foarte tineri îşi pierd cu uşurinţă capul.

— Oh! Victor, zise Esther cu lehamite.

— Johan Lincoln nu şi-a făcut datoria faţă de sora lui…

— După părerea ta, reluă, tânăra cu un aer amar.

— Da, Esther, pentru că… Oricum ar fi, am considerat că era timpul să se intervină când, după o săptămână de absenţă, Esther tot nu se întorsese de pe insula asta blestemată. Şi cum nimeni nu părea că vrea să-i bage minţile în cap, mi-am asumat eu această responsabilitate. Nudism! Aşa cum îl practică aceşti indivizi, este pur şi simplu perversitate. Nişte codoşi în căutare de prospături…

— Victor! exclamă tânăra. Îţi dai seama ce spui?

— Scuzaţi-mă, zise inspectorul, dar aş vrea să

cunosc motivele intervenţiei dumneavoastră. Mi se pare că domnişoara Lincoln este destul de mare ca să facă ce vrea?

Doctorul Temple se uită la el cu un aer furios.

— Consider că am dreptul să intervin. Domnişoara Lincoln nu este decât un copil care s-a lăsat sedusă de un băiat frumos bun de gură.

— Cu alte cuvinte, Paul Romaine? făcu Ellery.

— Exact. Derbedeul!... M-am dus acolo de dimineaţă în recunoaştere. Romaine şi cu mine ne-am luat la păruială ca în epoca de piatră. A fost tare ridicol şi de aceea râdeam adineauri. Dar mi-am dat seama că e mult mai puternic decât mine. Am pus deci mâna pe Esther şi am luat-o la fugă... Dacă Romaine n-ar fi căzut în timpul urmăririi, n-aş fi reuşit să scap... Asta e povestea răpirii.

— Dar tot nu văd cu ce drept... începu Isham.

— Asta nu vă priveşte în niciun fel, răspunse Temple cu ochii strălucind de furie, dar dacă vreţi neapărat să ştiţi, aflaţi că am de gând să mă căsătoresc cu această tânără. O iubesc şi ea mă iubeşte fără să-şi dea seama.

Nu s-ar fi zis după expresia plină de ură a Estherei. Între timp şalupa acostase.

— Bună, Queen! Am venit să văd dacă aţi făcut progrese... Ia te uită, Temple! Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am răpit-o pe Esther şi aceşti domni vor să mă spânzure.

— Veniţi cu noi, profesore, zise Ellery, ne veţi fi de folos pe insulă.

Inspectorul Vaughn adăugă şi el:

— Bună idee. Doctore Temple, aţi spus că l-aţi văzut pe domnul Brad ieri-dimineaţă?

— Numai o clipă, în momentul în care pleca la biroul

său de la New York. Şi l-am văzut şi luni seara. Mi s-a părut foarte normal. Zău că nu înţeleg nimic…

— Apropo, zise Vaughn, ce-aţi făcut ieri-seară, doctore?

Temple zâmbi.

— Am stat în casă toată seara.

— De când trăiţi aici? întrebă Isham.

— Din 1921. Sunt medic militar în retragere… O moştenire neaşteptată, primită în timpul războiului, mi-a permis să vin să mă instalez în casa închiriată de la Brad şi să duc viaţa unui nobil de ţară.

— Mulţumesc, doctore, zise Isham cu mai multă cordialitate. Vă vom lăsa aici şi… Aţi face mai bine să vă întoarceţi la Bradwood, domnişoară Lincoln.

Esther Lincoln nu ridică ochii, dar răspunse cu încăpăţânare:

— Nu mă dau jos, vreau să mă întorc acolo.

Doctorului Temple îi dispăru zâmbetul.

— Eşti nebună, Esther! După tot ce s-a întâmplat…

Tânăra aruncă haina care îi acoperea umerii bronzaţi şi zise cu o voce vibrantă:

— Nu primesc ordine de la nimeni, doctore Temple! Mă voi întoarce pe insulă şi te sfătuiesc să nu te mai amesteci!

Vaughn se uită la Isham, care părea pe punctul de a izbucni.

— Haideţi, făcu Ellery. Să ne întoarcem împreună… Poate că vom avea prilejul să ne distrăm.

*

* *

Şalupa traversă deci încă o dată golful.

În timp ce debarca, micul grup avu surpriza să se

pomenească în faţa unei apariţii ciudate. Un bătrânel cu barbă brună, cu ochi de fanatic, îmbrăcat cu o robă albă. În mâna dreaptă ţinea un baston cu un şarpe la capăt... Ieşise din tufişuri şi îi contempla pe noii sosiţi cu un aer semeţ.

Înotătorul gol, îmbrăcat acum cu nişte pantaloni de pânză albă, stătea în spatele lui.

— Harakht! exclamă Ellery.

Bătrânul se uită la el, fără să arate însă prin nimic că l-ar recunoaşte. Vaughn îl prinse de încheietura mâinii.

— Ah, dumneata eşti patronul acestei mascarade, nu-i aşa? Unde ţi-e casa? Avem de vorbit, şi încă serios!

Harakht se întoarse spre cel care îl însoţea.

— Paul... Paul!

Paul Romaine se uita însă furios la doctorul Temple, care şi el, de altfel, îl privea cu aceeaşi bunăvoinţă. Ellery băgă de seamă că Esther dispăruse în tufişuri.

Harakht vorbi din nou:

— Cine sunteţi? Noi suntem nişte oameni paşnici...

Isham bombăni ceva şi Vaughn interveni.

— Sunt inspectorul de poliţie Vaughn şi căutăm un criminal.

Paul Romaine îl dădu la o parte pe bătrân şi îl înfruntă pe Vaughn.

— Adresaţi-vă mie, bătrânul e puţin cam nebun. Căutaţi un ucigaş? Nu vă jenaţi. Dar în ce măsură ne priveşte asta pe noi?

Ellery îl admiră. Romaine era un specimen uman magnific, nu era de mirare că femeile...

— Unde ai fost ieri-seară împreună cu acest nebun? întrebă Isham.

— Aici. Cine a fost asasinat?

— Nu ştii?

— Nu.

— Thomas Brad.

— Brad!

Romaine părea foarte surprins.

— Brad! E nemaipomenit… Dar noi nu avem niciun amestec. De ce aţi venit să ne deranjaţi?

Inspectorul Vaughn făcu un pas înainte şi îl prinse de braţ pe Romaine.

— Ascultă, ia încearcă să fii politicos… Vorbeşti cu procurorul Isham în persoană. Răspunde pur şi simplu la întrebările care ţi se pun.

Romaine încercă să-şi tragă braţul din mâna lui Isham dar nu reuşi. Prin fizicul său, inspectorul era în stare să impună respect.

— Bine… Ce vreţi să ştiţi?

— Când ai părăsit ultima oară insula împreună cu Harakht?

— De când am venit aici, bătrânul nu a părăsit niciodată insula. Eu m-am dus în sat săptămâna trecută ca să cumpăr provizii.

— Ah…

Inspectorul dădu drumul braţului lui Romaine.

— Arată-ne drumul spre casa voastră, sau templul vostru, dacă preferaţi aşa.

*

* *

O porniră cu toţii în şir indian în urma lui Harakht, prin pădure, până în inima insulei. Era evident că Romaine îi prevenise pe nudişti, căci atunci când anchetatorii intrară într-un luminiş unde se găsea casa, o construcţie mare din lemn, membrii cultului îi aşteptau

îmbrăcaţi aproape decent; vreo douăzeci de bărbaţi şi femei de toate vârstele. Precum un trib de troglodiţi, ei intrară în diferitele aripi ale casei la semnul lui Romaine.

Harakht, cu wraeus-ul în mână, urcă treptele care duceau la uşă, o deschise şi pătrunse în „sanctuar” urmat de micul grup. Acea încăpere mare, fără tavan, era plină de embleme egiptene, mulaje reprezentându-l pe Horus, zeul cu cap de şoim, coarne de vacă… Harakht se îndreptă spre un uimitor pupitru supraînălţat, altarul probabil, şi începu să mormăie rugăciuni ciudate, cu braţele ridicate spre cer.

Ellery se uită întrebător la profesorul Yardley, care asculta cu atenţie.

— Extraordinar, murmură Yardley. Acest om este un anacronic viu. Să auzi vorbindu-se egipteana din antichitate în plin secol XX…

— Cum? întrebă Ellery.

— Da, răspunse profesorul cu un zâmbet trist. E nebun, dar nu a fost totdeauna aşa. Ai în faţa ta pe unul dintre cei mai celebri egiptologi din lume… voiam de altfel să te previn, căci l-am recunoscut de la prima noastră întâlnire, adică în cursul unei vizite pe care am făcut-o în insulă acum câteva săptămâni. Dar nu am avut ocazia să putem vorbi singuri. Harakht se numeşte Striyker şi şi-a pierdut minţile în urma unei insolaţii puternice în Valea Regilor, unde făcea săpături arheologice. Asta s-a petrecut cu mulţi ani în urmă. Ceea ce auzi acum este o rugă adresată lui Horus în egipteana hieratică.

Ellery, complet stupefiat, o zări deodată pe Esther Lincoln, în picioare în cadrul unei uşi, la celălalt capăt al încăperii. Îmbrăcată acum cu un pulover şi o fustă,

tânăra se aşează foarte hotărâtă lângă Paul Romaine şi îl luă de mână.

Inspectorul Vaughn se apropie de Stryker şi îi zise:

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări foarte simple.

Nebunul înclină capul.

— Vă ascult.

— Când aţi părăsit oraşul Weirton din Virginia?

— Acum cinci luni.

— Cum?

Profesorul Yardley tuşi uşor.

— În ianuarie trecut, inspectore.

Exact în acel moment Ellery scoase un strigăt cu totul neaşteptat, aproape un urlet, care îi făcu să tresară pe cei de faţă.

— Krosac!

Ellery se uită cu atenţie la zeul soarelei şi la discipolul său.

Stryker păru înspăimântat. Romaine rămase foarte calm.

— Scuzaţi-mă, făcu Ellery. Mă apucă aşa uneori... Continuaţi, inspectore.

— Dimpotrivă, vă mulţumesc, zise Vaughn zâmbind. Harakht, unde se află Velja Krosac?

Stryker îşi trecu limba peste buze.

— Krosac... Nu, nu! Nu ştiu. A renegat altarele. A plecat.

— Când te-ai asociat cu acest individ? întrebă Isham arătând cu degetul spre Romaine.

— Ce înseamnă Krosac? mormăi Romaine. L-am cunoscut pe bătrân în februarie, avea o idee interesantă.

— Unde l-ai întâlnit?

— La Pittsburg. Mi s-a părut o ocazie bună, continuă

Romaine dând din umeri.

Apoi vorbi mai încet.

— Fireşte, toate aceste poveşti cu divinităţi solare… dar asta prinde la public. Eu nu vreau decât să-i fac pe oameni să înţeleagă că trebuie să-şi scoată hainele şi să se expună soarelui, este singurul mijloc de a fi sănătos… Uitaţi-vă la mine…

— Oh, destul, zise inspectorul. Cunosc placa. Cine v-a dat ideea să veniţi şi să vă instalaţi în Insula Stridiilor?

— Aşa era scris! exclamă Stryker.

— Scris? Cum aşa? întrebă Isham.

— Nu-l ascultaţi, mormăi Romaine. Tot asta repeta şi când l-am cunoscut. E una din ideile lui fixe…

Nu se mai putea afla nimic de la egiptologul nebun. Era cât se poate de evident. Cât despre Romaine, acesta nu ştia nimic sau nu voia să spună nimic despre evenimentele petrecute cu şase luni în urmă.

Inspectorul Vaughn îi chemă pe cei douăzeci şi trei de nudişti şi le interzise să părăsească locuinţa actuală fără să-l anunţe; i-a mai întrebat şi dacă vreunul dintre ei a părăsit insula în ajun; răspunsul a fost negativ.

Esther refuză categoric să se întoarcă cu anchetatorii şi, ca să-şi arate hotărârea, fugi în pădure.

Ellery suspină neputincios.

CAPITOLUL 7

MANDATUL DE O SUTĂ DE DOLARI

Misterul devenea şi mai de nepătruns. Toţi îşi dădeau seama prea bine că prezenţa lângă Bradwood a omului care îşi zicea Harakht nu putea să fie o coincidenţă. Dar ce legătură putea să existe între asasinarea unui profesor şi cea a unui milionar, locuind la o distanţă de multe leghe unul de celălalt?

Şalupa poliţiei se puse în mişcare şi de data aceasta dădu ocol insulei spre est. Anchetatorii zăriră la extremitatea ei un alt debarcader, care probabil indica locul unde se găsea locuinţa lui. Ketcham, proprietarul insulei. Aceasta părea şi mai pustie decât în partea de vest. La nord se ghicea New York-ul, dincolo de întinderea de apă.

Doctorul Temple şi profesorul Yardley rămaseră în şalupă. Procurorul Isham, Vaughn şi Ellery debarcară, porniră pe o potecă printre copaci şi în curând ajunseră la o căsuţă rustică.

Aşezat în prag, un bătrânel ars de soare îşi fuma liniştit pipa. Se ridică brusc şi se adresă cu severitate noilor veniţi.

— Ce căutaţi aici? Nu ştiţi că este interzis să invadaţi în felul ăsta o proprietate particulară?

— Poliţia, răspunse scurt inspectorul Vaughn. Sunteţi domnul Ketcham?

— Da. Poliţia? Presupun că în legătură cu nudiştii? Ei bine, nu am nicio putere, şi dacă locatarii mei se poartă rău…

— Nu este vorba de asta, se răsti Isham. Chiar nu ştii că la Bradwood s-a comis o crimă?

— O crimă?

Pipa era gata să-i cadă din gură.

— E îngrozitor! Dar ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

— Thomas Brad a fost asasinat, zise Isham.

— Brad!

Bătrânul făcu ochii mari de tot.

— Ei bine, n-aş zice că asta mă miră peste măsură.

— Ah! De ce? întrebă Vaughn.

— Din cauza anumitor lucruri… Domnul Brad s-a ciondănit întruna cu toţi aceşti ţăcăniţi…

Făcu un gest elocvent cu arătătorul lui murdar spre coastă.

— … de când le-am închiriat insula pentru sezonul de vară.

— Oare domnul Brad nu aprecia deloc onoarea de a avea aşa de aproape de proprietatea lui banda lui Harakht? L-aţi…

— O clipă, inspectore, zise Ellery. Domnule Ketcham, cine a închiriat de la dumneavoastră această insulă?

— Nu nebunul. Un tip cu un nume ciudat, un nume străin. Kro-Sac.

Pronunţă numele cu dificultate. Anchetatorii se priviră între ei. În sfârşit o pistă. Şchiopul misterios de la Arroyo.

— Şchiopăta? îl întrebă Ellery.

— Habar n-am, pentru că nu l-am văzut niciodată,

făcu Ketcham. Staţi, am aici ceva care ar putea să vă intereseze.

Dispăru în casă.

— Ei bine, domnule Queen, zise gânditor procurorul, am impresia că ai avut dreptate. Krosac... Van armeanul, Brad românul... Krosac apărând din nou aici, după ce a fost zărit ultima oară la local primei crime... Ce spui de asta, Vaughn?

Inspectorul tocmai voia să răspundă, când bătrânul Ketcham reveni fluturând o foaie de hârtie.

— Uitaţi-vă, zise el, scrisoarea care mi-a fost trimisă de acest Krosac.

Vaughn i-o smulse din mână: Ellery şi Isham o citiră peste umărul lui. Purtând data de 30 octombrie a anului trecut, acea scrisoare bătută la maşină răspundea unui anunţ apărut într-un ziar din New York, anunţ în care era vorba de închirierea insulei în sezonul de vară. Semnatarul trimisese şi un mandat poştal de o sută de dolari ca avans pentru încheierea afacerii; socotea că va veni să se instaleze abia în martie. „Velja Krosac”, semnătura, era şi ea bătută la maşină.

— Şi aţi găsit mandatul în scrisoare, domnule Ketcham? zise Vaughn.

— Da.

— Perfect! exclamă Isham frecându-şi mâinile. Vom căuta cuponul pe care Krosac a trebuit să-l completeze la biroul poştei. Pe el vom găsi semnătura lui...

— Nu vă grăbiţi, murmură Ellery. Numitul Krosac, şiret din născare, s-ar putea să fi semnat cuponul „Harakht”. Amintiţi-vă că nu am găsit nimic scris de mâna lui Krosac în cazul Van.

— Krosac a venit chiar el la 1 martie? întrebă

procurorul Isham.

— Nu, domnule. Nebunul de Harakht şi celălalt, Romaine, au venit şi mi-au plătit suma pentru închiriere înainte de a intra în posesiune.

Vaughn şi Isham abandonară subiectul Krosac. Inspectorul îşi strecură scrisoarea în buzunar şi începu să pună întrebări în legătură cu cearta Brad-Harakht. Află astfel că Brad intervenise personal de îndată ce îşi dăduse seama că faimosul cult nu era decât un pretext pentru colonia de nudişti. Harakht şi Romaine nu au vrut să audă nimic. Brad, în disperare de cauză, s-a oferit să le înapoieze suma plătită pentru închiriere, împreună cu un adaos foarte substanţial; niciun rezultat.

— Cine a semnat contractul final? întrebă Isham.

— Bătrânul nebun, răspunse Ketcham.

Văzându-şi oferta refuzată, Brad ameninţase după aceea că va recurge la măsuri legale împotriva lor; Romaine răspunsese că insula era izolată prin definiţie şi nu era deloc frecventată de turişti, prin urmare colonia lui de nudişti nu putea să stingherească pe nimeni. După aceea, Brad încercase să-l convingă pe Ketcham să-i dea afară din insulă, oferindu-i chiar banii pentru asta. Dar bătrânul refuzase pentru că nudiştii nu-l deranjau personal cu nimic.

Ultima ceartă, cea mai violentă, avusese loc cu trei zile înainte, continuă Ketcham să povestească, duminică; Brad, furios, debarcase pe insulă, îl întâlnise pe Stryker în pădure şi îi trăsese o săpuneală; Romaine intervenise şi îi ordonase lui Brad să părăsească insula.

— Eu, zise Ketcham, eram în pădure şi asistam de departe la cearta care de altfel nici nu mă privea. Pentru că domnul Brad refuza să plece, bruta aceea mare,

Romaine, l-a apucat de pielea gâtului şi i-a zis: „Dacă nu te cari imediat, îţi trag o bătută de nu te mai recunoaşte nici nevastă-ta!” Şi domnul Brad a plecat urlând că o să le vină el de hac, chiar dacă ar trebui să-şi cheltuiască toată averea pentru asta.

Isham îşi frecă mâinile.

— Perfect… perfect. Spune-mi, s-au mai certat şi alte persoane cu Harakht sau cu Romaine?

— Păi cum să nu…

Bătrânul Ketcham zâmbi cu un aer şiret.

— Tipul acela, Jonah Lincoln, care locuieşte la Bradwood, s-a bătut cu Romaine nu mai târziu decât săptămâna trecută, chiar aici, în insulă. Un adevărat meci de box! Lincoln venise să-şi ia înapoi sora care tocmai sosise.

— Şi?

O sclipire deşucheată trecu prin privirea bătrânului Ketcham.

— Arată bine, fătuca! Intervenţia fratelui ei a înfuriat-o în aşa măsură încât şi-a smuls hainele de pe ea în faţa lui şi a lui Romaine, strigând că se săturase să mai fie condusă de Lincoln şi că de acum înainte avea de gând să facă ce dorea. Eu mă uitam printre copaci… Lincoln s-a supărat de-a binelea când a văzut-o rămânând goală în faţa celuilalt; s-a repezit furios la Romaine. Dar Romaine i-a tras o mamă de bătaie grozavă şi l-a azvârlit în apă… E voinic Romaine!

Înţelegând că nu mai aveau ce să afle de la bătrân, cei trei se întoarseră la şalupă şi porniră spre Bradwood.

CAPITOLUL 8

AVENTURA DOCTORULUI TEMPLE

Trecu şi după-amiaza. Procurorul Isham plecă; inspectorul Vaughn dădu ordine, ascultă rapoarte ce nu se mai sfârşeau. Doamna Brad, bolnavă după cum anunţase, se închisese în camera ei, iar fiica sa, Helene, nu-şi părăsea mama; Jonah Lincoln umbla de colo până colo pe proprietate. Bradwood era plin de detectivi; reporterii veneau şi plecau; aerul mirosea a praf de magneziu.

Ellery îl urmă pe profesorul Yardley, traversă drumul şi se închise în casă cu gazda lui.

*

* *

Era aproape de miezul nopţii când doctorul Temple, îmbrăcat cu pantaloni negri, pulover şi mocasini tot negri, îşi părăsi casa şi se îndreptă în tăcere spre limita de est a Bradwood-ului.

Evită în ultima clipă un poliţist care supraveghea drumul ce despărţea cele două proprietăţi, ajunse fără să fie văzut la adăpostul copacilor şi îşi continuă drumul. Îi trebui o jumătate de ora ca să traverseze domeniul nefericitului milionar fără să atragă atenţia poliţiştilor repartizaţi aproape peste tot; dar în sfârşit ajunse la celălalt drum care despărţea Bradwood-ul de proprietatea închiriată soţilor Lynn.

Precum o fantomă, Temple se strecură până la locuinţă, ascunzându-se în spatele copacilor care, în partea de nord, ajungeau aproape până la ziduri.

O fereastră luminată se găsea foarte aproape de bătrânul sicomor care îl adăpostea. Storul, complet tras, lăsa să treacă puţină lumină.

Medicul auzi paşi în încăpere – un dormitor –, şi văzu trecând umbra doamnei Lynn. Începu să se târască şi ajunse astfel chiar la baza zidului.

În acelaşi timp se auzi o uşă închizându-se şi vocea doamnei Lynn izbucni şi mai stridentă ca de obicei:

— Percy! E îngropat?

Doctorul Temple strânse dinţii şi începu să transpire abundent.

— Da, da. Pentru numele lui Dumnezeu, Beth, nu vorbi aşa tare! Sunt poliţişti peste tot.

Vocea lui Percy Lynn era foarte încordată.

Un zgomot de paşi lângă fereastră; storul fu ridicat şi Lynn încercă să vadă în întuneric. Apoi îl lăsă din nou în jos, spre marea uşurare a lui Temple, lipit de pământ lângă zid.

— Unde? murmură Elisabeth Lynn.

Doctorul Temple nu reuşi să prindă răspunsul.

În schimb auzi mai departe:

— Nu vor descoperi niciodată locul. Nu avem de ce ne teme, dacă stăm liniştiţi.

— Dar doctorul Temple… mi-e frică, Percy!

Lynn trase o înjurătură.

— Într-adevăr, îmi amintesc. Era la Budapesta, după război. Cazul Bundelein… Să-l trăsnească Dumnezeu! El e, aş putea să jur…

— Nu a spus nimic, murmură doamna Lynn. Poate că

a uitat.

— Ce tot spui! Săptămâna trecută, acasă la Brad… Tot timpul m-a observat; trebuie să fim foarte atenţi, Beth.

Lumina se stinse; arcurile patului trosniră şi vocile deveniră imperceptibile.

Doctorul Temple mai aşteptă un timp; apoi se deplasă până în umbra protectoare a copacilor… Pe măsură ce înainta printre copacii care mărgineau semicercul format de Golful Ketcham, medicul putu să audă clipocitul apei care se lovea de debarcaderul de la Bradwood.

Deodată rămase nemişcat lângă trunchiul unui copac, căci auzise un murmur de voci; cineva vorbea lângă debarcader. Înaintând cu mii de precauţii, Temple zări o barcă cu vâsle legănându-se pe apă, iar în barcă două siluete, a unui bărbat şi a unei femei. Femeia îl strângea în braţe cu pasiune.

— De ce eşti aşa de rece cu mine? Du-mă pe insulă… Acolo vom fi mai liniştiţi, la adăpostul copacilor…

Prudent, bărbatul îi răspunse cu glas scăzut:

— Te porţi ca o nebună. E prea periculos… Mai ales în seara asta… O să ţi se remarce absenţa şi atunci… Ţi-am spus că nu trebuie să ne mai vedem până când nu se va termina cu toată povestea asta.

Femeia se depărtă de tovarăşul ei şi exclamă cu disperare:

— Ştiam eu bine… nu mă mai iubeşti! Oh, este…

El îi închise gura cu mâna.

— Taci! S-ar putea să fim auziţi.

Ea se destinse în braţele lui. Apoi îl respinse şi-şi îndreptă spatele.

— Nu. Nu va fi a ta, o să mă ocup eu de asta.

Bărbatul tăcu, apucă o vâslă şi trase spre el barca. Femeia se ridică şi el o împinse fără menajamente afară din barcă. Apoi începu să vâslească cu repeziciune... spre Insula Stridiilor.

Chiar în momentul acela apăru luna şi doctorul Temple îl recunoscu pe bărbat: era Paul Romaine.

Iar femeia cu faţa palidă, care tremura toată stând pe mal, era doamna Brad. Doctorul Temple dispăru printre copaci.

CAPITOLUL 9

TOŢI SUSPECŢI!

A doua zi dimineaţă, Ellery se întoarse la Bradwood şi găsi salonul plin de lume. Procurorul Isham şi Vaughn îl confruntau pe Fox, grădinarul-şofer, cu doamna Brad, Helene şi cu Jonah Lincoln.

Fox, cu pumnii strânşi, nu-şi trăda tulburarea decât după expresia ochilor.

— Intraţi, domnule Queen, zise Isham. Aţi sosit la timp. Fox, eşti prins cu mâţa-n sac. Mărturiseşte!

— Nu vă înţeleg, zise Fox.

Dar Ellery văzu după privirea lui că înţelegea foarte bine.

— Destul cu subterfugiile, se răsti Vaughn. Marţi seara, în noaptea crimei, ai fost la Patsy Malone!

— În cursul aceleiaşi nopţi i-ai lăsat pe Stallings şi pe doamna Baxter la cinematograful Roxy, adăugă Isham. La orele opt, Fox.

Fox, galben ca ceara, nu răspunse.

— Ei bine? zise inspectorul. Vorbeşti, da sau nu? Dacă eşti nevinovat, de ce te-ai dus la cartierul newyorchez al unui gangster?

Niciun răspuns.

— Nu vrei să vorbeşti? Foarte bine.

Inspectorul se îndreptă spre uşă.

— Mike, adu-mi tamponul cu cerneală.

I se aduse tamponul. Fox scoase un strigăt şi încercă să ajungă la uşă. Detectivul care adusese tamponul şi hârtia lăsă totul din mână şi îl stăpâni pe şofer.

Helene Brad observă întreaga scenă cu un aer dezgustat, iar mama ei părea insensibilă. Lincoln se ridică în picioare.

— Ia-i amprentele, zise inspectorul.

Detectivul luă mâna dreaptă a lui Fox, îi apăsă degetele pe tampon şi după aceea pe hârtie; apoi făcu acelaşi lucru şi cu mâna stângă.

— Acum, Fox, răspunde-mi. Pentru ce această vizita la Malone?

Niciun răspuns. Inspectorul se îndreptă spre uşă şi chemă doi detectivi.

— Duceţi-l înapoi în cabana lui şi încuiaţi-l acolo. Ne vom ocupa mai târziu de el.

Şoferul plecă, Vaughn îşi şterse fruntea de sudoare.

— Îmi cer scuze pentru această scenă, doamnă Brad, dar şoferul dumneavoastră este un actor foarte prost.

— Chiar că nu înţeleg nimic, făcu doamna Brad. Totdeauna a fost foarte corect, foarte capabil… Doar nu credeţi că…

— Sunt convinsă că nu are niciun amestec în cele întâmplate, o întrerupse Helene cu asprime. Fox e incapabil de crimă, sunt sigură de asta. Totdeauna a fost foarte rezervat, aşa este, dar niciodată nu s-a purtat grosolan şi nici nu l-am văzut beat. De altfel e şi cultivat, deseori l-am surprins citind cărţi interesante, chiar poezie.

— Toate astea nu înseamnă nimic, domnişoară Brad. De când a venit aici a putut foarte bine să joace un

personaj. I-am verificat recomandarea şi am găsit-o în regulă, numai că în serviciul anterior a stat doar câteva luni. Vaughn se întoarse spre Ellery.

— De la tatăl dumitale, domnule Queen, am aflat această informaţie despre Fox; unul din oamenii lui l-a văzut pe şoferul nostru fofilându-se la Malone gangsterul şi a fost destul ca să ne intereseze, foarte tare.

Ellery nu păru prea convins de importanţa informaţiei, îl întrebă pe procuror ce alte noutăţi îi mai putea comunica.

— Uitaţi, zise Vaughn zâmbind, delectaţi-vă cu astea.

Scoase din buzunar un teanc de foi bătute la maşină şi i-l întinse lui Ellery.

— Dacă găsiţi în ele ceva interesant, înseamnă că aveţi noroc, dar…

Se întoarse spre Lincoln care se îndrepta spre uşă.

— Nu plecaţi încă, domnule Lincoln. Vreau să vă întreb ceva.

— Ah! făcu Lincoln nu fără o anumită stinghereală.

— De ce m-aţi minţit ieri afirmând că luni seara v-aţi întors cu doamna şi domnişoara Brad?

— Ce… ce vreţi să spuneţi?

Isham interveni dezaprobator.

— Este regretabil că toţi ne puneţi beţe în roate în loc să ne ajutaţi, doamnă Brad. Oamenii inspectorului au aflat de la şoferul taxiului că luni seară a adus de la gară la Bradwood numai două persoane…

— Două persoane? făcu Ellery.

— Că numai domnişoara Brad şi domnul Lincoln se găseau în taxi, doamnă Brad!

— Nu răspunde, mamă! izbucni Helene furioasă.

Doamna Brad parcă amuţise.

— E o infamie! continuă Helene. Încercaţi să insinuaţi că avem vreun amestec în această crimă, procurorule Isham?

— Helene, şopti Lincoln, poate că ar fi mai bine…

— Jonah!

Se întoarse spre el, tremurând toată.

— Dacă mai spui vreo vorbă în plus, n-am să-ţi mai vorbesc niciodată!

Lincoln îşi muşcă buzele şi ieşi din încăpere evitând să o privească. Doamna Brad scoase un geamăt; Helene, aşezată în faţa ei, părea că vrea să o protejeze.

— Ei bine, rezumă Isham cu un gest de descurajare, vedeţi, domnule Queen! Ah, vă asigur că rolul de anchetator profesionist nu e un fleac! Perfect, domnişoară Brad! Vă rog totuşi să înţelegeţi bine că, din acest moment, vă consider pe toţi suspecţi de asasinarea lui Thomas Brad, toţi, e limpede?

CAPITOLUL 10

PROFESORUL VORBEŞTE

Ellery Queen traversă drumul şi se duse la profesorul Yardley să-l pună la curent cu ultimele evenimente. Îşi găsi gazda într-o curte interioară în stil maur, împodobită cu o piscină cu apă limpede; profesorul, în pantaloni scurţi, îşi răcorea picioarele în apă şi trăgea din pipă.

— O să fac o baie, zise Ellery.

Dispăru în casă şi reveni în costum de baie, ţinând în mână hârtiile pe care i le încredinţase Vaughn; după ce i le dădu profesorului, tânărul plonjă stropindu-şi din belşug gazda.

— Niciodată nu vei şti să plonjezi în apă, bombăni Yardley.

Ellery începu să râdă, ieşi din apă şi se întinse cât era de lung pe marginea piscinei.

— Să ne uităm la hârţoagele astea... Ah, mai întâi nişte rapoarte trimise de procurorul Crumit colegului său Isham... cazul Van, rezultatele autopsiei lui Van, care nu prezintă niciun fel de importanţă. Nimic nou faţă de ce ştiu deja şi ce s-a publicat în ziarele de atunci... Şi asta: Răspuns la o întrebare pusă de procurorul Isham, şi anume dacă ar putea să existe o legătură între Andrew Van, profesor la Arroyo, şi Thomas Brad din Long Island, în apropiere de New York. Nu, procurorul Crumit nu a

descoperit nimic în corespondenţa defunctului Van care să poată îndreptăţi această presupunere… Etc.

— Asta e, făcu profesorul zâmbind.

— Ajungem după aceea la micul Golf Ketcham, continuă Ellery trecând la o altă pagină. Raportul autopsiei lui Brad făcută de doctorul Rumsen. Nimic nou. Lipsa urmelor de violenţă pe corp, lipsa urmelor de otrăvire în organe etc… etc. Obişnuitele banalităţi…

— Ieri l-ai întrebat pe Rumsen dacă nu cumva Brad fusese sugrumat. Vorbeşte de această posibilitate?

— Da. Plămânii nu prezintă urme de sufocare. Prin urmare nu a fost sugrumat.

— Şi mai departe?

— Cercetările făcute pentru descoperirea drumului pe care venise asasinul. Eforturi inutile! Imposibil să stabileşti ce zace în fiecare persoană care a urcat, sau a coborât din trenuri în perioada crimei. Vecinii nu pot să furnizeze nicio informaţie, iar persoanele care au navigat prin preajma golfului nu au remarcat nicio ambarcaţiune suspectă care l-ar fi putut aduce pe ucigaş pe calea apei.

— Poate că ucigaşul a venit cu hidroavionul, zise profesorul cu un aer sarcastic.

— Evident… e o idee! Să vedem ce mai urmează. Sfoara cu care Brad era legat de totem… S-a descoperit că e vorba de felul de sfoară de care se folosesc spălătoresele să-şi întindă rufele şi care poate fi cumpărată de peste tot… Nicio speranţă de a fi recunoscută de un negustor sau băcan oarecare. Totuşi, Isham precizează că oamenii lui Vaughn intenţionează să extindă câmpul cercetărilor…

— Sunt conştiincioşi, zise profesorul Yardley zâmbind.

— Da, de altfel în felul acesta se ajunge la rezolvarea majorităţii crimelor… Nodul, ideea lui Vaughn. Rezultat; zero. Un nod solid, dar care nu dovedeşte cunoştinţe speciale, maritime sau de altă natură. Ah!… Paul Romaine. Personaj ciudat. Masculul complet, dar dotat cu simţ practic; nu s-a descoperit nimic la activul lui şi nu se ştie ce a făcut înainte de întâlnirea lui cu Stryker, egiptologul, la Pittsburg, în februarie.

— Familia Lynn?

Ellery puse jos foaia de hârtie pe care o examina.

— Da, familia Lynn, murmură el. Ce ştii despre ea?

Profesorul îşi mângâie barba.

— Puţin cam dubios acest menaj, răspunse el. Eram convins că vei remarca… deşi nu li se poate reproşa nimic, după câte ştiu eu.

— Nu asta e şi părerea Scotland Yard-ului, continuă Ellery. Cu toată că nu spune clar – Isham i-a trimis o telegramă –, Scotland Yard-ul comunică în răspuns că nu are nicio informaţie despre un menaj purtând numele de Percy şi Elisabeth Lynn. Paşapoartele lor au fost examinate, dar natural că sunt corecte, după cum trebuia să ne aşteptăm. Poate că suntem răutăcioşi… Poliţia engleză spune că îşi continuă cercetările în analele civile şi chiar ale criminalilor, ca să afle cu ce se ocupă aceşti Lynn pe teritoriu britanic, de vreme ce pretind că sunt cetăţeni englezi.

— Doamne! Ce încurcătură!

Ellery se strâmbă amuzat.

— Abia acum aţi băgat de seamă? Eu am mai văzut cazuri complicate în viaţa mea, dar ăsta bate toate recordurile. Ah, trebuie să vă vorbesc de Fox…

Ellery îi povesti profesorului despre interogatoriul

luat şoferului de către Isham în prezenţa doamnei Brad şi ceea ce se petrecuse în salonul de la Bradwood. Yardley, mormăi ceva de neînţeles.

— Ce ziceţi? întrebă Ellery.

— Nimic... încep să mă întreb...

— Ce?

Profesorul dădu din umeri.

— Să nu ne grăbim cu concluziile. Mai sunt şi alte informaţii în aceste documente?

— Vaughn a lucrat fără să piardă timp. Portarul teatrului Parc confirmă că o femeie corespunzând descrierii doamnei Brad a părăsit sala marţi seara la mijlocul primului act, pe la orele nouă.

— Singură?

— Da... Altceva. Oamenii lui Vaughn au găsit fişa privitoare la mandatul de o sută de dolari trimis la Ketcham ca aconto pentru închirierea Insulei Stridiilor. Cererea de mandat a fost depusă la poşta din Peoria, Illinois, şi cuponul poartă semnătura lui Velja Krosac.

— Nu! exclamă profesorul. Asta înseamnă că Vaughn e în posesia unui specimen de scriere?

Ellery suspină cu regret.

— O luaţi prea repede. Numele e pur şi simplu scris cu litere de tipar. Iar la adresă nu scria decât „Peoria”; evident că asociatul lui Stryker a făcut mici popasuri pe acolo ca să vândă marfa patronului său. Şi încă ceva; contabilii au început să verifice registrele societăţii Brad şi Megara; de altfel, totul pare în perfectă regulă, este o afacere excelentă... Întâmplător, amicul nostru Stephen Megara, marele călător, nu joacă niciun rol activ în cadrul societăţii de cinci ani. Brad exercită un soi de supraveghere, dar cel care face practic totul este tânărul

Lincoln… Mă întreb care o fi punctul lui slab…

— Poate că trebuie căutat în direcţia viitoarei lui soacre, observă profesorul.

Ellery aruncă teancul de hârtii jos, apoi se aplecă repede să-l ia; o foaie separată se desprinsese de ultimele pagini.

— Ce mai e?

Ellery o examina cu o mare curiozitate.

— Pe legea mea, în sfârşit ceva interesant I Informaţii despre Krosac. Un raport posterior, conform datei. Probabil că la început procurorul Crumit l-a păstrat pentru el, după care a hotărât să se spele pe mâini şi să se debaraseze definitiv de caz, trecându-i-l lui Isham… Rezultatul cercetărilor care au durat şase luni. O sumedenie de detalii… Velja Krosac este din Muntenegru!

— Din Muntenegru! Născut acolo? Căci astăzi nu mai există muntenegreni, zise Yardley foarte interesat. Din 1922 Muntenegru face parte din Iugoslavia.

— Hâm. După informaţiile lui Crumit, Krosac ar fi fost unul dintre primii imigranţi muntenegreni după pacea din 1918. Paşaportul cu care a venit în Statele Unite arată că s-a născut în Muntenegru şi atât. Cu toate astea, omul a început să se contureze!

— Crumit dă detalii şi despre cariera lui în America?

— Câteva. Se pare că Krosac a călătorit din oraş în oraş, probabil ca să-şi exploreze noua ţară şi să înveţe limba. Vreme de câţiva ani a fost negustor ambulant. După aceea urmează întâlnirea lui cu Stryker, în Tennessee; cei doi se asociază. Stryker vindea în acel moment un „medicament solar”, cu alte cuvinte untură de peşte. Krosac devine impresarul lui şi pentru public

„discipolul” lui; l-a ajutat pe bietul bătrân nebun să organizeze cultul soarelui şi alte glume mai mult sau mai puţin nudiste în timpul existenţei lor de nomazi.

— Există amănunte despre Krosac după crima de la Arroyo?

Faţa lui Ellery se posomorî.

— Nu. Pur şi simplu s-a volatilizat.

— Dar Kling, servitorul lui Van?

— Nici cea mai mică urmă. S-ar zice că pământul s-a deschis ca să-i înghită pe amândoi. Complicaţia asta cu Kling mă preocupă. Unde naiba e? Dacă Krosac l-a omorât, ce s-a întâmplat cu cadavrul lui? Vă spun eu, profesore, nu vom rezolva acest caz atâta vreme cât nu vom şti ce s-a întâmplat cu Kling. Crumit a încercat să stabilească o legătură între Kling şi Krosac, gândindu-se probabil la o posibilă complicitate între ei. Dar nu a găsit nimic.

— Asta nu dovedeşte nimic, zise profesorul.

— Întocmai. În ceea ce-l priveşte pe Krosac, nu avem posibilitatea să ştim dacă a comunicat sau nu cu Stryker.

— Stryker… nefericitul de el!

— Da. Raportul lui Crumit confirmă de altfel ceea ce-mi spuseseţi: Stryker este celebrul egiptolog atins de nebunie în cursul unor explorări în Valea Regilor. Nu are familie şi totdeauna a fost considerat inofensiv. Crumit adaugă că el nu crede în vinovăţia lui Stryker-Harakht. Consideră că Krosac, care s-a servit cu siguranţă de nebunia lui Stryker ca să înşele publicul şi să obţină din asta beneficii ilegitime, este probabil ucigaşul lui Van; cât priveşte mobilurile acestei crime, Crumit nu le înţelege. Şi eu aş fi de aceeaşi părere…

— De ce?

— Bazându-mă pe fapte. Nu e foarte important să ştim că Krosac l-a ucis pe Van. Esenţialul ar fi să ştim cine este Krosac.

*

* *

— Explică-mi, zise Yardley.

— Iată: o singură persoană, Stryker, îl cunoaşte pe Krosac. Dar noi nu putem conta pe el să ne informeze în mod serios. Asta mă face să spun: cine este Krosac? Cine e Krosac în acest moment? S-ar putea să se găsească printre noi!

— Prostii, făcu profesorul Yardley. Un muntenegrean care probabil că se exprimă cu un accent croat, un şchiop...

— Acest muntenegrean poate vorbi englezeşte ca mine şi ca dumneata. Croker, mecanicul auto din Weirton, nu a observat la el nici cel mai mic accent, amintiţi-vă asta. Cât despre posibilitatea ca Krosac să se afle actualmente printre noi, nu uitaţi că el însuşi a instalat cultul soarelui aici lângă Bradwood! Şi asta înainte de uciderea lui Brad. Să rezumăm: Krosac e muntenegrean. Să spunem, în principiu, că a ucis un om născut în Europa Centrală şi împopoţonat, cu un nume românesc, probabil de împrumut, ca şi pe un alt individ născut tot în Europa Centrală, dar împopoţonat cu un nume de armean. Trei persoane originare din Europa Centrală, probabil din aceeaşi ţară; căci sunt convins că nici Van, nici Brad nu au venit din Armenia şi din România.

Profesorul mormăi şi îşi reaprinse pipa. Ellery luă o ţigară.

— Balcanii, murmură el. Ţinut plin de superstiţii, de violenţe…

— Hâm, făcu profesorul. Şi povestea asta cu crucea egipteană, e multă vreme de când n-am mai vorbit de ea.

Ellery se uită la el mirat.

— Ei bine?

— Ei bine, fostul meu elev, te-ai înşelat.

— Cum aşa? Crucea tau nu e crucea egipteană?

— Nu. De ce-ai crezut asta?

— Pentru că am avut ocazia, acum un an, să fac nişte cercetări în legătură cu crucile în general şi am consultat în această privinţă Encyclopedia Britannica. Şi parcă am citit acolo că crucea tau, sau crucea în formă de T, este un semn egiptean foarte răspândit numit adesea crucea egipteană… Oricum, acest articol m-a determinat să fac în minte legătura între cuvintele tau şi egiptean, fiind vorba de o cruce…

— Encyclopedia Britannica nu este infailibilă, departe de asta, şi îţi garantez că expresia „cruce egipteană” este o eroare. După cum ştii, arta veche este una din specialităţile mele, şi ştiu prea bine că există ceva egiptean în formă de T…

Ellery păru intrigat.

— Atunci de ce spuneţi că tau nu este…

— Pentru că crucea tau este un vechi simbol religios de origine creştină. Vechii egipteni se serveau deseori de un instrument sacru care avea forma literei T din alfabetul grec; reprezentarea lui este întâlnită în hieroglife; dar nu trebuie confruntat…

— Prin urmare, nu ne mai rămâne decât să interpretăm toţi aceşti T în sens alfabetic, murmură

Ellery. T ar însemna pur şi simplu T…

În acel moment îşi făcu apariţia bătrâna negresă care îl servea pe profesor.

— Inspectorul Vaughn, anunţă ea.

— Spune-i să intre, zise profesorul.

Vaughn îşi făcu apariţia cu faţa congestionată şi fluturând o foaie de hârtie.

— Queen! strigă el. O veste mare! Citeşte!

Şi inspectorul îi întinse foaia care nu era altceva decât o telegramă din Jamaica.

Sosit aici astăzi. Aflat moarte Brad. Întorc imediat New York.

Telegrama era semnată: STEPHEN MEGARA.

PARTEA A TREIA
CRUCIFICAREA UNUI GENTLEMAN

CAPITOLUL 1

SECRETUL LUI NEPTUN

Iahtul lui Megara, Helene, suferi o avarie în cursul drumului şi nu intră în Golful Ketcham decât la opt zile după sosirea telegramei trimisă de proprietar lui Vaughn.

Înmormântarea care a avut loc în săptămâna aceea a constituit de altfel singurul eveniment mai important. Cercetările întreprinse pentru găsirea lui Velja Krosac luaseră între timp proporţiile unei adevărate vânători naţionale; dar Krosac parcă intrase în pământ, rămânea de negăsit, deşi semnalmentele lui fuseseră comunicate în toată ţara.

Fox era în continuare sub pază, dar păstra acelaşi mutism disperat de fiecare dată când Vaughn încerca să-l interogheze.

*

* *

Helene aruncă ancora în apele Golfului Ketcham vineri, 1 iulie. Debarcaderul Bradwood era negru de lume; inspectorul Vaughn procurorul Isham, Ellery Queen şi profesorul Yardley, înconjuraţi de o impozantă trupă de detectivi, urmăreau manevrele lente ale iahtului alb. Era escortat de şalupele poliţiei. Marinarii de pe Helene lăsară o ambarcaţiune la apă; în ea urcară mai multe persoane...

Stephen Megara era înalt şi solid. Un nas coroiat îi

urâţea faţa energică, bronzată de soare: un personaj esenţialmente viu, dar având în el ceva sinistru, neliniştitor, înaintă pe mal cu un pas energic, hotărât, de altfel toate gesturile lui vădeau hotărâre. Omul de acţiune prin excelenţă, îşi zise Ellery care îl observa cu o mare curiozitate; foarte diferit de ceea ce trebuie să fi fost Thomas Brad, burghez gras şi ghiftuit.

— Eu sunt Stephen Megara, zise el într-o engleză foarte curată. Ce adunare! Helene...

O zări stând mai la o parte de mulţime, împreună cu principalii actori ai dramei, mama ei, Jonah Lincoln şi doctorul Temple. O prinse de mâini şi o privi cu o tandreţe brutală. Tânăra roşi şi îşi retrase încet mâinile. Megara zâmbi, îi spuse ceva la ureche doamnei Brad, îl salută scurt pe doctorul Temple şi se adresă procurorului:

— Aşadar Tom a fost asasinat? Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnilor.

— Chiar aşa? mormăi printre dinţi procurorul Isham care se recomandă şi îi prezentă pe cei care îl însoţeau.

— Inspectorul Vaughn, domnul Ellery Queen, detaşat special... profesorul Yardley, unul din noii dumneavoastră vecini.

Megara dădu mâna cu toţi, apoi arătă spre un bătrânel în uniformă care îl întovărăşea.

— Comandantul Swift.

Swift salută ducând mâna la şapcă. Ellery observă că îi lipseau trei degete, şi când micul grup părăsi debarcaderul, îndreptându-se spre casă, Queen observă că Swift, comandantul iahtului Helene, mergea ca un adevărat marinar, adică legănându-se.

— Sunt tare dezolat că am aflat atât de târziu de

moartea lui Tom, îi zise Megara lui Isham.

Familia Brad, Lincoln şi doctorul Temple veneau în urma lor fără să scoată o vorbă.

— Dar când eşti departe în larg... Vestea m-a tulburat profund.

Nu părea deloc tulburat şi vorbea de moartea asociatului său cât se poate de detaşat.

— Vă aşteptam îngrijoraţi, domnule Megara, zise inspectorul Vaughn. Cunoaşteţi cumva vreo persoană care ar fi putut dori să-l omoare pe domnul Brad?

— Hâm, făcu Megara întorcând capul spre doamna Brad şi spre Helene.

— Deocamdată aş prefera să nu vă răspund. Spuneţi exact ce s-a întâmplat.

Isham tocmai se pregătea să-i răspundă, dar Ellery i-o luă înainte.

— Aţi auzit vreodată de un anume Andrew Van?

Megara tresări, dar răspunse totuşi, cu o voce sigură:

— Andrew Van? Ce amestec are el aici?

— Aşadar îl cunoaşteţi! exclamă Isham.

— Van a fost asasinat în condiţii asemănătoare cu cele în care a murit asociatul dumneavoastră, zise Ellery.

— Van a fost şi el asasinat!

Siguranţa lui Megara părea să se volatilizeze; ochii lui îndrăzneţi reflectau o oarecare nelinişte.

— Capul tăiat şi corpul crucificat în formă de T, continuă Ellery cu un ton indiferent.

De data aceasta Megara se opri brusc, provocând oprirea tuturor, şi se făcu galben la faţă.

— Un T! murmură el. Dar... Să intrăm în casă, domnilor.

Se înfioră tot şi deodată păru că îmbătrânise cu zece ani.

— Nu puteţi explica ce înseamnă aceste T-uri? întrebă Ellery cu vioiciune.

— Bănuiesc eu ceva…

Megara se întrerupse şi îşi reluă mersul în tăcere.

Stallings deschise uşa de la intrare şi faţa lui impasibilă se lumină de un zâmbet fericit.

— Domnule Megara!

Dar asociatul lui Brad nici măcar nu se uită la el şi intră direct în salon, urmat de ceilalţi. Începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, părând că reflectează. Doamna Brad se apropie de el şi îşi puse mâna durdulie pe braţul lui.

— Stephen… dacă poţi lămuri această îngrozitoare…

— Stephen, dumneata, trebuie să ştii! exclamă Helene.

— Dacă ştii ceva, Megara, spune, pentru numele lui Dumnezeu! îl rugă şi Lincoln cu o voce răguşită. Scoate-ne din coşmarul ăsta!

Megara suspină şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Liniştiţi-vă. Stai jos, comandante… îmi pare rău că te amestec în povestea asta…

Comandantul rămase în picioare. Părea stingherit şi se apropie încetişor de uşă.

— Domnilor, continuă Megara, cred că cunosc numele persoanei care l-a omorât pe Brad.

— Cine e? strigă Isham.

Megara îşi îndreptă spatele.

— Un anume Krosac, Velja Krosac. Pentru mine nu există nicio îndoială. Un T, nu-i aşa? Dacă această literă înseamnă ce cred eu, acest T este un simbol viu al…

Daţi-mi detalii atât despre moartea lui Van, cât şi despre cea a lui Brad.

Vaughn se uită la Isham, care îi făcu semn să vorbească. Inspectorul începu cu cazul Van; când ajunse la episodul cu mecanicul Croker şi individul şchiop care îl tocmise ca să-l ducă la intersecţia drumurilor, Megara încuviinţă din cap şi zise:

— El e, sigur el e…

La sfârşitul relatării lui Vaughn, Megara îşi recăpătase toată siguranţa de sine.

— Acum am priceput. Vreţi să-mi precizaţi, foarte exact, ce anume aţi găsit în cabana rustică?

— Dar, domnule Megara, protestă Isham, nu prea înţeleg…

— Mă veţi duce imediat acolo, zise Megara cu un aer hotărât, îndreptându-se spre uşă.

Procurorul păru că ezită, dar Ellery îi aruncă o privire elocventă; ieşiră imediat după Megara.

Pe drumul spre stâlpul-totem şi cabana rustică, profesorul Yardley murmură:

— Am impresia, Queen, că ne apropiem de capătul afacerii.

— Credeţi? răspunse Ellery dând din umeri. Eu nu cred. Ceea ce am spus despre Krosac stă în continuare în picioare. Cine naiba este? Doar dacă Megara ar putea să-l identifice în personajul lui actual…

— O iei cam tare, zise profesorul. De ce să-l crezi lângă noi?

— Nu cred nimic… dar este foarte posibil.

Un detectiv făcea de pază în faţa cabanei. Megara intră, urmat de Vaughn. Interiorul rămăsese în starea în care anchetatorii îl găsiseră a doua zi după crimă,

precauţie înţeleaptă din partea lui Vaughn şi care, după toate aparenţele, îşi dovedea justeţea.

Megara nu luă în seamă pata de sânge, T-ul, semnele de luptă... Singurul lucru care îi atrase privirea fu pipa cu capul lui Neptun.

— Exact cum mă gândisem şi eu, zise el cu calm. Am înţeles că era o greşeală, inspectore Vaughn, de îndată ce aţi menţionat prezenţa acestei pipe.

— O greşeală?

— Sigur că da. Această pipă nu a aparţinut niciodată lui Tom, aşa cum aveţi impresia...

— Adică este a lui Krosac! exclamă inspectorul.

— Aş fi vrut să fie aşa, răspunse Megara cu sălbăticie. Nu. Ea îmi aparţine mie.

*

* *

Un moment toţi digerară în tăcere această informaţie.

— Să admitem, începu Vaughn, că această pipă...

— O clipă, îl întrerupse procurorul. Domnule Megara; majordomul Stallings ne-a spus că această pipă îi aparţinea domnului Brad; evident că e posibil să se fi înşelat. Dar ea poartă amprentele digitale ale lui Brad şi cu ea s-a fumat în noaptea crimei; mai avea încă resturi din tutunul lui, un amestec special. Acum veniţi şi spuneţi că este a dumneavoastră. Ceea ce nu pot să înţeleg...

— Vă repet, domnule Isham, că această pipă îmi aparţine, zise Megara. Stallings s-a înşelat sau v-a minţit; am uitat-o aici când am plecat, acum aproape un an.

— Ciudată idee să fumezi dintr-o pipă care nu este a ta, îi şopti Ellery lui Isham.

— Într-adevăr.

— Ce idee ridicolă! făcu Megara. Tom nu ar fi fumat niciodată din alte pipe decât ale lui, avea de altfel multe şi o cunoştea foarte bine pe aceasta, cu care mă văzuse de nenumărate ori... Aş mai adăuga că era foarte îngrijit şi un maniac al igienei.

Ellery interveni imediat.

— Prima rază de lumină... această pipă a fost identificată de domnul Megara; ea îi aparţine. Înţelegeţi cumva semnificaţia acestui fapt?

— Este evident că Krosac încearcă să-l compromită pe domnul Megara, zise Vaughn cu un aer superior.

— Ba nu, inspectare, răspunse Ellery. Krosac n-ar fi putut spera să ne facă să credem că domnul Megara l-a ucis pe Brad. Toată lumea ştia că domnul Megara făcea o croazieră pe mare la mii de mile de aici. Şi apoi T-urile, asemănarea cu cazul Van... Toate astea echivalează cu o semnătură. Nu...

Se întoarse spre Megara care, cu sprâncenele încruntate, studia în continuare pipa cu capul lui Neptun.

— Unde vă aflaţi, domnule, la 22 iunie?

Megara se întoarse spre comandantul Swift.

— Am prevăzut această întrebare, nu-i aşa, comandante?

Swift îi prezentă procurorului un extras din jurnalul de bord.

Isham şi Vaughn examinară documentul. La 22 iunie, iahtul Helene traversa Canalul Panama, având ca direcţie generală Australia...

Perfect, murmură Vaughn. V-aş cere, totuşi, comandante, să-mi prezentaţi jurnalul de bord pe care aş vrea să-l consult in extenso... Domnule Queen, cu

siguranţă că ai în minte o idee. Ai putea să ne-o împărtăşeşti şi nouă?

— Sigur că da, zise Ellery zâmbind. Extrasul din jurnalul de bord este suficient ca să dovedească că Krosac nu putea să spere că ne va face să credem în culpabilitatea domnului Megara. Cât priveşte pipa… Krosac trebuie să ştie că alibiul domnului Megara va fi inatacabil. Putem deci să dăm la o parte această ipoteză. Dar vreau să vă propun o teorie care decurge, în primul rând, din faptul că această pipă aparţine domnului Megara, şi, în al doilea rând, din faptul că domnul Brad nu ar fi fumat niciodată din ea.

— Aş fi curios să o aud, zise profesorul Yardley.

— Brad nu ar fi fumat niciodată din această pipă cu cap de Neptun care aparţinea asociatului său. Dar, aparent, cu ea a fumat sau a manipulat-o chiar victima în persoană. Pe de o parte, Brad nu ar fi fumat din ea; pe de altă parte, pipa poartă amprentele lui digitale…

— Ingenios, murmură Yardley. S-a încercat să se lase impresia că a fumat din ea prin imprimarea amprentelor digitale ale mortului pe pipă. Joc copilăresc…

— Exact! exclamă Ellery. Cum la fel de simplu a încercat să ne facă să credem că efectiv s-a fumat din pipă. Ucigaşul a putut să o umple şi să o aprindă chiar el… De ce să ne facă să credem că Brad a fumat din această pipă? Ca să confirme impresia că Brad ieşise din casă în haină de interior, cu o pipă în gură, că se dusese până la cabana rustică şi că în acel loc fusese asasinat.

— Da, pare verosimil, admise Isham. Dar de ce pipa domnului Megara? De ce nu a luat Krosac una din pipele lui Brad?

Ellery dădu din umeri sigur de el.

— Răspunsul este simplu. Probabil că Krosac a luat-o din bibliotecă. Brad, după ce a găsit pipa uitată de domnul Megara, presupun că a pus-o lângă ale lui, în sertarul mesei, aşteptând întoarcerea asociatului său...

— Foarte probabil, zise Megara.

— Bine. Krosac deschide sertarul şi vede un mare număr de pipe pe care, natural, le crede ca fiind toate ale lui Brad. Are nevoie de o pipă ca să ne facă să credem în prezenţa lui Brad, trăgând din pipă, în cabana rustică, şi alege în mod normal pe cea mai caracteristică, plecând de la principiul că cea mai caracteristică va fi şi cea identificată cu mai multă uşurinţă. Ergo, pe cea cu capul lui Neptun, care din fericire pentru noi este a domnului Megara şi nu a lui Brad. Ajungem acum, continuă Ellery, la o deducţie interesantă. Krosac şi-a dat multă osteneală să ne facă să credem că Brad a fost asasinat în timp ce fuma în cabana rustică; or noi ştim acum că nu fuma aici. Deci, cabana rustică probabil că nu este locul crimei. Nimeni nu zise nici pâs.

— Prin urmare, crima ar fi fost comisă în altă parte, continuă Ellery. Eu optez pentru bibliotecă, căci aici a fost văzut Brad ultima oară în viaţă; juca singur dame şi aştepta o vizită, nu am nevoie de altă probă dacă mă gândesc la grija pe care a avut-o să-i trimită pe toţi de-acasă...

— O clipă, domnule Queen, îl întrerupse Megara. Raţionamentele dumitale sunt foarte ingenioase, dar pleacă de la o bază greşită.

Ellery încetă să mai zâmbească.

— Cum aşa?

— Da. Krosac, după părerea dumitale, nu ştia că

pipa era a mea. Or nu aceasta e realitatea.

Ellery îşi scoase lornionul, ceea ce la el era totdeauna un semn de emoţie.

— Iată o afirmaţie foarte ciudată, zise el. De unde ar fi putut Krosac să ştie...

— Pentru că pipa era închisă într-un etui. Aţi găsit aşa ceva în sertar?

— Nu! Un etui... care purta iniţialele numelui?

— Mai mult. Întreg numele era scris cu litere aurite pe marochin. Şi acest etui, făcut special pentru pipă, avea chiar forma ei, o formă puţin obişnuită, aşa că nu o puteai lua drept o altă pipă oarecare.

— Perfect, domnule Megara, făcu Ellery punându-şi din nou lornionul cu un zâmbet larg. Obiecţiunea nu mă încurcă, dimpotrivă, aruncă o lumină nouă asupra situaţiei. Să reluăm: Krosac ştia deci că această pipă vă aparţine. Şi cu toate acestea a ales-o ca să o lase după aceea în cabana rustică. Cât priveşte acel etui, probabil că asasinul l-a luat cu el, deoarece nu mai este aici. De ce să-l ia cu el? Pentru că dacă l-ar fi lăsat, am fi constatat asemănarea de formă între el şi aşa-zisa pipă a lui Brad: în felul acesta am fi înţeles imediat că nu era a lui Brad. Luându-l cu el, Krosac ne-a făcut să credem temporar că pipa era a lui Brad. Acum înţelegeţi, domnilor?

— De ce temporar? întrebă Vaughn.

— Pentru că, răspunde Ellery cu un aer de triumf, domnul Megara se întoarce din călătorie, identifică pipa şi ne spune că etuiul lipseşte! Krosac ştia cu siguranţă că lucrurile se vor petrece astfel. Concluzia: Krosac dorea să ne facă să credem până la sosirea domnului Megara că pipa îi aparţinea lui Brad şi că crima a avut loc în cabana

rustică. După sosirea domnului Megara, Krosac nu vedea niciun inconvenient în a ne lăsa să înţelegem că lucrurile se petrecuseră cu totul altfel, lăsându-ne în consecinţă să căutăm adevăratul loc în care s-a înfăptuit crima. Am spus „nu vedea niciun inconvenient”. Perfect. Pentru că Krosac ar fi putut să evite toate astea alegând un alt, mijloc pentru a ne face să credem că asasinatul a avut loc în cabana rustică; alegând pur şi simplu una din pipele lui Brad.

— Consideri deci, zise, lent profesorul, că ucigaşul doreşte să ne vadă revenind la adevăratul loc unde s-a petrecut crima? Mărturisesc că nu-i înţeleg motivele.

— Asta apare mai mult decât ciudat, mormăi Isham.

— Ba nu, zâmbi Ellery. Krosac voia să cercetăm locul crimei acum, nu în urmă cu o săptămână, reţineţi bine, acum.

— De ce? întrebă Megara cu nerăbdare. Nu are niciun sens.

— Nu sunt de părerea dumitale, replică Ellery. Fără să pot afirma categoric, cred că Krosac vrea să găsim ceva acum când v-aţi întors la Bradwood; ceva ce nu voia să descoperim atât timp cât eraţi plecat în croazieră.

— Haida-de! mormăi Vaughn.

— Oricum ar fi, conchise Ellery, să-i facem pe plac domnului Krosac. Dacă tot vrea să ne vadă făcând o descoperire, să-i facem acest hatâr. Ce-ar fi s-o pornim spre bibliotecă?

CAPITOLUL 2

CLAPA DE FILDEŞ

De la moartea lui Brad, biblioteca fusese sigilată Isham, Vaughn, Megara, profesorul Yardley şi Ellery pătrunseră în această încăpere; comandantul Swift se întoarse la debarcader, familia Brad şi Lincoln se închiseră în camerele lor. Doctorul Temple se făcuse nevăzut de multă vreme.

Megara asista la cercetări fără să participe. Cercetări complete de data aceasta şi care nu au lăsat niciun colţişor neinspectat. Isham scotoci secreterul, întorcând cu susul în jos toate, sertarele. Vaughn se ocupă de celelalte mobile. Profesorul Yardley, căruia nimeni nu-i ceruse nimic, se distra aruncând o privire în rastelul cu discuri din spatele pianului.

O primă descoperire se făcu foarte repede. Prea puţin importantă, de altfel pentru ca ea să fie sau nu cea dorită de Velja Krosac. Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Ellery trăsese canapeaua aşezată în faţa peretelui încărcat cu cărţi, descoperind astfel o margine de podea neacoperită de covoraş. Scoase imediat o exclamaţie şi începu să examineze ceva pe acea parte a covoraşului pe care canapeaua o acoperea mai înainte.

— Ce este? întrebă Isham.

— Dumnezeule mare! exclamă inspectorul. O pată!

— Da. O pată de sânge, adăugă Ellery.

Era o pată uscată, negricioasă, foarte vizibilă pe fondul deschis al covorului. Foarte aproape, la câţiva centimetri, se putea vedea o adâncitură pătrată în grosimea covorului, adâncitură de genul celor făcute de piciorul unei mese sau al unui scaun rămas multă vreme în acelaşi loc; nu putea fi vorba de picioarele canapelei, care erau rotunde.

Ellery în genunchi, se uită în jurul lui; privirea i se opri asupra secreterului care se găsea în faţa peretelui opus.

— Trebuie să fi fost… începu el.

Apoi împinse canapeaua spre centrul încăperii: la o oarecare distanţă de prima adâncitură se distingea foarte bine o alta, replica exactă a celei dintâi.

— Dar cum de se găseşte pata sub canapea? întrebă Isham. Stallings mi-a spus că nimic nu a fost mutat de la locul lui în această încăpere.

— Fireşte, zise Ellery ridicându-se de jos. Nimic nu a fost mutat, cu excepţia covorului; nu i se poate cere lui Stallings să fi remarcat această mişcare.

Cercetă cu privirea toate mobilele. Nu se înşelase, secreterul era singura mobilă ale cărei picioare ar fi putut să lase în covor nişte urme asemănătoare. Ellery se apropie de el şi constată, ridicându-l, similitudinea adânciturilor, cu diferenţa că acestea de acum erau mai puţin evidente.

— Putem face o experienţă, zise el. Să întoarcem covorul.

— Pentru ce? întrebă Isham.

— Păi ca să fie în poziţia în care se afla marţi seara, mai înainte ca Krosac să-l fi întors.

În mintea inspectorului se făcu lumină.

— Drace! exclamă el, înţeleg! Nu voia să găsim pata de sânge, nefiind în stare să se debaraseze de ea!

Vaughn luă masa rotundă şi o duse în hol. Stephen Megara asculta fără să scoată o vorbă şi nu făcu niciun gest să se facă util. Ceilalţi patru, aşezându-se fiecare la câte un colţ, reuşiră sa întoarcă astfel covorul încât să aducă pata de sânge în locul, unde trebuia să se fi găsit în noaptea crimei, adică în partea opusă a încăperii. Cele două adâncituri se situau exact sub cele două picioare exterioare ale secreterului. Cât priveşte pat de sânge uscat...

— În spatele scaunului jucătorului de dame!

— Hâm! Scena începe să se contureze, murmură Ellery.

Pata se găsea la o oarecare distanţă, în spatele unuia dintre scaunele speciale care serveau la jucat dame, mai exact în spatele scaunului dinspre secreter.

— Lovit pe la spate, mormăi profesorul Yardley, în timp ce studia poziţia acestor blestemate de piese.

— Ce ziceţi de toate astea, domnule Megara? întrebă deodată Ellery, întorcându-se spre tăcutul amator de croaziere.

Megara dădu indiferent din umeri.

— Dumneavoastră trebuie să vă faceţi o părere, domnilor.

— Cred, zise Ellery lăsându-se să cadă într-un fotoliu mare din piele, că vom câştiga timp analizând ultimele noastre descoperiri...

— De acord, făcu Vaughn, tot nu văd la ce a folosit întoarcerea covorului. Poate că n-am fi descoperit nimic dacă nu ar fi lăsat în mod deliberat în urma lui o pistă care trebuia să ne readucă în această încăpere, cu alte

cuvinte pipa domnului Megara.

— Aşteptaţi, inspectore. Lăsaţi-mă să reiau raţionamentul. Acum devine evident că Krosac nu avea intenţia să ne ascundă pentru totdeauna că această încăpere este cea în care a avut loc crima; a procedat chiar cu foarte multă abilitate ca să ne readucă aici atunci când a vrut el, ştiind că în acel moment un examen mai aprofundat va duce la descoperirea petei de sânge. Dacă ar fi dorit să ascundă acest fapt pentru totdeauna, Krosac ar fi evitat să lase în urma lui pista pipei şi pata de sânge aşa cum era…

Ellery arătă spre secreterul deschis.

— … Remarcaţi acele două sticle cu cerneală puse pe masă. O presupunere: Krosac lasă covorul, aşa cum fusese şi răstoarnă din neatenţie una din aceste sticle cu cerneală. Poliţia, văzând sticla răsturnată şi pata, ar fi crezut că e vorba de un accident provocat fără îndoială de Brad şi probabil că nu ar fi căutat, mai departe, pata de sânge sub pata de cerneală… Or Krosac acţionează cu totul diferit. Întoarce covorul, face în aşa fel încât să nu găsim pata în cursul primelor noastre cercetări, ci să revenim aici după un ocol, după ce domnul Megara identifică pipa ca fiind a sa, iar noi să descoperim pata în cursul unui al doilea examen. Krosac a recurs la aceste manevre complexe ca să câştige timp; de altfel era singurul lucru pe care îl putea câştiga în acest caz.

— Foarte frumos, mârâi profesorul, dar să mă spânzure dacă înţeleg de ce voia în definitiv Krosac să ne facă să o descoperim.

— Krosac dorea să întârzie descoperirea adevăratului loc unde se săvârşise crima. De ce? Nu văd decât trei motive plauzibile. Urmăriţi-mă cu atenţie,

domnule Megara, s-ar putea să ne fiţi de folos.

Megara făcu un semn de încuviinţare şi se aşeză pe canapeaua care, acum, fusese pusă din nou la locul ei lângă perete.

— Primul: în această încăpere exista un obiect periculos pentru Krosac, pe care avea de gând să-l ia mai târziu, pentru că nu putea, dintr-o cauză necunoscută, să-l ia cu el în noaptea crimei... Al doilea – exista un obiect pe care Krosac dorea să-l aducă sau să-l readucă aici mai târziu, obiect pe care nu-l putea aduce sau readuce în noaptea crimei...

— Aceste două ipoteze par acceptabile, recunoscu procurorul, care asculta încruntând sprâncenele. Făcând din cabana rustică locul crimei, criminalul îndepărta atenţia de la bibliotecă, făcându-şi-o poate accesibilă.

— Nu, domnule Isham. Oricum, Krosac trebuia să se aştepte de la început să găsească toată casa păzită de poliţie. Dar există o obiecţie şi mai puternică, domnilor.

Dacă Krosac, ca să poată reveni aici, ar fi făcut din cabana rustică locul crimei, era în avantajul lui ca lucrurile să rămână aşa definitiv. Căci îşi rezerva astfel ocazia să se întoarcă în bibliotecă fără limită de timp. Dar criminalul nostru se comportă cu totul invers, lasă o pistă ca să ne aducă aici. De aici trag concluzia că niciuna din primele mele două ipoteze nu este plauzibilă.

— Toate astea sunt mult prea complicate pentru mine, gemu Vaughn cu un aer dezgustat.

— Ia taci, Vaughn, zise Isham, şi lasă-l pe domnul Queen să vorbească. Raţionamentul lui mă interesează.

— Al treilea, continuă Ellery fără să se tulbure, ar exista şi acum în bibliotecă un obiect care era aici şi în noaptea crimei; acest obiect nu reprezintă un pericol

pentru criminal; acesta nu intenţiona să-l ia mai târziu, chiar dorea să fie descoperit de poliţie, dar nu înainte de întoarcerea domnului Megara.

Vaughn ridică braţele spre cer.

— Nu-i da atenţie, domnule Queen, zise Isham.

Megara se uita la Ellery cu interes.

— Continuaţi, domnule Queen.

— Prin urmare, vom căuta acest faimos obiect. Ce-aţi zice dacă mai întâi l-am chema pe Stallings?

Detectivul care făcea de pază la uşă strigă: „Stallings!” şi majordomul îşi făcu apariţia, foarte demn.

— Stallings, zise Ellery, cunoşti foarte bine această încăpere?

— La fel de bine cum o cunoştea şi domnul Brad, domnule.

— Atunci aruncă te rog o privire. Totul este în ordine? A fost adăugat ceva care n-ar trebui să se găsească aici?

Stallings făcu o inspecţie în toată regula, care dură zece minute.

— Această încăpere, zise el în cele din urmă, este exact în starea în care am văzut-o în seara în care domnul Brad a fost ucis, domnule… doar că lipseşte masa.

Dar Ellery insistă.

— Nimic altceva nu a fost schimbat?

— Nu, domnule, răspunse Stallings. Singurul lucru schimbat este pata… ea nu era marţi seară când am părăsit casa. Şi masa pentru jocul de dame…

— Da? făcu Ellery cu vioiciune.

Stallings dădu uşor din umeri.

— Piesele, respectiv poziţia lor era alta. Dar,

bineînţeles, domnul Brad a continuat să joace după plecarea mea.

— Oh, zise Ellery. Foarte bine, Stallings. Eşti foarte perspicace... Mulţumesc.

Majordomul părăsi încăperea.

— Acum, reluă Ellery, să pornim fiecare la treabă.

— Dar ce vom căuta? bombăni Vaughn.

— Dacă aş şti, inspectore, cercetările pe care le vom face ar deveni inutile.

Scena care a urmat ar fi putut să pară ilariantă oricui, cu excepţia lui Stephen Megara; asociatul lui Bard nu părea să aibă simţul umorului. Spectacolul oferit de cei patru bărbaţi stând pe vine şi scotocind prin toate colţişoarele... După un sfert de oră de căutări inutile, Ellery se ridică foarte agasat şi se aşează pe canapea lingă Megara. Profesorul Yardley urcă pe un scaun ca să inspecteze lustra; Vaughn şi Isham atacară după aceea lămpile, storurile, scuturară perdelele... Toţi aruncară o privire la rafturile cu cărţi, dar niciunul dintre ei nu avusese curajul să ia cu asalt miile de volume în speranţa că va găsi acolo vreun mesaj ascuns...

Ellery se ridică brusc şi mormăi:

— Doamne, ce proşti suntem! Krosac voia să ne facă să revenim aici, să căutăm ceva şi sa găsim un anume obiect. Prin urmare, nu l-a ascuns încât să-i facă descoperirea imposibilă. Trebuia să ne împiedice să-l găsim doar în cursul unei cercetări superficiale, permiţându-ne totodată să dăm de el cu un oarecare efort suplimentar... Obiectul dorinţelor noastre se află într-o ascunzătoare ingenioasă, dar accesibilă.

— Aţi fi drăguţ să ni-l indicaţi şi nouă zise Vaughn cu un aer sarcastic.

Profesorul Yardley traversă deodată încăperea şi se apropie de locul unde se găsea pianul cu coadă. Ridică apoi capacul de pe clape şi apăsă succesiv pe fiecare clapă, pornind de la bas.

— O analiză subtilă, Queen, zise profesorul, şi care m-a făcut să am o adevărată inspiraţie... Să presupunem că eu sunt Krosac. Vreau să pitesc ceva, un obiect mic şi plat, de exemplu. Am foarte puţin timp la dispoziţie şi nu cunosc ascunzătorile. Ce voi face?... Unde...

Deodată Yardley se opri; nota a cărei clapă tocmai o apăsase suna fals. După mai multe încercări, îşi dădu seama că era pur şi simplu dezacordată şi îşi reluă explorarea ascendentă.

— Krosac caută o ascunzătoare care să nu fie descoperită decât atunci când îi vine ceasul, şi în niciun caz accidental. Se uită în jurul lui... pianul. Reţineţi că Brad e mort şi că această încăpere era consacrată lui. Ingeniosul nostru criminal raţionează astfel: elementara decenţă va împiedica pe oricine o vreme, să cânte la. Pian. Deci...

— Bravo, profesore! exclamă Ellery. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine!

Profesorul făcu descoperirea chiar în acel moment. Clapa pe care tocmai apăsase, un sol, refuza să coboare.

— Evrica! strigă el.

Toţi se înghesuiră în jurul lui, chiar şi lui Megara i se risipise apatia. Clapa refuza să coboare; până la urmă se blocă de tot şi nu se mai ridică.

— Aşteptaţi, făcu Ellery.

Scoţând din buzunar mica trusă pe care o purta în permanenţă asupra lui, alese un soi de ac lung şi începu, să sondeze cele două fante care separau clapa

recalcitrantă de vecinele ei. Puţină meştereală şi între cele două clape de fildeş apăru un capăt mic de hârtie.

Ellery scoase afară foaia de hârtie cu foarte mare grijă; fusese împăturită şi mototolită. Ellery o desfăcu frumos şi o întinse pe pian.

Faţa lui Megara rămânea în continuare nepăsătoare. Iar ceilalţi, niciunul, fără excepţie, nu ar fi putut să prevadă conţinutul extraordinarului mesaj aşternut pe hârtie cu un scris greoi:

CĂTRE POLIŢIE

Dacă voi fi asasinat – şi am motive să mă tem de un atentat împotriva persoanei mele – să se facă imediat cercetări amănunţite în legătură cu asasinarea, lui Andrew Van, profesorul de la Arroyo (Virginia de Vest), cel care a fost găsit crucificat şi decapitat de Crăciun.

În acelaşi timp preveniţi-l pe Stephen Megara. Să se întoarcă imediat la Bradwood.

Spuneţi-i să nu creadă în moartea lui Andrew Van. Numai Megara va şti unde să-l găsească.

Lucrul acesta să rămână confidenţial, dacă ţineţi să evitaţi vărsarea de sânge nevinovat. Nu întreprindeţi nimic fără să-l consultaţi pe Megara. Van, ca şi Megara, vor trebui să fie protejaţi cât de mult se poate.

Sfătuiţi-vă cu Megara. Repet acest lucru deoarece este de o importanţă imensă. Aveţi de-a face cu un maniac pe care nimic nu-l va opri.

Mesajul era semnat: „Thomas Brad”.

Comparând mesajul cu alte hârtii scrise de mâna lui Brad găsite în secreter, anchetatorii s-au putut convinge

de autenticitatea lui.

CAPITOLUL 3

LAZĂR

Ameninţarea necunoscutului îi veni în cele din urmă de hac atitudinii nepăsătoare pe care o avea Megara şi îl transformă într-un mod surprinzător; aruncă o privire neliniştită în jurul lui, de parcă s-ar fi temut de un atac neprevăzut, scoase din buzunar un revolver şi îl examină în grabă... În sfârşit se linişti, făcu câţiva paşi spre fereastră, cu capul sus.

— Domnule Megara, bombăni Isham.

Megara se întoarse.

— Tom era un om slab, zise el tăios. Cu mine n-o să-i meargă aşa...

— Unde este Van? Cum poate să fie în viaţă? Ce înseamnă această scrisoare? Pentru ce...

— O clipă, făcu Ellery. Nu aşa repede, domnule Isham. Brad, temându-se să nu fie omorât, a pus probabil această scrisoare într-un loc foarte accesibil, precum masa rotundă sau secreterul, pentru ca poliţia să o găsească imediat dacă va fi asasinat. Dar nu-l luase în calcul şi pe Krosac, faţă de care nu-mi drămuiesc deloc admiraţia. După ce l-a omorât pe Brad, Krosac nu a uitat să scotocească prin cameră; poate că avea presentimentul existenţei unei astfel de scrisori, a unui avertisment de felul acesta. Oricum ar fi, asasinul a găsit-o şi, considerând că nu prezenta niciun pericol

pentru el…

— Cum aşa? întrebă Vaughn. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă! Un ucigaş care lasă în urma lui un mesaj de la victima sa!

— Gest care nu este stupid decât în aparenţă, replică Ellery. Krosac, acest om uimitor, ar fi distrus acest bilet, fiţi siguri de asta, dacă l-ar fi considerat periculos pentru el. Or, ce vedem? El, dimpotrivă, îl lasă la locul crimei, îndeplinind astfel ultima dorinţă a victimei sale… La prima vedere pare o nebunie, recunosc.

— Explicaţia? întrebă Isham.

— Explicaţia? Krosac a acţionat astfel pentru că a considerat descoperirea biletului avantajoasă pentru el, nu dăunătoare! Iată-ne, de altfel, în mijlocul problemei. Ce spune biletul?

Megara tresări şi faţa lui căpătă o expresie dură şi voluntară.

— Brad a scris: „Andrew Van este în viaţă şi numai Stephen Megara va şti unde să-l găsească!”

Profesorul Yardley făcu ochii mari.

— E al naibii de ingenios! El nu ştie unde se găseşte Van!

— Exact. Acum avem certitudinea că Krosac a făcut o greşeală la Arroyo; e clar că s-a înşelat asupra victimei. A crezut că l-a asasinat pe Andrew Van; Brad figura al doilea pe lista lui. După ce l-a găsit şi l-a ucis, Krosac a descoperit acest bilet şi astfel a aflat că Van trăia. Or motivele pentru care îi dorea moartea acum şase luni au rămas în continuare valabile. Van trebuie deci să fie căutat şi de data asta suprimat de-adevăratelea. Dar unde este Van? Krosac a înţeles că Van a fugit, aflând că Krosac voia să-i ia viaţa şi chiar asasinase pe altul din

greşeală... Iată cum se prezintă problema pe care trebuia s-o rezolve Krosac. Scrisoarea nu spune unde se află Van, dar afirmă că o singură persoană, Megara, ştie unde trăieşte...

— Stai puţin, zise Isham. Înţeleg. Dar de ce Krosac nu a distrus scrisoarea, aşteptând pur şi simplu întoarcerea lui Megara? Acesta ne-ar fi dezvăluit atunci ascunzătoarea lui Van şi Krosac ar fi putut să o afle de la noi, căci presupun că la asta te gândeşti.

— Întrebarea pare îndreptăţită la prima vedere...

Ellery aprinse o ţigară cu degete tremurătoare.

— ... Totuşi nu vedeţi că Megara, întors acasă, nu ar fi avut niciun motiv să pună la îndoială moartea lui Van dacă nu am fi găsit scrisoarea? Nu-i aşa, domnule Megara?

— Într-adevăr. Dar Krosac nu avea de unde să ştie.

Toată austeritatea caracterului lui Megara, voinţa lui de fier, se exprimau prin vocea lui cu timbru dur, înăbuşit.

Ellery păru surprins.

— Nu înţeleg... Krosac nu ar fi ştiut? În orice caz, ceea ce spuneţi îmi confirmă argumentaţia. Dacă poliţia ar fi descoperit imediat scrisoarea şi dacă ar fi ştiut de la început că adevăratul loc al crimei era biblioteca, poliţia, zic, nu ar fi întârziat să înceapă căutarea lui Van. Dar şi Krosac vrea să-l caute pe Van şi nişte anchete simultane efectuate de poliţie n-ar fi făcut decât să-l stingherească. Întârziind descoperirea scrisorii, Krosac câştigă două lucruri dintr-o lovitură: mai întâi poate să-l caute pe Van în intervalul dintre moartea lui Brad şi întoarcerea domnului Megara, fără să fie jenat de poliţie, care, negăsind încă scrisoarea, natural că nu ştie că Van este

încă în viaţă. În al doilea rând, Krosac nu a pierdut nimic dacă nu a putut să-l descopere pe Van în această perioadă de timp; căci sosirea domnului Megara va aduce cu sine identificarea pipei, care va duce la noi cercetări în bibliotecă, recunoscută în sfârşit ca fiind adevăratul loc al crimei; căutări care vor duce la găsirea scrisorii: atunci Megara află că Van trăieşte, comunică poliţiei ascunzătoarea lui Van... şi Krosac nu mai are nimic de făcut decât să se ţină după noi ca să-l descopere şi el!

Megara mârâi cu sălbăticie printre dinţi.

— Poate că deja e prea târziu!

Ellery se uită imediat la el.

— Credeţi că Krosac...

Megara făcu un gest disperat.

— Totul e posibil cu acest diavol de om...

— Ascultaţi, îl întrerupse inspectorul, pierdem un timp preţios cu vorba, în loc să ne informăm. Şi asta datorită dumitale, domnule Queen... Vorbiţi, domnule Megara. Care este secretul care vă leagă de Van şi de asociatul dumneavoastră, Brad?

Amatorul de croaziere ezită.

— Suntem... am fost...

Mâna îi alunecă din instinct în buzunarul unde avea re volverul.

— Ei bine? insistă procurorul.

— Suntem fraţi.

*

* *

— Fraţi! exclamă Ellery.

Isham era foarte surescitat:

— Prin urmare ai avut dreptate, domnule Queen!

Brad, Megara, Van nu sunt numele lor adevărate…

Deodată Megara se aşează jos.

— Într-adevăr. Acum veţi înţelege ceea ce până în prezent vi s-a părut poate atât de misterios. Imediat ce mi-aţi vorbit de toate acele T-uri, formate din corpuri fără capete, cu aranjarea rigidă a braţelor şi picioarelor, T-uri făcute cu sânge pe uşă şi pe podeaua cabanei rustice, intersecţia drumurilor, stâlpul-totem…

— Să nu-mi spuneţi, zise Ellery cu o voce răguşită, că numele vostru adevărat începe cu un T!

Megara dădu greoi din cap.

— Ba da. Numele nostru este Tvar. T-V-A-R… Asta explică T-urile.

Urmă o tăcere ruptă în cele din urmă de profesor.

— Ai avut dreptate, Queen, ca de obicei. T-urile nu aveau decât un sens literal. Litera T pur şi simplu, lipsită de vreo semnificaţie egipteană sau religioasă… Este ciudat, incredibil…

— E neverosimil, afirmă Vaughn. Niciodată nu am auzit aşa ceva… Să ciopârţeşti un om ca să-i dai forma unei iniţiale, cea a numelui său.

Megara se ridică brusc în picioare.

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi Europa Centrală! Banditul acesta ne aruncă în faţă toate aceste T-uri, simboluri ale numelui nostru duşmănit! E nebun: încercaţi deci să-l înţelegeţi, este foarte clar…

Criza de furie trecu şi Megara se lăsă din nou să cadă pe scaun.

— Recunosc că este foarte greu să crezi într-un lucru ca ăsta. Să ne urmărească vreme de ani de zile, să mutileze cadavrele… Andreja ştia!

— Tvar, murmură Ellery. Un triplu pseudonim…

evident, din motive grave. Europa Centrală… Este vorba de o răzbunare, nu-i aşa?

— Da, răspunse Megara. Dar cum de ne-a găsit? Nu reuşesc să înţeleg. Când Andreja, Tomislav şi cu mine ne-am înţeles – Doamne, ce mult este de atunci! — să ne schimbăm identitatea, tot atunci am hotărât ca nimeni să nu afle vreodată adevăratul nostru nume. Un secret absolut care a fost păstrat. Nici chiar nevasta lui Brad şi nici fiica ei, Helene, nu ştiu că ne numim Tvar.

— Dacă am înţeles eu bine, zise Ellery, Krosac ar fi singurul care vă cunoaşte adevăratul nume?

— Da. Ăsta e şi motivul pentru care nu reuşesc să înţeleg cum a putut să ne depisteze.

— Haideţi, mormăi Vaughn, aş vrea nişte precizări. Mai întâi cine dracu' este Krosac? Ce are cu voi?

— Aşteaptă, Vaughn, îi zise Isham cu o anumită iritare. Mai întâi, aş vrea să-mi lămuresc definitiv povestea, asta cu iniţialele. Care este sensul acestui simbol?

— Vrea să ne facă cunoscut, răspunse Megara cu o voce cavernoasă, că fraţii Tvar sunt condamnaţi. E o prostie, nu-i aşa?

Râsul lui sună fals.

— L-aţi recunoaşte pe Krosac dacă l-aţi vedea? întrebă gânditor Ellery.

— Asta e cel mai rău! Sunt douăzeci de ani de când niciunul dintre noi nu l-a mai văzut pe Krosac, şi era atât de tânăr atunci încât orice identificare azi ar fi probabil imposibilă. Avem de-a face cu un om invizibil!

— Totuşi, şchioapătă cu piciorul stâng?

— Copil fiind, şchiopăta uşor.

— Acest defect a putut să dispară cu timpul,

murmură profesorul Yardley. O prefăcătorie, poate, din partea lui Krosac să ne deruteze cu bună ştiinţă, făcându-ne să credem că tot mai şchioapătă, în timp ce el s-a vindecat de multă vreme de această infirmitate. Să nu uităm că Krosac este un personaj foarte ingenios.

Vaughn interveni arţăgos.

— M-am săturat de atâta vorbărie... Domnule Megara... sau Tvar... vreţi să-mi explicaţi, în sfârşit, motivele pentru care Krosac vrea să vă omoare pe toţi trei? Spuneţi-mi şi mie povestea asta frumoasă...

— Poate să mai aştepte, îl întrerupse cu vioiciune Ellery. O singură problemă e cea mai importantă în acest moment. Domnule Tvar, această scrisoare de la fratele dumneavoastră spune că ştiţi unde să-l găsiţi pe Van. De unde puteţi să ştiţi? Aţi fost plecat în croazieră de un an de zile şi crima din Arroyo s-a întâmplat în urmă cu şase luni la Crăciun.

— Totul a fost pregătit de multă vreme, de ani de zile, murmură Megara. V-am spus deja că nu aveam nevoie de scrisoare ca să ştiu că Andreja este încă în viaţă. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus...

Toţi se uitară la el foarte miraţi.

— Vorbindu-mi despre crima de la Arroyo, continuă el, când mi-aţi menţionat numele celor doi oameni care au descoperit cadavrul la intersecţia drumurilor... Atunci am înţeles. Căci dacă Old Pete, omul de pe coline, era în viaţă, atunci trăia şi fratele meu, Andreja Tvar.

— Regret, dar... începu procurorul.

— Oh, perfect! exclamă Ellery, întorcându-se spre profesorul Yardley. Aţi înţeles? Andrew Van... este Old Pete!

*

* *

Megara continuă, fără să aştepte ca toţi cei de faţă să-şi revină din surpriză.

— Aceasta este explicaţia. A adoptat de mulţi ani o a doua personalitate, a omului de pe coline, în ipoteza unei eventualităţi ca aceasta. Probabil că şi acum se află ascuns pe coline, tremurând pentru viaţa lui, sperând împotriva oricărei speranţe că Krosac nu-şi va da seama de greşala lui. Amintiţi-vă că Krosac nu ne-a văzut de douăzeci de ani, cel puţin aşa cred.

— Ceea ce explică greşeala făcută de Krosac la Arroyo, zise Ellery. Era uşor să se înşele, din moment ce nu-l mai văzuse pe Andreja de atâţia ani…

— După părerea voastră, Kling ar fi victima erorii lui? întrebă Isham cu un aer gânditor.

— Cine altul? zise Ellery surâzând. Vreţi acţiune, inspectore? Ei bine, veţi putea trece la acţiune. Pentru că va trebui să-i barăm calea lui Krosac. Cred că încă nu l-a descoperit pe Andreja, a cărui deghizare sub trăsăturile lui Old Pete este mai mult decât perfectă; l-am observat cu multă atenţie la Weirton în momentul anchetei şi niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte vreo bănuială. Trebuie neapărat să-l regăsim pe fratele dumneavoastră, domnule Megara. Dar în mare secret, pentru ca Krosac, oricare ar fi identitatea lui actuală, să nu poată bănui deloc cine este omul de pe coline.

— De acord, făcu Vaughn.

Megara se ridică.

— Voi face tot ce îmi veţi cere, domnilor, pentru Andreja. În ceea ce-l priveşte pe Krosac…

Îşi pipăi buzunarul unde avea revolverul.

— … voi şti să-l primesc dacă va veni să mă viziteze.

CAPITOLUL 4

PLECĂRI

Megara îşi petrecu restul zilei cu familia Brad şi cu Lincoln, dar se întoarse pe iaht de îndată ce se făcu noapte. Câţiva detectivi, la ordinul lui Isham, făceau de pază în jurul cabinei sale.

*

* *

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, două automobile ale poliţiei soseau la Bradwood. Dintr-unul coborî Vaughn şi se îndreptă, însoţit de numeroşi poliţişti, până la debarcader unde aştepta şalupa. Ceru să fie dus la iaht fără să încerce deloc să-şi ascundă prezenţa. Pe malurile Insulei Stridiilor se puteau zări câteva siluete, foarte mici din cauza distanţei, care urmăreau cu curiozitate evoluţia şalupei. Doctorul Temple, cu pipa în gură, stătea pe debarcaderul lui şi observa ce se întâmplă. Soţii Lynn, sub pretextul că fac canotaj în apele golfului, urmăreau şi ei cu atenţie ce se petrecea.

Inspectorul urcă scara iahtului Helene, dispăru pe punte şi reapăru după cinci minute împreună cu Stephen Megara; amândoi urcară la bordul şalupei care îi duse la Bradwood.

Vaughn şi Megara suiră într-unul din automobile, poliţiştii şi detectivii în celălalt; ambele maşini porniră la drum. Din dreptul grilei de la intrare porniră deodată patru motociclişti; doi trecură în faţa primei maşini,

ceilalţi doi în urma ei. Maşina cu poliţişti venea ultima. Coloana se puse astfel în mişcare arătând tuturor în chip zgomotos, prin intermediul claxoanelor, intenţia de a ajunge la New York. La Bradwood nu mai rămăsese niciun detectiv.

Casa profesorului Yardley, aflată la o oarecare depărtare de drum, părea de-a dreptul părăsită.

Dar Vaughn nu-şi pierduse deloc capul, după cum ai fi putut să-ţi dai cu uşurinţă seama inspectând cele două extremităţi ale drumului care despărţea Bradwood de proprietatea lui Yardley… La fiecare capăt, două răspântii de care trebuia să treci ca să părăseşti Bradwood-ul pe uscat, stătea discret în aşteptare o maşină puternică încărcată cu detectivi.

Pe apă, în spatele Insulei Stridiilor – şi prin urmare imposibil de zărit de pe terenul care îi aparţinuse lui Brad – se legăna molcom, în voia valurilor, o şalupă mare cu motorul oprit. Echipajul ei pescuia… supraveghind în acelaşi timp cele două capete ale golfului pe unde orice persoana care ar fi încercat să părăsească Bradwood pe apă ar fi trebuit să treacă în mod obligatoriu.

CAPITOLUL 5

BĂTRÂNUL DE PE MUNTE

Nişte motive foarte întemeiate îl împiedicară pe profesorul Yardley să se arate sâmbătă dimineaţa în momentul în care inspectorul Vaughn şi Stephen Megara o porneau zgomotos la drum. Se ştia că profesorul îl găzduia pe domnul Ellery Queen, detaşat special de la New York, şi s-ar fi făcut tot felul de comentării dacă Yardley ar fi fost zărit singur. Or, situaţia era de aşa natură încât profesorul nu ar fi putut deloc să se plimbe altfel, deoarece invitatul său plecase, găsindu-se deja, în momentul în care Megara urca în automobil, la sute de mile de Long Island.

Mişcarea fusese bine pusă la cale. În noaptea de vineri, Ellery se eclipsase liniştit cu bătrânul lui Duesenberg, pe care îl conduse la început cu mii de precauţii până la şoseaua principală. Apoi acceleră spre Mineola, îl luă pe procurorul Isham care îl aştepta şi se îndreptară amândoi spre New York.

Sâmbătă dimineaţă la orele patru, călătorii ajungeau la Harrisburg, capitala statului Pennsylvania. După ce se odihniră puţin într-un hotel, o porniră din nou la drum pe la orele nouă şi merseră fără oprire până la Pittsburg, unde ajunseră la orele trei după-amiază.

După o masă frugală, cei doi îşi continuară drumul spre Arroyo, unde îşi făceau intrarea la orele cinci.

Foarte obosiţi, Ellery şi procurorul coborâră din maşină în faţa modestului sediu municipal al orăşelului. Isham nu dădu nicio atenţie unui german gras care se uita la ei cu curiozitate, dar Ellery îl recunoscu pe Bernheim, băcanul din Arroyo.

— Unde se află onorabilul policeman, domnule Queen? întrebă Isham.

Ellery îi arătă drumul şi bătu la uşa sergentului Luden.

— Intră! strigă o voce răguşită.

Intrară. Sergentul Luden li se înfăţişă mai gras şi mai gâfâit ca niciodată.

— Pe legea mea, exclamă el ridicându-se greoi, dar este chiar domnul Queen! Intraţi, intraţi! Tot îl mai căutaţi pe tipul care ne-a asasinat profesorul?

— Tot, sergente, zâmbi Ellery. Dar de data asta a binevoit să mă însoţească şi procurorul Isham de la New York... Sergentul Luden, domnul Isham.

Luden, destul de impresionat, în ciuda aerului său care ar fi vrut să arate cu totul altceva, le oferi câte un scaun.

— Sergente, îl întrebă Ellery, l-ai mai văzut în ultima vreme pe bătrânul acela nebun, Old Pete, omul de pe coline?

— Old Pete? repetă Luden. Ca să vezi, e ciudat că îmi puneţi această întrebare. Sunt săptămâni întregi de când nu l-am văzut. E adevărat că nu coboară prea des în oraş, dar am impresia că sunt cam două luni... Probabil că şi-a făcut un stoc de provizii acolo sus, în cabana lui. Îl puteţi întreba pe Bernheim...

— Ştiţi unde se află locuinţa lui? întrebă Isham.

— Aproximativ... Dar de ce vă ocupaţi de acest

bătrân nebun? Presupun că n-o să-l arestaţi? Nu am fost niciodată la el, pentru că locuieşte într-o zonă complet părăsită. Singuri nu-l veţi putea găsi.

— Vrei sa ne arăţi drumul, sergente? întrebă Ellery.

— Sigur că da. Cred că pot să vă duc acolo.

Luden se sculă şi se scutură ca un dulău mare de fermă.

— Presupun că nu vreţi să afle nimeni de această expediţie? zise el.

— Mai ales asta, făcu Isham.

— Bun… atunci, haideţi.

Luden îi scoase printr-o uşă din spate, care dădea spre o stradă pustie. Ellery ocoli cu rapiditate clădirea municipală, urcă la volanul maşinii şi se întoarse să-i ia pe Isham şi pe Luden. Ieşiră repede din oraş. Luden, după ce îl îndrumă pe Ellery pe un drumeag îngust, care părea că se pierde în depărtare printre coline, îi spuse să oprească.

— Lăsaţi maşina aici, zise el, mai departe vom merge pe jos.

Procurorul coborî şi, după ce aruncă mai întâi o privire în jurul lui, scoase din maşină un pachet voluminos. Luden se uită la el cu o curiozitate nedisimulată, dar nimeni nu-i dădu vreo explicaţie.

Sergentul înaintă prin hăţiş şi, după câteva cercetări, arătă spre o potecă destul de greu de desluşit. Ellery şi Isham porniră după el în tăcere şi urcară cu dificultate panta destul de abruptă, trecând printr-o pădure sălbatică, aproape la fel de impenetrabilă ca o pădure virgină; copacii erau atât de apropiaţi încât în curând cerul nici nu se mai văzu.

După un sfert de oră, sergentul se opri brusc.

— Matt Hollis mi-a explicat odată cam unde e... Iată!

Înaintară încet şi zăriră un soi de cabană lipită de o stâncă înaltă ce o domina. Copacii tăiaţi în faţă şi în părţi dădeau ciudatei locuinţe aerul că se găsea într-un luminiş... Ellery tresări remarcând firele de sârmă ghimpată care protejau accesul în locuinţă pe cele trei laturi neadăpostite.

— Vedeţi asta! murmură Isham. Nici măcar nu se poate intra.

Într-adevăr, în reţeaua de sârmă ghimpată nu era nici cea mai mică deschizătură. Cabana părea o fortăreaţă, iar fumul care ieşea pe coş nu reuşea să liniştească pe nimeni.

— Dumnezeule! mormăi Luden. Pentru ce fortificaţiile astea? Ce bătrân nebun!

— Sergente, zise Ellery, procurorul Isham şi cu mine am vrea să-ţi cerem ceva cu totul special.

Luden luă un aer interesant.

— Vă ascult...

— Uită incidentul, zise Isham. N-am venit niciodată aici, nu-i aşa? Nu ai nimic de spus autorităţilor locale sau statale. Nu ştii nimic despre Old Pete...

Mâna mare a sergentului Luden se închise, făcând prizonieră o bancnotă pe care Ellery tocmai o scosese din portofel.

— Domnule Isham, zise el, cu un ton foarte convins voi fi surd, orb şi mut... O să ştiţi să vă întoarceţi?

— Da.

— Atunci, noroc şi mulţumesc mult, domnule Queen.

Luden dispăru printre copaci.

Ellery şi Isham se uitară unul la altul. Apoi porniră cu hotărâre spre reţeaua de sârmă ghimpată.

*

* *

Abia ajunseseră lângă sârma ghimpată, când o voce răguşită spartă, venind dinspre cabană, le strigă:

— Opriţi-vă! înapoi!

Amândoi se traseră repede înapoi. Pachetul căzu jos. Căci tocmai zăriseră ţeava unei puşti care ieşea uşor pe unica fereastră a casei, de altfel şi ea protejată de o perdea de sârmă ghimpată.

— E Old Pete, murmură Ellery.

Tânărul se grăbi să-i strige:

— Nu trage! îţi suntem prieteni!

Urmă o tăcere în care proprietarul puştii îi examină pe noii veniţi.

— Nu vă cred! Fugiţi că trag!

Isham strigă şi el:

— Suntem reprezentanţii legii şi îţi aducem o scrisoare de la... Megara. Grăbeşte-te! Nu trebuie, să ne vadă nimeni, în propriul dumitale interes.

Ţeava puştii nu se mişcă, dar capul bătrânelului îşi făcu vag apariţia în spatele perdelei de sârmă ghimpată şi doi ochi scăpărători îi cercetară cu cea mai mare atenţie. Apoi totul dispăru şi după un moment poarta grea se deschise şi Old Pete ieşi la iveală, şleampăt, cu barba căruntă, îmbrăcat în zdrenţe. Puşca lui cu ţeava în jos rămânea ameninţătoare.

— Săriţi peste sârma ghimpată. Nu există nicio intrare.

Cei doi se uitară fără entuziasm la acea baricadă. Isham reperă o bucată de lemn, reuşi să o înţepenească între două fire şi Ellery trecu prin deschizătura obţinută astfel, nu însă fără a-şi sfâşia haina; procurorul pătrunse

şi el în urma lui. Nu spuseră niciun cuvânt; puşca îi ameninţa tot timpul.

Ajunşi în faţa uşii, omul se trase înapoi pentru a-i lăsa să intre; Isham trase zăvorul în urma lui.

Interiorul era rudimentar dar bine aranjat; podeaua cu dale, câteva covoraşe din fibre creau iluzia confortului într-un colţ se zărea un dulap de păstrat alimentele; o stivă impozantă de buşteni flanca şemineul; într-un colţ, un soi de chiuvetă-lavoar, deasupra căreia se găsea o etajeră plină cu medicamente. Deasupra chiuvetei exista o mică pompă manuală; probabil că puţul se afla în casă.

— Scrisoarea, mârâi Old Pete.

Isham i-o întinse. Omul de pe coline o citi aruncând mereu o privire neîncrezătoare spre Ellery şi spre procuror. Totuşi, atitudinea lui se schimba pe măsură ce citea. Barba şi hainele zdrenţuite rămăseseră aceleaşi, dar omul se schimbase. Sprijini puşca de masă şi se aşeză.

— Prin urmare Tomislav a murit, zise el.

Timbrul vocii sale îi făcu pe cei doi să tresară. Nu mai era vocea spartă, tremurătoare a lui Old Pete, ci cea a unui bărbat în puterea vârstei şi care primise o educaţie îngrijită.

— Da, asasinat. A lăsat câteva rânduri. Vreţi să le citiţi?

— Vă rog…

Citi repede şi fără emoţie aparentă scrisoarea pe care o lăsase Brad.

— Înţeleg. Ei bine, domnilor, daţi-mi voie să mă prezint. Andrew Van, anterior Andreja Tvar. În continuare în viaţă, pe când Tom, acest încăpăţânat…

Ochii i se umplură de lacrimi, se îndreptă repede

spre lavoar şi îşi scoase barba şi peruca sa căruntă. Apoi îşi spălă faţa… Bărbatul care li se înfăţişă după aceea era înalt şi bine făcut; un păr negru, tuns scurt, iar faţa, o adevărată mască de ascet, era trasă din cauza nenorocirii.

— Regret că nu am scaune pentru dumneavoastră, domnilor; sunteţi procurorul Isham, nu-i aşa? Iar pe dumneavoastră, domnule, mi se pare că v-am remarcat la Weirton, în ziua anchetei.

— Exact, făcu Ellery.

— Cum vi se pare locul în care m-am refugiat? continuă el cu un ton amar.

Omul era cu siguranţă un excentric. După ce se scuzase că nu are decât un scaun, se aşezase pe el, lăsându-şi vizitatorii în picioare.

— Presupun că a fost Krosac?

Isham făcu un semn de încuviinţare. Ellery şi procurorul au fost amândoi frapaţi de aerul de familie existent între gazda lor şi Megara.

— Stephen scrie că ucigaşul a folosit litera T, murmură Van înfiorându-se.

— Da. Decapitat. Prin urmare sunteţi Andrew Tvar!

Profesorul zâmbi cu tristeţe.

— Andreja în ţara mea de origine. Iar fraţii mei se numeau Ştefan şi, respectiv, Tomislav. Când am venit să ne instalăm aici, sperând…

Se întrerupse brusc, uitându-se cu ochi înspăimântaţi când la uşă, când la fereastră.

— Sunteţi siguri că nu aţi fost urmăriţi?

Isham îl linişti.

— Am fost precauţi, domnule Tvar. Fratele dumitale Stephen a fost în văzul lumii escortat de inspectorul

Vaughn pe drumul care duce din Long Island la New York. Dacă Krosac, chiar şi deghizat, i-a urmărit, Vaughn dispune de destule forţe pentru a-l supune filajului. Eu şi domnul Queen am plecat în secret ieri-seară…

Andreja Tvar părea că nu ascultă şi că îşi vorbea lui însuşi.

— S-a întâmplat… Nu pot să explic angoasa care mă sugrumă. Să vezi un spectru atât de oribil materializându-se după atâţia ani de teamă… Trebuie să vă povestesc viaţa mea, domnilor?

— Cred că avem dreptul să o cunoaştem, date fiind împrejurările, zise cu răceală Ellery.

— Da, eu şi Stephen vom avea nevoie să fim protejaţi. El ce v-a spus?

— Doar că sunteţi fraţi, zise Isham. Am vrea să ştim…

Andrew Van se ridică în picioare.

— Niciun cuvânt acum. Nu voi spune nimic înainte de a-l vedea pe Stephen.

Această schimbare de atitudine îi uimi pe amândoi.

— Dar de ce? izbucni Isham. Am făcut o călătorie foarte lungă ca să ajungem până aici…

— Nu vă acuz că mă minţiţi. Această scrisoare este scrisă într-adevăr de Stephen şi cealaltă de Tom… Dar nu se ştie niciodată… Nu vreau să mă las înşelat în ultimul moment după atâtea precauţii pe care mi le-am luat. Unde este acum Stephen?

— La Bradwood, zise Ellery. Nu vă purtaţi ca un copil. Lăsaţi puşca aceea. Dacă preferaţi să vorbiţi în prezenţa fratelui, nu aveţi decât… De altfel domnul Megara a prevăzut această eventualitate şi am luat şi noi măsurile noastre. Vă înţelegem neîncrederea, e normală

şi vom fi de acord cu orice propunere rezonabilă, nu-i aşa, Isham?

— Da, mormăi procurorul.

Isham deschise atunci pachetul pe care îl adusese sub braţ până la cabană şi scoase la iveală o uniformă de poliţist şi un revolver.

— Deghizat în felul acesta, zise Ellery, nimeni nu vă va bănui şi vă veţi confunda cu ceilalţi poliţişti care mişună prin împrejurimile Bradwood-ului.

Profesorul se plimba în sus şi în jos nehotărât.

— Să părăsesc această cabană, murmură el. Aici sunt în siguranţă de luni de zile…

— Revolverul este încărcat, adăugă Isham cu un ton tăios. Ce vi se poate întâmpla cu un revolver încărcat şi două gărzi de corp?

Tvar roşi.

— Presupun că mă socotiţi laş. Să mergem.

Îşi dădu jos de pe el zdrenţele, sub care avea o lenjerie de corp convenabilă şi curată, şi îmbrăcă uniforma.

— Ţinuta i se potriveşte, remarcă Ellery. Megara i-a ştiut bine măsura.

Profesorul nu spuse nimic. Când fu gata, Isham deschise uşa şi cei trei bărbaţi ieşiră în grabă din cabani.

Soarele apunea şi umbra serii invada deja pădurea de jur împrejurul micului luminiş pustiu. Ellery traversă de bine de rău reţeaua de sârmă ghimpată; Isham şi Tvar făcură şi ei la fel. Profesorul închisese cu grijă uşa de la intrare; puţin fum mai ieşea şi acum pe coş, creînd impresia unei case locuite. Plecară toţi trei prin pădure şi la poalele colinei găsiră fidelul Duesenberg.

CAPITOLUL 6

FOX VORBEŞTE

Sâmbată pe la prânz, în timp ce Ellery şi Isham goneau spre Arroyo, Vaughn îl readuse pe Megara la Bradwood. Maşina lui, precedată şi înconjurată de poliţişti pe motocicletă, produse o senzaţie la fel de mare la dus ca şi la întors: întreaga comunitate, care nu remarcase eclipsarea pe nesimţite a lui Ellery şi Isham, comentă cu aprindere acest eveniment senzaţional.

Inspectorul Vaughn coborî primul, urmat de Megara; acesta din urmă fu imediat înconjurat de câţiva poliţişti care îl escortară de-a lungul proprietăţii până la debarcader; amatorul de croaziere, tot sub escortă, se întoarse pe iahtul său.

La sosirea lui Vaughn, un detectiv, instalat comod la adăpostul uşii mari de la intrare, se ridică imediat şi îi dădu şefului său un plic mare; inspectorul îl desfăcu şi faţa lui deveni din ce în ce mai severă, pe măsură ce citea.

— Tocmai a fost adus de un trimis special, adăugă detectivul.

Helene îşi făcu apariţia în pragul uşii şi inspectorul se grăbi să vâre plicul în buzunar.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Helene. Unde este Stephen? Unde aţi fost dimineaţă? Ne datoraţi câteva explicaţii, inspectore!

— Domnul Megara, se află la bordul iahtului său, răspunse Vaughn. Nu, domnişoară Brad, nu vă datorez nicio explicaţie. Scuzaţi-mă…

Inspectorul făcu un semn detectivului. Amândoi se îndepărtară în mare grabă, îndreptându-se, prin pădure, spre cabana lui Fox. În faţa uşii făcea de pază un poliţist în civil; Vaughn deschise uşa fără să mai bată… Fox, obosit cu cearcăne la ochi, se plimba prin încăpere ca un deţinut în celulă. Se opri, se uită atent la vizitator şi îşi reluă mersul.

— Îţi dau o ultimă şansă, zise brusc inspectorul. Vorbeşti?

Fox nu-şi întrerupse plimbarea.

— Tot nu vrei să-mi spui pentru ce l-ai vizitat pe Patsy Malone?

Niciun răspuns.

— Foarte bine, zise Vaughn aşezându-se alene, sau mai curând, cu atât mai rău pentru tine, Pendleton.

O mică ezitare imperceptibilă în mersul şoferului, dar pe care Vaughn reuşise totuşi să o remarce.

— Nu mai face pe deşteptul, Pendleton, acum ştim cine eşti.

— Nu vă înţeleg, mormăi Fox.

— Ai fost la închisoare, băiete, am aflat. Te sfătuiesc să nu încerci să mă păcăleşti, cu atât mai mult cu cât sunt dispus să uit gustul tău pentru zăbrele în loc de perdea; dar nu uita că vechile tale greşeli te fac deosebit de vulnerabil.

Şoferul se opri în sfârşit şi se sprijini de masă cu un aer de mare oboseală.

— Bine, inspectore, aşa e, mă numesc Pendleton; dar să nu credeţi că am vreun amestec în acest caz! Sunt

nevinovat! Nu am călcat strâmb…

— Ah, aşa e cu mult mai bine, zise inspectorul. Recunoşti deci că te numeşti Phil Pendleton, condamnat pentru furt la cinci ani închisoare, pe care îi făceai în Illinois între timp, buna purtare pe parcursul unei revolte a deţinuţilor ţi-a adus graţierea. De altfel, cazierul tău juridic mai menţionează încă două condamnări… Nu intenţionăm deloc să te îngrijorăm, dacă acum nu ai nimic să-ţi reproşezi; dar în caz contrar, te sfătuiesc să vorbeşti şi îţi promit că voi face în aşa fel încât să scapi cât se poate de ieftin. L-ai ucis pe Thomas Brad?

Omul căruia i se spunea Fox la Bradwood se aşează greoi pe un scaun.

— Nu, inspectore. Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Cum ai reuşit să găseşti un angajament înainte de a veni aici? Vreau să spun, la cel care ţi-a dat certificatul?

— Voiam să-mi refac viaţa, să nu mai calc strâmb. Nu m-a întrebat nimic, nu mi-a pus nicio întrebare. După aceea, afacerile mergându-i prost, m-a concediat.

— Bun. Explică-mi vizita la Malone. Din moment ce încerci să fii un om cinstit, acum când ai renunţat la vechea ta viaţă, de ce frecventezi tipi ca Malone?

Celălalt ezită o clipă, apoi se decise brusc.

— A dat de mine, nu ştiu cum, un fost tovarăş de închisoare. M-am întâlnit cu el marţi dimineaţă, cedând insistenţei lui; am refuzat să-l ascult, dar atunci m-a ameninţat că îi va spune patronului meu cine sunt… Am fost obligat să accept. Amicul mi-a dat o adresă la New York, fără nume. M-am dus acolo marţi seara, după ce i-am lăsat pe Stallings şi pe doamna Baxter la cinematograful Roxy. S-a deschis o uşă. Am văzut… pe

cineva, care mi-a făcut o propunere. La refuzul meu, acest om m-a prevenit că îmi dădea douăzeci şi patru de ore ca să mă răzgândesc; dacă persistam în atitudinea mea, atunci avea să-l înştiinţeze pe domnul Brad despre viaţa mea trecută. După aceea l-am părăsit, restul îl ştiţi.

— După ce a auzit de crimă, bineînţeles, a renunţat să se mai arate, făcu Vaughn. Era Patsy Malone?

— Nu… nu pot să vă spun nimic.

Vaughn îl privi cu atenţie.

— Nu vrei să pârăşti, ai? Şi care era propunerea?

— N-am să vă mai spun nimic altceva, inspectore. Dacă aş spune numele lor, tipii ăştia m-ar executa fără vorbă multă. Cunoaşteţi obiceiurile gangsterilor.

Inspectorul se ridică.

— Bine. Am impresia că mi-ai spus adevărul; îţi poţi relua serviciul la doamna Brad. Te previn totuşi că vei fi supravegheat. Aşa că să nu încerci s-o ştergi…

— Contaţi pe mine, inspectore! exclamă Fox luminându-se tot la faţă.

— Comportă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă nu m-ai minţit, nu voi spune nimic doamnei Brad.

Fox fu atât de mişcat de generozitatea inspectorului încât nu găsi cuvinte să-i mulţumească. Vaughn plecă, însoţit de detectivul cu care venise şi de cel care făcea de pază în faţa cabanei.

*

* *

Vaughn o regăsi pe Helene în faţa casei.

— Tot îl mai torturaţi pe sărmanul acela de Fox? zise ea cu dispreţ.

— Nu vă faceţi griji pentru Fox, răspunse inspectorul. Ştiţi cumva dacă Temple este acasă?

— Doctorul Temple a plecat cu barca lui cu motor. M-am dus la el să-l rog să meargă pe iaht şi să-l vadă pe Stephen şi, negăsindu-l, i-am lăsat un bileţel... Nu mi-a plăcut cum arăta Stephen, Temple ar trebui neapărat să-l consulte...

CAPITOLUL 7

T

Vaughn îşi petrecu noaptea la Bradwood.

Duminică dimineaţă, la orele 9 şi 15, Stallings veni să-l anunţe că era chemat la telefon; inspectorul părea că aştepta această convorbire. Majordomul îl auzi pronunţând în receptor câteva replici monosilabice. Vaughn închise după aceea şi ieşi din casă cu ochii lucind de mulţumire.

La orele 9 şi 45 procurorul Isham îşi făcu intrarea solemnă la Bradwood; însoţit de trei poliţişti, Isham coborî dintr-o maşină cu aspect oficial. Inspectorul Vaughn îl salută şi îi vorbi însufleţit cu glas scăzut.

Ellery profită de această diversiune ca să intre cu bătrânul lui Duesenberg pe proprietatea lui Yardley un moment mai târziu.

Nimeni nu păru să remarce că unul din cei trei poliţişti parcă nu prea era obişnuit cu uniforma cum erau colegii lui.

Ellery îl căută pe profesorul Yardley şi îl puse la curent cu peripeţiile prin care trecuse; îi explică apoi întoarcerea lui Van deghizat în poliţist.

— În dimineaţa aceasta ne-am oprit la Mineola pentru a pune la punct ultimele amănunte. Isham a făcut rost de o maşină oficială şi i-a telefonat lui Vaughn…

După aceea se duseră împreună la Bradwood;

Vaughn stătea de vorbă cu Isham în uşa mare de la intrare.

— Tocmai îi povesteam procurorului, zise Vaughn, dezvăluirile pe care ni le-a făcut Fox.

— Fox! zise interesat Ellery.

Inspectorul îi repetă ce aflase despre şofer.

— Amărâtul! făcu Ellery. Unde este Megara?

— Pe iaht. În acest moment Van este la debarcader... Domnişoara Brad a încercat ieri să-l găsească pe Temple ca să-l trimită la Megara, pentru că ei i se păruse că nu arată bine; dar Temple a fost plecat de acasă toată ziua; cred că în acest moment se află la bordul iahtului Helene... Să mergem şi noi. Toţi din casă încă mai dorm, acum e momentul.

Ocoliră casa şi ajunseră la debarcader. Aici se găseau trei poliţişti şi şalupa era gata de plecare.

Nimeni nu-i acordă vreo atenţie celui de al treilea poliţist. Isham, Vaughn, Yardley şi Ellery se îmbarcară împreună cu cei trei reprezentanţi ai ordinei şi pilotul îndreptă şalupa în direcţia iahtului, care se găsea la o distanţă de vreo jumătate de milă.

La bordul iahtului, Vaughn, urmat de escorta lui, merse direct la cabina lui Megara, fără să-i pese câtuşi de puţin de mutra furioasă a comandantului Swift, care încercă să-i bareze calea. Inspectorul bătu la uşă şi îi deschise chiar doctorul Temple.

— Bună! făcu el. Tocmai l-am examinat pe domnul Megara...

— Nu vă deranjăm? întrebă Isham.

Megara îi strigă să intre. Întins în pat, amatorul de croaziere părea într-adevăr foarte obosit.

— Doctorul Temple tocmai m-a anunţat că sunt

ameninţat de o hernie, zise el. Deja de câtăva vreme nu mă simţeam prea bine…

— I-am prescris un tratament domnului Megara; adăugă Temple. Va vedea că foarte curând îi va simţi efectele.

— Îţi mulţumesc, doctore. Mă scuzi acum, dar aceşti domni vor să vorbească cu mine.

Temple plecă, Vaughn închise cu grijă uşa cabinei. Doi poliţişti rămaseră de pază pe punte.

Al treilea înaintă spre pat; Megara se ridică pe un cot.

Se priviră în tăcere, fără să-şi strângă mâna.

— Ştefan, zise profesorul.

— Andreja…

După, un moment Megara reluă:

— Andreja, Krosac a dat de urma noastră. Tu totdeauna ai spus că aşa se va întâmpla…

Andreja Tvar îi răspunse cu o voce răguşită:

— Dacă Tom mi-ar fi urmat sfatul… L-am prevenit printr-o scrisoare în decembrie trecut. Ţi-a spus?

— Nu. Nu ştia unde sunt. Făceam o croazieră în Pacific… Ce mai faci, Andreja?

— Foarte bine. Cât e de atunci?

— Ani de zile… Cinci, şase?

Inspectorul şi Isham nu-i scăpau din ochi. Yardley se uită la Ellery, iar acesta zise:

— Vă rog, domnilor. Am vrea să cunoaştem povestea, domnul Van…

Arătă spre profesor.

— … trebuie să plece de la Bradwood cât mai repede. Fiecare minut petrecut aici sporeşte pericolul. Krosac este un duşman cumplit şi invizibil. Închipuiţi-vă

că a mirosit şiretlicul nostru… N-aş vrea să-i poată lua urma domnului Van până în Virginia.

— Aşa este, zise Van greoi. Ştefan, povesteşte. Amatorul de croaziere se instală mai confortabil în pat.

— E aşa de veche povestea asta. De unde să încep? Tomislav, Andreja şi cu mine suntem ultimele vlăstare ale familiei Tvar, o familie mândră şi puternică de munteni muntenegreni. În vinele noastre curge un sânge clocotitor. Familia Tvar, ar trebui să spun „clanul” Tvar, avea ca duşmani declaraţi, de generaţii întregi, pe cei din familia Krosac, alt clan…

— O vendetă! exclamă profesorul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta!

— Da, continuă Megara. Să nu mă întrebaţi ce anume a stat la originea acestei duşmănii; generaţia noastră nici nu ştie cât sânge s-a vărsat. Dar ura ni se inocula încă din leagăn. Noi fuseserăm agresorii. Din cauza ferocităţii tatălui şi a bunicului meu, în urmă cu douăzeci de ani familia Krosac nu mai avea decât un singur descendent în viaţă, Velja, omul pe care îl căutaţi. Foarte tânăr pe atunci, un copil, el împreună cu mama lui au fost singurii supravieţuitori din familia Krosac.

— Cât de veche pare povestea asta! murmură Van. Şi cât de barbară! Tu, Tomislav şi cu mine, ca să răzbunăm moartea tatălui nostru, l-am omorât pe tatăl lui Krosac şi pe doi dintre unchii lui într-o ambuscadă…

— O adevărată nebunie! murmură Ellery. În plin secol douăzeci!

— Ce s-a întâmplat cu tânărul Krosac? întrebă Isham.

— Mama lui a fugit cu el în Italia. Dar ea a murit la puţină vreme după aceea.

— Nu fără a-şi însărcina fiul cu răzbunarea tatălui său, zise Vaughn. Aţi rămas în legătură cu tânărul?

— Era absolut necesar, în scopul protecţiei, deoarece ştiam că va încerca să ne ucidă de îndată ce se va face mare. Am pus să fie urmărit prin Europa, dar la vârsta de şaptesprezece ani a dispărut şi nu am mai auzit de el până acum.

— Nu l-aţi văzut niciodată pe Krosac de când a devenit bărbat?

— Nu. Nu l-am mai văzut de când a plecat din Muntenegru. În momentul acela avea unsprezece-doisprezece ani.

— O clipă, întrerupse Ellery. De unde puteaţi fi siguri că vrea să vă omoare? La urma urmelor, un copil...

— Cum?

Andrew Van zâmbi cu amărăciune.

— Unul din agenţii noştri a câştigat încrederea acestui copil în perioada cât l-am putut ţine sub observaţie; acest om l-a auzit jurând că ne va extermina pe toţi, chiar dacă pentru asta ar trebui să ne urmărească până la capătul lumii.

— V-aţi părăsit ţara şi v-aţi schimbat numele din cauza divagaţiilor unui copil? întrebă Isham cu un aer sceptic.

Cei doi bărbaţi roşiră.

— Nu ştiţi ce înseamnă duşmăniile dintre munteni, murmură amatorul de croaziere. Aş putea să vă dau exemple.

— Este deci sigur că nu aţi putea să-l recunoaşteţi azi pe Krosac? întrebă Ellery.

— Cum am putea? Fiindcă părinţii noştri muriseră, am hotărât să părăsim Muntenegru şi să ne stabilim în

America. Nimic nu ne mai reţinea; eu şi Andreja nu eram însuraţi. Tom se căsătorise, dar îi murise nevasta, iar copii nu avea. Ne-am vândut toate bunurile, care erau considerabile, şi am plecat în Statele Unite, separat, sub alte nume. Pentru că arătam foarte balcanici pe vremea aceea, ni s-a părut mai prudent să ne atribuim nişte naţionalităţi credibile: Tom a ales România, Andrew Armenia şi eu Grecia. Tom şi cu mine am pus pe picioare afacerea cu importul de covoare, pe care o cunoaşteţi; Andrew, având un caracter foarte independent, a preferat să meargă pe drumul lui şi mai târziu a devenit profesor. Bineînţeles că toţi am fost naturalizaţi americani. Şi pe măsură ce anii treceau, amintirea lui Krosac se ştergea. Tom s-a căsătorit. Afacerile noastre au prosperat. Iar Andrew s-a stabilit la Arroyo.

— Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă m-aţi fi ascultat pe mine, iar Tom ar fi trăit şi acum. V-am spus mereu că Krosac se va întoarce să se răzbune.

— Te rog, zise Megara cu o voce dură. Ştiu… Bar aproape că nu te vedeam deloc. Şi asta din cauza ta, după cum cred că îţi dai seama. Poate că o atitudine mai fraternă…

— Să rămân lângă tine şi lângă Tom pentru a-i permite lui Krosac să ne extermine pe toţi trei dintr-o singură lovitură! izbucni omul din Arroyo. Nu m-am îngropat fără motiv în văgăuna aia! Şi mie îmi place viaţa, Stephen, dar am fost înţelept, în vreme ce voi…

— Nu chiar aşa, Andreja, zise amatorul de croaziere, de vreme ce Krosac te-a descoperit înaintea noastră.

— Da, făcu inspectorul. Aş vrea să-mi furnizaţi amănunte despre viaţa dumneavoastră dublă la Arroyo, domnule Van.

Profesorul se întoarse spre el.

— Frica mi-a dat această idee, acum doi ani, să dau naştere personajului Old Pete; o personalitate dublă ar fi putut să fie foarte utilă dacă Krosac m-ar fi reperat. Am aranjat cabana aceea, descoperită din întâmplare în cursul unei expediţii pe coline, într-o zi când m-am dus să explorez grotele... Am pus în jurul ei sârmă ghimpată. De la Pittsburg am cumpărat tot ce era necesar ca să mă deghizez. Din timp în timp, atunci când îndatoririle mele de profesor îmi permiteau, mă duceam pe coline şi deveneam Old Pete; mă arătam în oraş destul de des, pentru ca oamenii din Arroyo să se obişnuiască cu personajul. Tom şi Stephen obişnuiau să ia peste picior acest subterfugiu pe care îl considerau copilăresc. Tot mai crezi asta, Stephen? Probabil că Tom, pe lumea cealaltă, regretă că nu mi-a urmat exemplul.

— Da, da, zise Megara. Continuă, Andreja.

Profesorul reluă, explicând că în preajma Crăciunului îşi dăduse seama că ultima lui vizită la Arroyo ca Old Pete data de două luni. O absenţă prea lungă ar fi putut să stârnească unele comentarii, sau chiar să le îndemne pe autorităţi, pe sergentul Luden de exemplu, să urce până la cabană, eventualitate care era preferabil să fie evitată. De aceea a considerat că era o ocazie bună să profite de vacanţa de Crăciun, şcoala urmând natural să se închidă, ca să se arate sub trăsăturile pustnicului; întruchipa personajul lui Old Pete în perioada vacanţelor şi, la sfârşit de săptămână; de sâmbătă până luni oamenii puteau să creadă că profesorul stătea închis la el în casă şi lucra.

— Cum îi explicaţi aceste absenţe lui Kling? întrebă Ellery. Poate că i-aţi spus şi lui secretul?

— Nu, răspunse Van, era prost, slab la mine... îi spuneam pur şi simplu că mă duceam la Wheeling său la Pittsburg ca să mai schimb aerul...

Prin urmare, Van îl informase pe Kling, în ajunul Crăciunului, că era aşteptat la New York la nişte prieteni. În ajun plecase spre cabana de pe coline şi acolo se transformase în Old Pete; a doua zi dimineaţă, în ziua de Crăciun, coborâse foarte devreme, pe la şase şi jumătate, cu intenţia să meargă să cumpere ceva provizii de la Bernheim, băcanul, care avea prăvălia deschisă cel puţin în timpul dimineţii. La intersecţia drumurilor, descoperirea cadavrului crucificat îl umpluse de oroare. Nu i-a scăpat sensul diverşilor T. A alergat până la casa lui, situată nu departe de acolo, şi a înţeles imediat ce s-a întâmplat: Krosac, venit din întâmplare noaptea trecută, se înşelase asupra victimei. Luându-l pe bietul Kling drept Andreja Tvar, îi tăiase capul, ca după aceea să-l crucifice pe stâlpul indicator. Ce să facă? Trebuia să gândească cu rapiditate. Printr-o generozitate neaşteptată a destinului. Krosac credea acum că se răzbunase pe Andreja Tvar. De ce sa nu-i întărească această credinţă? Acest lucru se putea realiza adoptând definitiv personajul lui Old Pete... întâmplare fericită, costumul purtat de Kling în momentul asasinării sale era de fapt unul vechi de-al lui Van, pe care acesta i-l dăduse cu câtva timp în urmă. Ştia că locuitorii, din Arroyo vor recunoaşte hainele şi vor afirma că aparţineau într-adevăr lui Andrew Van, profesorul; era suficient să se strecoare în buzunarele costumului câteva hârtii personale.

Luând câteva scrisori şi nişte chei dintr-un sertar, profesorul se întorsese la intersecţie, luase de pe trupul

mutilat al lui Kling toate obiectele personale şi le înlocuise cu cele care îi aparţineau lui; apoi făcuse cale întoarsă şi se ascunse în pădure, unde aprinse un foc, arzând ceea ce luase de la Kling.

După aceea aşteptase să vadă pe cineva trecând.

— De ce? întrebă Vaughn. De ce nu v-aţi întors la cabană şi nu aţi stat acolo liniştit?

— Deoarece, răspunse profesorul, era necesar să mă pot întoarce în oraş şi să-i anunţ pe fraţii mei prin orice mijloc despre reapariţia lui Krosac. Dacă m-aş fi dus în oraş fără să vorbesc de cadavrul mutilat, locuitorii m-ar fi bănuit pe mine, pentru că venind de la cabană nu poţi evita intersecţia ca să ajungi în oraş. Oamenii m-ar fi putut bănui şi în cazul când m-aş fi dus singur în oraş să povestesc ceea ce văzusem. Dar dacă aşteptam un trecător, descopeream corpul odată cu el, putând în acelaşi timp să mă duc la Arroyo pentru provizii şi ca să-mi anunţ fraţii.

O oră mai târziu îşi făcuse apariţia fermierul Michel Orkins. Van, sau Old Pete, mergea în momentul acela pe drum în direcţia orăşelului Arroyo. Fermierul se oferise să-l ducă cu maşina…

Şi v-aţi anunţat fraţii? întrebă Isham.

— Da. Am scris repede câteva rânduri lui Tomislav, celui pe care îl cunoaşteţi sub numele de Thomas Brad. În intervalul de timp scurt petrecut în casa mea după descoperirea cadavrului lui Kling. Când am ajuns în oraş, am reuşit, fără să mă vadă cineva, să strecor plicul într-o cutie de scrisori; îl preveneam pe Tom despre ceea ce se întâmplase şi îi aduceam la cunoştinţă intenţia mea de a rămâne pe viitor Old Pete; el şi Stephen nu trebuia să spună nimănui acest lucru. Aveam de gând să profit de

faptul că eram „mort” ca să mă pun la adăpost de Krosac.

— Ai avut noroc, zise Megara cu amărăciune. Când a primit scrisoarea, Tom, neputând să ia legătura cu mine, probabil că a scris acel bilet adresat poliţiei, pe care l-am găsit în pian, bilet care ar fi trebuit, în mintea lui, să fie pentru mine un avertisment dacă i s-ar fi întâmplat vreo nenorocire înainte de întoarcerea mea la Bradwood.

Pe feţele celor doi fraţi se putea citi marea tensiune nervoasă de care erau cuprinşi.

— Toate astea nu grăbesc capturarea lui Krosac, mormăi Isham.

— Nici nu se putea spune mai bine, zise Ellery zâmbind. Domnilor, mai ştiau şi alte persoane de vechea ură existentă între familia Krosac şi familia Tvar, vreau să spun în America?

— Cu siguranţă că nu în America, răspunse Megara. Probabil că Krosac acţionează singur; sunt sigur că nu are complici.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Van.

Procurorul Isham făcu un gest de nerăbdare.

— Aş vrea să ştiu mai mult despre aspectul exterior al acestui individ. Ne-aţi putea ajuta? Unele caracteristici rămân constante din copilărie până la vârsta matură.

Cei doi fraţi se uitară unul la altul.

— Krosac şchiopăta de copil, zise Van dând din umeri.

— Evident, este posibil, reluă Ellery, ca acest defect să se fi vindecat în cei douăzeci de ani care au trecut de atunci. În această eventualitate, mărturia lui Coker, mecanicul auto de la Weirton, ar scoate în evidenţă ingeniozitatea banditului. Amintindu-şi că îi cunoaşteţi

acest defect din copilărie, Krosac s-a putut preface că şchioapătă, conform ipotezei profesorului Yardley... cu condiţia să se fi vindecat de atunci...

— Pe de altă parte, îl întrerupse inspectorul, şchiopătarea poate fi autentică. De ce vreţi neapărat, domnule Queen, să puneţi la îndoială fiecare informaţie pe care o obţinem?

— Oh! Foarte bine, zise Ellery cu răceală. Krosac şchioapătă, nu mai vorbim despre asta. Oricum, va avea grijă să şchioapete la fiecare din rarele lui apariţii în public.

— Am pierdut deja destulă vreme, bombăni Vaughn. Un lucru e sigur: este necesar să fiţi protejaţi cât se poate de eficace, domnilor. Întoarce-te la Arroyo, domnule Van, şi stai liniştit acolo; îţi voi da o escortă de şase oameni care vor rămâne şi ei acolo...

— Dar este o adevărată nebunie, inspectore! interveni Ellery. Veţi face jocul lui Krosac. Şiretlicul nostru a reuşit, avem dreptul să sperăm acest lucru. Poate că acum Krosac nu ştie unde se află Andreja Tvar, deşi ştie că încă este în viaţă. Dacă îndreptăm atenţia spre Andreja Tvar, Krosac va băga de seamă cu siguranţă dacă stă la pândă.

— Atunci dumneata ce-ai face? întrebă Vaughn cu un aer agresiv.

— Domnul Van ar trebui dus înapoi la cabana sa de o singură persoană; acolo va trebui lăsat singur. Ca fiind Old Pete, nu are a se teme de nimic. Cu cât vom atrage mai puţin atenţia asupra lui, cu atât va fi mai bine.

— Şi pe domnul Megara? întrebă Isham. Şi pe el ar trebui să-l lăsăm singur?

— Sigur că nu, zise Ellery. Krosac se aşteaptă să-l

vadă înconjurat de gărzi... Trebuie să-l păzim cât de vizibil veţi dori.

Cei doi fraţi nu scoseseră o vorbă în timp ce soarta lor se punea la cale chiar sub ochii lor. Dar faţa lui Megara deveni din ce în ce mai sumbră, iar profesorul dădea semne de nervozitate.

— Doriţi să discutaţi şi alte lucruri între voi, domnilor? întrebă Isham. În curând vom fi obligaţi să vă despărţim...

— M-am gândit, murmură Van, şi cred că nu ar fi înţelept dacă m-aş întoarce în Virginia. Am impresia că Krosac... Cred că ar fi mai bine să părăsesc această ţară cât mai repede cu putinţă...

— Nu, zise Ellery cu fermitate. Închipuiţi-vă că Krosac presupune vag că sunteţi Old Pete; fuga şi dispariţia acestui personaj nu ar face decât să-i confirme această idee. Nu, vei rămâne Old Pete până la arestarea lui Krosac cel puţin până când vom avea dovada că ţi-a descoperit deghizarea.

— Credeam... Nu sunt bogat, domnule Queen, începu Van. Şi probabil că mă vei considera laş, dar am trăit în umbra acestui diavol... O anumită sumă trebuie să-mi revină mie, conform celor scrise în testamentul fratelui meu Tomislav. Renunţ la ea. Nu doresc decât un singur lucru, să plec departe...

Inconsistenţa, incoerenţa vorbelor lui îi făcu pe toţi cei de faţă să se simtă jenaţi.

— Nu, Andreja, zise Megara. Dacă vrei să fugi... asta e treaba ta. Dar banii... Dar banii... ţi-i voi da înainte. Vei avea nevoie de ei.

— De ce sumă e vorba? întrebă Vaughn.

— Nu cine ştie ce, cinci mii de dolari. Tom i-ar fi

putut lăsa mai mult, dar Andreja este fratele nostru mai mic; or, în ţara noastră natală, eu însumi…

— Tom era fratele cel mare? întrebă Ellery.

Megara roşi.

— Nu. Eu sunt fratele cel mare. Dar voi aranja eu asta. Andreja…

— Ei bine, faceţi cum doriţi, zise Vaughn. Dar nu te-aş sfătui să fugi, domnule Van. Domnul Queen ţi-a spus-o deja şi eu ţi-o repet.

Profesorul păli.

— Dacă credeţi că nu ştie…

— De unde ar putea să ştie? zise Vaughn cu iritare. Domnul Megara vrea să vă dea suma moştenită. Luaţi-o… De altfel, ar putea să vă prindă foarte bine dacă veţi fi obligat să plecaţi în grabă.

— Această moştenire, murmură Van, adăugată economiilor strânse în cabană, îmi va permite se trăiesc liniştit oriunde m-aş duce… Bun. Mă întorc la Arroyo. Mulţumesc, Stephen.

Megara coborî din pat, se apropie de o masă şi începu să scrie. Andreja Tvar se plimba prin cabină. Acum, când soarta lui imediată fusese stabilită, profesorul părea grăbit să plece. Amatorul de croaziere se ridică cu un cec în mână.

— Vei fi obligat să aştepţi până mâine dimineaţă, Andreja, zise el. Îl voi încasa eu însumi şi îţi voi da banii înainte să pleci.

Vam aruncă o privire în jurul lui.

— Acum trebuie să plec. Unde aş putea să rămân până mâine, inspectore?

— Oamenii mei se vor ocupa de dumneata.

Cei doi fraţi se priviră încă o dată.

— Ai grijă de tine, Andreja.

— Şi tu, Ştefan.

După această privire, bariera intangibilă dintre ei tremură, fu gata să cadă; dar nu căzu. Megara întoarse spatele şi profesorul se îndreptă spre uşă.

*

* *

Micul grup se întoarse pe uscat. Andreja Tvar se îndepărtă, încadrat de câţiva poliţişti.

— Nu aţi fost frapaţi de ceva? întrebă Ellery. Ba da, şi întrebarea mea mi se pare inutilă. V-am remarcat uimirea, domnule Isham, când Stephen Megara ne-a explicat motivele fugii fraţilor Tvar din ţara lor natală.

— Bineînţeles, zise procurorul. E grotesc... Nimeni nu o să mă facă să cred că trei bărbaţi în puterea cuvântului şi-au părăsit ţara şi şi-au schimbat numele ca urmare a ameninţărilor unui copil.

— Foarte adevărat, făcu Ellery respirând cu voluptate aerul curat al pădurii. Sunt convins că povestea cu Krosac este adevărată, dar cu siguranţă că altele sunt motivele plecării lor precipitate.

— Adică? întrebă profesorul Yardley.

— Haide, profesore! Care ar fi motivul care le-ar putea face pe trei persoane să emigreze? Şi să-şi schimbe numele?

— Teama de poliţie? făcu Vaughn.

— Întocmai. Au plecat pentru că au fost obligaţi, urmăriţi de o primejdie mult mai presantă decât răzbunarea tânărului Krosac. Dacă aş fi în locul dumitale, inspectore, aş trimite o telegramă în Japonia.

— Bună idee. O voi face diseară.

— Vedeţi, rezumă Ellery, viaţa ne joacă tot felul de

renghiuri bizare. Oamenii aceştia au fugit de o primejdie reală şi după douăzeci de ani sunt surprinşi de toată grozăvia unui alt pericol.

CAPITOLUL 8

DOUA TRIUNGHIURI

Ellery, profesorul Yardley, Isham şi Vaughn se apropiau de casă când cineva îi strigă din urmă. Era doctorul Temple care venea fumând liniştit, după ce, evident, îşi lăsase pe undeva valijoara lui de medic.

În acelaşi moment, Jonah Lincoln dădu colţul aleii şi se aruncă pur şi simplu în braţele lui Ellery; abia dacă îşi ceru scuze.

— Temple! strigă el fără să-i bage în seamă pe ceilalţi. Ce are Megara?

— Nu te agita, domnule Lincoln, zise cu răceală inspectorul. Megara este ameninţat de o hernie, asta e tot. Ce i-a venit?

Jonah îşi şterse fruntea de sudoare.

— Ce vreţi, aşa plină de mister e atmosfera în care trăim! Am aflat că v-aţi dus cu toţii pe iaht după Temple şi am crezut...

— Că s-a comis un atentat asupra, persoanei domnului Megara? întrebă Isham. Nu, fiţi liniştit.

— Ah, bine.

Lincoln se linişti.

— Casa asta... ai zice că e o adevărată închisoare, bombăni el. Sora mea abia a reuşit să se întoarcă aici...

— Domnişoara Lincoln s-a întors? întrebă cu vioiciune inspectorul.

Doctorul Temple îşi scoase pipa dintre dinţi şi îşi pierdu puţin din nepăsare.

— Când asta?

— Acum câteva clipe. Detectivul nu voia…

— Singură?

— Da…

În aceeaşi clipă, din casă se auzi un râs ascuţit, dureros.

— Esther! strigă doctorul Temple repezindu-se spre uşă.

Toţi îl imitară. Strigătul venise de la etaj trecând prin hol, toţi remarcară feţele îngrozite ale lui Stallings şi doamnei Baxter. Ajungând pe palier, îl zăriră pe doctorul Temple dispărând pe uşa unuia din dormitoare. Strigătele persistau, strigăte de femeie isterică…

Medicul o ţinea pe Esther Lincoln în braţe, îi mângâia părul în dezordine şi se străduia să o calmeze; ea avea faţa roşie, congestionată: gura strâmbă, iar strigătele păreau că îi ies ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul coardelor vocale.

— Criză de isterie, zise Temple. Ajutaţi-mă să o culc pe pat.

Vaughn şi Jonah se apropiară de doctor şi îl ajutară. Ellery se întoarse pentru că tocmai auzise paşi pe coridor; erau doamna Brad şi Helene.

— Ce se întâmplă? gemu doamna Brad.

Helene se apropie în grabă. Doctorul Temple o întinsese pe Esther în pat, întrebuinţând şi forţa, deoarece tânăra se zbătea ca o apucată. Medicul îi dădu două palme zdravene. Esther încercă să mai strige o dată, apoi se ridică în capul oaselor şi se uită cu atenţie la faţa palidă a doamnei Brad. Luciditatea îi reveni şi

ochii i se umplură de o ură sălbatică.

— Ieşi… Ieşi… striga ea. Te urăsc, pe tine şi tot ce-ţi aparţine! Ieşi afară, mă auzi? Ieşi!

Doamna Brad începu să tremure. Deschise gura şi scoase un geamăt… Apoi se întoarse în loc şi dispăru.

— Taci din gură Esther! zise Helene cu severitate. Nu-ţi dai seama ce spui. Linişteşte-te…

Esther dădu ochii peste cap, capul îi căzu pe piept şi tot corpul i se moleşi.

— Ieşiţi cu toţii, ordonă doctorul Temple.

În timp ce celelalte persoane ieşeau din cameră, medicul o întinse pe spate. Jonah, foarte nervos, deşi părea destul de satisfăcut, închise uşor uşa.

— Mă întreb ce a putut să o aducă în halul ăsta, zise Isham încruntându-se.

— O emoţie violentă, fără îndoială, răspunse Ellery.

— De ce această plecare subită din insulă? întrebă Vaughn.

Jonah zâmbi.

— Acum când totul s-a terminat, pot să vă spun, inspectore. Estherei i se aprinseseră călcâiele după puşlamaua aceea de Romaine, nudistul din Insula Stridiilor. Dar după cum am putut să înţeleg, acum în ultima vreme a încercat să abuzeze de ea. Ce derbedeu! Esther, îngrozită, a fugit, într-un fel ar trebui să-i fiu recunoscător lui Romaine, pentru că i-a deschis ochii.

— Asta, evident, nu mă priveşte, începu inspectorul, dar sora dumitale credea cumva că o să-i recite versuri?

Îşi făcu apariţia şi doctorul Temple, anunţând că tânăra se liniştise.

— Mă duc până la mine acasă să-i aduc un calmant adăugă el dispărând pe scară.

Jonah îl urmări cu privirea.

— Sora mea, reluă, mi-a declarat când a venit că a terminat definitiv cu Romaine şi cu nudiştii lui. Vrea să plece de la Bradwood, să se ducă la New York... Ce spuneţi de asta, domnule Isham?

Isham se uită la Vaughn.

— Nu există nicio piedică, făcu inspectorul, numai să ne lase adresa. Dumneata vei răspunde, domnule Lincoln...

— Bineînţeles.

— Apropo, murmură Ellery, ce are sora dumitale împotriva doamnei Brad?

Zâmbetul lui Lincoln dispăru.

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse el. Nu o luaţi în seamă, nu ştia ce spune.

— Curios, reluă Ellery, mi s-a părut că se exprimă foarte clar...

Un detectiv îşi făcu apariţia pe scara; il salută pe Vaughn şi îi zise:

— Paul Romaine şi bătrânul doresc să vă vorbească, şefule. Sunt la debarcader.

Inspectorul îşi frecă mâinile.

— Vin... Ne revedem puţin mai târziu, domnule Lincoln.

— Pot să vă însoţesc? întrebă Jonah.

— Hâm! făcu inspectorul.

Observă pumnii strânşi ai lui Lincoln.

— Veniţi. Cred că nu e nicio problemă.

*

* *

Trecând pe lângă terenul de tenis, a zăriră pe doctorul Temple reîntorcându-se cu valijoara lui medicală

în mână.

Paul Romaine îi aştepta la debarcader; Stryker egiptologul nebun, rămăsese în mica barcă cu motor şi tremura. În onoarea acestei vizite, amândoi purtau haine. Ra-Harakht îşi schimbase dimia şi emblema divinităţii sale cu un pulover mult mai democratic; îşi zicea, probabil, că va reuşi mai bine de data asta ca simplu muritor... în jurul lui Romaine se găseau mai mulţi detectivi, iar şalupa poliţiei plutea în apropiere.

Romaine, bine înfipt pe picioare, se detaşa în avantajul său pe fondul peisajului armonios reprezentat de linia verde a copacilor, Insula Stridiilor, iar în spatele lui, iahtul alb, Helene.

— Scuzaţi-mă, inspectore, zise el cu un vag surâs. Dar am vrea să lămurim cu dumneavoastră o mică problemă.

Tonul era amabil. Romaine se uita la Vaughn cu insistenţă, fără să pară că şi-ar da seama şi de prezenţa altcuiva.

— Vă ascult, zise inspectorul.

Romaine aruncă o privire spre Stryker, apoi vorbi:

— Datorită dumneavoastră, inspectore, de afacerea noastră se va alege praful. Îi împiedicaţi pe oaspeţii noştri să părăsească insula...

— Ei bine, cred că eşti încântat?

— Nu, replică Romaine răbdător. Toţi sunt înspăimântaţi, ca nişte puştani şi nu se gândesc decât să plece. Or ştiu că nu vreţi să-i lăsaţi... Dar pe mine viitorul mă îngrijorează... Nu vom mai avea niciun client.

— Şi?

— Daţi-ne voie să plecăm.

În barcă, bătrânul Stryker se ridică deodată în

picioare şi începu să urle:

— Asta-i persecuţie! Harakht are dreptul să-şi predice evanghelia.

— Regret, făcu inspectorul cu foarte mult calm, dar nu veţi pleca.

Expresia lui Romaine se schimbă, deveni ameninţătoare. Strânse pumnii şi făcu un pas înainte. Detectivii se apropiară... Dar dorinţa de a se face bine văzut fu din fericire mai puternică decât furia lui.

— De ce? Nu am făcut nimic rău...

— Se poate, dar încă nu am deloc intenţia să vă las s-o ştergeţi. De altfel, tot nu mi-aţi spus unde aţi fost în seara crimei.

— Ba da, v-am spus, eram pe insulă.

— Ah, perfect, zise inspectorul cu un zâmbet ironic.

Romaine nu se supără şi luă un aer preocupat care îl surprinse pe Ellery. Se uită la inspector, păru că încă mai reflectează...

— Ei bine? Te hotăreşti să vorbeşti?

— Să admitem că nu pot să vă dovedesc unde am fost în noaptea aceea... Dacă vă dau numele unui martor demn de încredere, veţi crede în nevinovăţia mea?

— Bineînţeles, zise Isham.

Ellery fu singurul care remarcă expresia lui Lincoln, ai cărui ochi lansau fulgere; îl apucă imediat de braţ, simţi sub degete muşchii încordaţi, gata să intre în acţiune...

— Foarte bine, făcu Romaine, nu voiam să vorbesc despre asta ca să nu compromit... în sfârşit, s-ar putea interpreta greşit... dar trebuie să scap de bănuială... Eram...

— Romaine, spuse Jonah cu o voce foarte clară,

dacă, pronunţi un cuvânt mai mult, te voi ucide…

Vaughn se întoarse.

— Ce este?

— M-ai auzit, Românie, adăugă Jonah.

Romaine începu să râdă.

— Nu mi-e frică. Te-am mai aruncat o dată în apă şi sunt în stare s-o fac din nou. Iată, inspectore: în noaptea aceea, de la orele zece şi jumătate la unsprezece şi jumătate…

Jonah se repezi cu mâna ridicată. Ellery îi prinse cotul cu braţul, reuşind să-i frâneze elanul, în timp ce detectivii interveneau şi ei. După o scurtă luptă, Jonah fu neutralizat; respira cu dificultate şi îl fulgera pe Romaine cu privirea.

Romaine vorbi foarte repede:

— Am fost pe Insula Stridiilor cu doamna Brad.

Jonah se desprinse de braţul lui Ellery.

— Dă-mi drumul, domnule Queen, zise el cu răceală. Acum sunt perfect calm. Derbedeul acesta a făcut pasul hotărâtor. Să-l ascultăm până la capăt.

— Ce vrei să spui? întrebă inspectorul. Singur cu ea?

— Haideţi, inspectore, am crezut că m-aţi înţeles… Am petrecut o oră împreună, printre copaci, lângă malul apei.

— Cum a ajuns doamna Brad pe insulă în seara aceea?

— Aveam întâlnire. O aşteptam cu barca mea la debarcaderul de la Bradwood; a sosit în acelaşi timp cu mine, cu foarte puţin înainte de zece şi jumătate.

Inspectorul Vaughn îşi scoase o ţigară din buzunar şi şi-o vârî între dinţi.

— Întoarce-te pe insulă; voi verifica tot ceea ce mi-ai

spus. Ia-l şi pe bătrânul nebun... Şi acum, domnule Lincoln, dacă vrei să-i dai o lecţie acestei puşlamale, nu te jena... Eu... eu mă întorc în casă.

Romaine nici nu clipise. Jonah îşi scoase haina în timp ce detectivii se îndepărtau.

— Apără-te, Romaine, mormăi el. Te voi învăţa minte să te mai porţi cu sora mea ca cu o târfă şi să suceşti mintea unei femei stupide... Apără-te!

Din barcă, nebunul urlă:

— Paul, vino!

Romaine aruncă o privire rapidă spre feţele ostile ale celor care îl înconjurau, săltă din umeri şi întoarse spatele ca şi cum ar fi ascultat de Harakht... Pumnul lui Jonah îl lovi însă puternic în maxilar. Vigoarea loviturii era sporită de toată ura acumulată de săptămâni în inima fratelui Estherei; un om obişnuit ar fi fost făcut knock-out, dar Romaine avea rezistenţa unui taur. Se împletici, îşi reveni foarte repede şi, cu un răcnet de furie, îi trase bietului Jonah un uppercut la bărbie care îl săltă în aer făcându-l să se rostogolească fără cunoştinţă pe scândurile debarcaderului.

Zâmbetul sportiv al lui Vaughn dispăru. Se repezi spre Romaine. Dar discipolul lui Harakht sări sprinten în barcă, aproape scufundând-o, şi împingând-o cu putere părăsi malul... Motorul porni şi ambarcaţiunea plecă spre Insula Stridiilor.

— Urc în şalupă, zise cu calm inspectorul. Derbedeul ăsta are nevoie de o lecţie.

În timp ce şalupa se îndepărta, Ellery şi profesorul se străduiră să-l readucă în simţiri pe gladiatorul învins.

*

* *

Inspectorul Vaughn îi regăsi după trei sferturi do oră în pragul uşii mari de la intrare. Jonah Lincoln, aşezat într-un fotoliu de grădină, îşi ţinea maxilarul cu amândouă mâinile, de parcă ar fi fost foarte mirat că îl mai simţea încă fix la locul lui. Ellery, Isham şi Yardley fumau liniştiţi.

Faţa inspectorului purta urmele bătăliei pe care o dăduse.

— Bună! făcu el vesel, escaladând treptele de la intrare. Domnul Lincoln, vă anunţ că v-aţi doborât adversarul prin procură. Lupta a fost dură, dar îţi jur că atest Don Juan de mahala va evita să se uite în oglindă timp de-o lună…

Încetă să mai zâmbească şi se adresă procurorului.

— Apropo, aţi dat ochii cu doamna Brad?

Jonah se ridică brusc şi intră în casă.

— Cred că e încă sus, zise Isham.

— Ei bine, zise inspectorul, să mergem la ea şi să nu ne lăsăm anunţaţi de Lincoln. S-a purtat ca un gentleman, dar este vorba de o crimă şi a sosit timpul ca această femeie să vorbească.

*

* *

— Cine e acolo? întrebă doamna Brad cu o voce tremurătoare.

— Inspectorul Vaughn. Putem intra?

— Cine? Oh, o clipă!

Vocea era înspăimântată. Doamna Brad întredeschise uşa şi îşi arătă faţa speriată.

— Ce s-a întâmplat, inspectore? Sunt bolnavă…

Vaughn împinse uşor uşa.

— Perfect. Dar este foarte important…

Femeia cedă, îi lăsă pe Vaughn şi însoţitorii lui să intre în încăpere, o cameră foarte feminină, foarte parfumată.

— Doamnă Brad, zise Isham, unde vă găseaţi între zece şi jumătate şi unsprezece şi jumătate în noaptea crimei?

Ea aproape că încetă să mai respire şi îşi strânse halatul de casă în jurul ei.

— Ce vreţi să spuneţi? făcu ea în cele din urmă. Eram la teatru, cu fiică mea, cu…

— Paul Romaine, zise domol inspectorul, afirmă că vă găseaţi cu el pe Insula Stridiilor.

— Paul… a spus el asta?

— Da, doamnă Brad, zise cu gravitate Isham. Scuzaţi-ne, înţelegem foarte bine cât de penibil vă este… dar spuneţi-ne adevărul şi nu vom mai face nicio aluzie la asta.

— Este o minciună! strigă ea aşezându-se brusc pe un fotoliu tapisat cu creton.

— Nu, doamnă Brad, ăsta este adevărul. Ştiam deja că domnul Lincoln şi fiica dumneavoastră se întorseseră singuri de la teatru cu taxiul. Şi am mai aflat, de la portarul teatrului, că în seara aceea aţi părăsit spectacolul pe la mijlocul primului act, către orele nouă… Totul concordă. Paul Romaine spune că aţi venit să vă întâlniţi cu el la debarcader.

Doamna Brad îşi prinse capul între mâini şi gemu:

— Destul… Am fost nebună. Nu ştiu cum am putut… Am fost nebună… Esther mă detestă. Şi ea îl voia. Dar ea nu-şi dădea seama… E un tip josnic…

De câteva clipe, parcă un artist invizibil îi subliniase

pe faţă semnele vârstei.

— Un singur lucru ne interesează, doamnă Brad, zise Vaughn. Cum v-aţi întors şi ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea.

Un suspin îi agită pieptul.

— Am... am plecat de la teatru spunându-i Helenei că nu mă simt bine. Am insistat ca ea să rămână şi să-l aştepte pe Jonah... La gară am avut norocul să plece un tren aproape imediat. Am coborât la staţia dinainte de Bradwood, am luat un taxi şi am cerut să mă lase în apropierea proprietăţii...

— Bineînţeles, zise Isham. Nu voiaţi ca domnul Brad să ştie că v-aţi întors.

— Da, murmură ea. L-am găsit pe Romaine... la debarcader.

— La ce oră?

— Puţin înainte de zece şi jumătate.

— Sunteţi sigură că nu aţi văzut, nu aţi auzit nimic?

— Da. Oh, nu înţelegeţi că aş fi spus dacă aş fi văzut ceva? Şi când...

Deodată uşa se deschise şi apăru Helene Brad; se uită la trăsăturile răvăşite ale mamei sale la anchetatorii adunaţi acolo...

— Ce se întâmplă, mamă?

Doamna Brad îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în hohote.

— Prin urmare, ştiu, murmură Helene.

Se uită la Isham şi la Vaughn cu dispreţ şi se apropie de femeia care plângea.

— Nu plânge, mamă. Ai avut slăbiciunea să le spui... Ei bine, acum ştiu, atâta pagubă. Nu eşti prima femeie care ai vrut să ai o viaţă romantică...

— Scuzaţi-mă, domnişoară Brad, zise Vaughn. Aş vrea să scurtez pe cât se poate penibila necesitate în care ne găsim de a vă interoga… De unde ştiaţi, Lincoln şi dumneavoastră…

— Ştiam, îl întrerupse Helene, dar mama mea nu ştia asta. Când m-a părăsit, la teatru, am înţeles foarte bine. Am hotărât să-l aştept pe Jonah. Amândoi remarcasem… anumite lucruri. Când a venit, i-am vorbit şi ne-am întors aici. M-am uitat în această încăpere: mama mea dormea… A doua zi totuşi, când a fost găsit… cadavrul…

— V-a făcut mărturisiri?

— Da.

— Daţi-mi voie să vă pun două întrebări, zise Ellery. În ce moment aţi început să bănuiţi ce se petrecea, domnişoară Brad?

— Oh, făcu ea cu un gest dureros, sunt săptămâni de atunci.

— Credeţi că tatăl dumneavoastră vitreg bănuia?

Doamna Brad ridică imediat capul, arătându-şi faţa roşie de lacrimi.

— Nu! exclamă ea. Nu!

Helene murmură:

— Sunt sigură că nu ştia nimic.

— Atât e de ajuns, zise procurorul Isham îndreptându-se spre uşă. Haideţi…

Şi ieşi pe coridor, urmat de inspectorul Vaughn, de profesorul Yardley şi de Ellery.

CAPITOLUL 9

CEARTA DE ÎNDRĂGOSTIŢI

A doua zi seara, Ellery şi gazda lui fumau liniştiţi pe peluza din faţa casei lui Yardley. Conversaţia se îndreptase în mod normal spre ultimele evenimente de la Bradwood.

— Nu crezi că e o greşeală reducerea efectivelor poliţiei la Bradwood? zise profesorul.

Ellery dădu din umeri.

— De ce? Krosac nu poarta sâmbetele decât la două persoane, Stephen Megara şi Andrew Van. Megara este destul de protejat de apele care îi scaldă ambarcaţiunea, fără a mai vorbi de detectivii lui Vaughn care patrulează în sus şi în jos pe apă cu şalupa. În ceea ce-l priveşte pe Van, deghizarea lui mi se pare a fi cea mai bună protecţie. Această a doua crimă comportă numeroase elemente, profesore, care ar merita să fie discutate; în felul lor sunt foarte sugestive, deşi par să nu ducă nicăieri.

— Mărturisesc că nu sesizez ce elemente…

— Chiar aşa? Trebuie să înţeleg că partida de dame, mai ales, nu a constituit o rază de lumină.

— Partida de dame?

— Da…

Ellery se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, profesore… Vom mai vorbi despre

asta… Dar am ceva în minte… Aş vrea să fac o plimbare, încercând să-mi pun puţină ordine în idei.

*

* *

Ellery traversă drumul care separa Bradwood de proprietatea lui Yardley. Respiră cu voluptate aerul răcoros al nopţii. Doi detectivi îl opriră, îndreptând spre el fascicolul luminos al unei lanterne, îl recunoscură şi îl lăsară să treacă mai departe. Ellery se întrebă după aceea de ce oare paşii îl purtau spre stâlpul tragic: poate din cauza atracţiei inconştiente pe care o exercită asupra noastră scenele de oroare.

Deodată se opri. În dreapta, aproape de el, vorbea cineva. Vocile veneau, cu aproximaţie, cam dinspre terenul de tenis.

Un bărbat şi o femeie. Timbrul vocii lor îi era familiar, dar nu putea să înţeleagă cuvintele. Cu precauţii de adevărat indian, Ellery părăsi pietrişul zgomotos şi păşi pe iarba scurtă care mărginea aleea ca să se poată apropia de sursă vocilor.

Erau Jonah Lincoln şi Helene Brad, care stăteau probabil la o masă de grădină în colţul vestic al terenului. Ellery îşi reaminti topografia locului şi se apropie cât se putea de mult înainte de a rămâne nemişcat în spatele unui copac.

— Te amesteci mereu în toate, Jonah.

— Dar, zise Jonah, ţi-am spus de o sută de ori că Romaine a fost cel…

— Imposibil! Niciodată nu ar fi comis o astfel de indiscreţie dacă…

Cuvintele deveniră deodată neclare. Apoi, după un moment, se auzi foarte clar vocea lui Jonah:

— Am înţeles, e tot ce voiam să ştiu, zise el cu răceală. Mă amestec în ce nu mă priveşte? Da, chiar aşa? Foarte bine, Helene, nu vei mai avea motive să te plângi de mine. Voi pleca…

— Jonah! exclamă tânăra, ce vrei să spui? Eu…

— Ceea ce am spus, nimic mai mult, mormăi Jonah. M-am purtat bine vreme de ani de zile, am tras ca un câine pentru un tip care îşi duce viaţa pe apă şi un altul care juca veşnic dame. M-am săturat! Leafa care mi se dă nu face ca să mă spetesc atâta. Voi pleca împreună cu Esther.

Scumpul tău Megara o ştie de altfel, l-am anunţat chiar în după-masa asta, pe iaht. Pe viitor să-şi conducă singur afacerile, o să-i facă bine!

Urmă din nou o tăcere; Ellery auzi un suspin. După aceea vocea Helenei:

— Nu e prea frumos din partea ta, Jonah. Tatăl meu a făcut multe pentru tine… În privinţa lui Stephen… oh, nu ştiu ce gândeşti tu… dar ţi-am spus de mai multe ori că între noi nu a fost nimic. De ce te arăţi aşa de… duşmănos faţă de el?

— Nu sunt deloc duşmănos, replică Jonah, foarte demn.

— Ba da, Jonah…

Încă o tăcere în timpul căreia tânăra, conform regulii jocului, probabil că şi-a apropiat scaunul de cel al iubitului ei.

— Îţi voi spune ceva ce nu ţi-am spus niciodată până acum.

— Da? în legătura cu Megara… te scutesc de asta, Helene, nu mă interesează câtuşi de puţin.

— Nu fi prost, Jonah. De ce croaziera lui Megara a

durat de data asta un an întreg? Ştii?

— Poate că a fost reţinut în Hawai de o fetişcană generoasă…

— Jonah! Eşti răutăcios… Nu. Pentru că mi-a cerut să mă căsătoresc cu el… şi am refuzat…

— Bine, dar…

— Am refuzat…

Ellery suspină şi se retrase încet. Şi de data asta se ostenise de pomană. Cât despre domnul Lincoln şi domnişoara Brad… Tăcere. Lui Ellery nu-i fu deloc greu să-şi imagineze ce urmase.

CAPITOLUL 10

VEŞTI DIN STRĂINĂTATE

Ellery se simţea extrem de preocupat de întorsătura pe care o luau evenimentele; degeaba se tot gândise, nicio soluţie logică nu-i trecea prin minte. Încă şi mai rău, afacerea părea să moară de inaniţie. Unde se găsea Krosac? Ce aştepta?

În budoarul ei, doamna Brad îşi plângea păcatele; în ciuda ameninţărilor, Jonah Lincoln ducea mai departe pe umeri afacerile Brad şi Megara şi continua să distribuie covoare orientale în toată America. Helene Brad trăia într-un vis, părea că abia atinge pământul. Esther, după o ultimă dar furtunoasă întrevedere cu doctorul Temple, plecase la New York cu arme şi bagaje. Medicul rătăcea acum prin Bradwood mai sumbru ca niciodată. Insula Stridiilor nu mai dădea niciun semn de viaţă. Fox continua să îngrijească peluzele şi să conducă diferitele maşini ale familiei.

Andrew Van se ascundea pe colinele Virginiei. Stephen Megara nu cobora de pe iahtul lui; echipajul, cu excepţia comandantului Swift, fusese concediat cu asentimentul inspectorului Vaughn. Megara insista să i se ridice garda personală compusă din doi detectivi care îşi petreceau timpul jucând cărţi pe punte; amatorul de croaziere considera că era foarte capabil să se apere singur. Şalupa poliţiei continua totuşi să patruleze.

O telegramă de la Scotland Yard abia dacă rupse monotonia. Ea suna astfel:

Cercetări Percy Elisabeth Lynn rămase fără rezultat. Sfătuim consultaţi poliţia continentală.

Inspectorul Vaughn acţionă în consecinţă şi trimise mai multe telegrame.

Ellery, neştiind ce să facă, citea cărţile din excelenta bibliotecă pusă la dispoziţia lui de profesor, se răcorea plonjând în piscină, cu alte cuvinte se considera în vacanţă, fără să scape totuşi din vedere locuinţa mare care se ridica de cealaltă parte a drumului.

*

* *

Ellery se duse la Bradwood joi dimineaţă şi îl găsi pe inspectorul Vaughn la uşa mare de la intrare; îşi ştergea fruntea de sudoare şi blestema alternativ căldura şi poliţia, Bradwood, cazul şi pe el însuşi.

— Tot nimic, inspectore?

— Absolut nimic.

Helene Brad ieşi din casă, proaspătă ca un trandafir în rochia ei de organdi. Le spuse bună ziua şi o porni pe aleea ce ducea spre vest.

— Mai adineauri le-am spus textele obişnuite ziariştilor, bombăni Vaughn. Facem progrese… etc. Cazul acesta va muri din lipsă de progrese, domnule Queen. Unde dracu este Krosac?

— O întrebare care mi se pare foarte academică…

Ellery se încruntă şi aprinse o ţigară.

— Sincer îţi spun că nu înţeleg nimic. A renunţat?

Nu mi se pare posibil, un dezechilibrat nu renunţă niciodată. Atunci de ce întârzie? Speră să ne vadă cărăbănindu-ne, să ne vadă renunţând pentru că am

ajuns la capătul răbdărilor?

— Asta mă întreb şi eu, mormăi Vaughn. Dacă crede că voi renunţa, se înşală.

Urmă o tăcere, ritmată doar de clinchetul foarfecelor lui Fox care tundea un arbust în grădină.

Deodată inspectorul tresări; Ellery, care fuma cu ochii pe jumătate închişi, tresări şi el. Clinchetul foarfecelor încetase; Fox, privind spre vest, asculta încremenit: Brusc, dădu drumul instrumentului şi o luă la fugă tot spre vest.

Inspectorul strigă după el:

— Fox! Ce s-a întâmplat?

Omul nu se opri şi se mulţumi să gesticuleze în direcţia copacilor strigând ceva de neînţeles.

Abia în clipa aceea, auziră şi ei un strigăt slab venind dinspre proprietatea închiriată familiei Lynn.

— Helene Brad! exclamă Vaughn. Repede!

*

* *

Când ajunseră pe peluza din faţa casei unde locuiau cei doi soţi Lynn, Ellery şi Vaughn îl găsiră pe Fox îngenuncheat în iarbă, ţinând pe genunchi capul unui bărbat întins pe jos. Helene, în picioare în spatele lui Fox, încerca cu amândouă mâinile să-şi potolească bătăile inimii; era albă la faţă ca varul.

— Dar… e Temple! exclamă Vaughn gâfâind. Ce-a păţit?

— Am… am crezut că e mort, bâigui Helene.

Doctorul Temple, leşinat, purta în frunte urma unei lovituri puternice.

— Urâtă lovitură, inspectore, zise Fox, nu reuşesc deloc sa-l aduc în simţiri…

Intrară într-un salon încântător sau mai curând un salon care trebuie să fi fost încântător, căci încăperea avea acum aspectul unui câmp de bătălie. Scaune răsturnate, sertare deschise… o pendulă zăcea pe jos, cu geamul cadranului spart în mii de bucăţele. Helene dădu fuga să aducă un lighean cu apă, în timp ce bărbaţii îl întindeau pe medic pe o sofa.

Fox se lupta cu telefonul.

— Nu reuşesc să-l prind pe doctorul Marsh…

— Aşteaptă o clipă, zise Vaughn, cred că îşi revine.

Helene umezi fruntea lui Temple, care scoase un geamăt şi se mişcă puţin. Deschise ochii… şi făcu un adevărat efort încercând să vorbească.

— Nu vorbi, zise Helene, stai liniştit…

— Ei bine, făcu inspectorul, frumoasă treabă! Unde dracu e familia Lynn?

— După aspectul acestei încăperi, răspunse Ellery, nu mi-e teamă să afirm că au spălat putina.

Vaughn trecu în camera vecină. Ellery rămase cu Helene şi o privi cum îl îngrijea pe Temple; îl auzi pe inspector parcurgând toate încăperile casei. Fox stătea lângă uşă cu un aer ezitant.

Vaughn se întoarse, se îndreptă spre telefon şi formă numărul casei lui Brad.

— Stallings, zise inspectorul, cheamă-l pe unul din oamenii mei… Tu eşti, Bill? Ascultă-mă bine: familia Lynn a şters-o. Aveţi semnalmentele lor. Va trebui să fie căutaţi pentru lovire şi rănire. Grăbiţi-vă, amănuntele mai târziu.

Închise şi formă un alt număr.

— Vreau cu procurorul Isham… Isham? Vaughn. Familia Lynn a fugit… Ia măsurile necesare.

Vaughn închise şi se apropie de sofa. Doctorul Temple deschise ochii şi schiţă un zâmbet.

— Te simţi mai bine, Temple?

— Ce lovitură! Am avut noroc că nu mi-a spart capul…

— Venisem în vizită la familia Lynn, zise Helene. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Când am ajuns aici, l-am găsit pe doctorul Temple întins pe jos…

— Cât este ceasul? întrebă medicul ridicându-se în capul oaselor.

— Zece şi jumătate.

— Prin urmare stau afară de două ore şi jumătate! Nu mi se pare cu putinţă. Îmi amintesc că mi-am recăpătat cunoştinţa de multă vreme… mă târam spre casă… în orice caz încercam. Dar probabil că am leşinat.

Inspectorul Vaughn se întoarse la telefon să comunice o informaţie adjunctului său.

— V-aţi târât? întrebă Ellery. Nu aţi fost lovit în locul în care v-am găsit?

— Nu ştiu unde m-aţi găsit, gemu Temple, Dar pentru că mă întrebaţi… nu. E o poveste lungă…

Aştepta ca Vaughn se închidă telefonul.

— Aveam motive să bănuiesc că aceşti doi Lynn nu erau ceea ce pretindeau a fi. M-am gândit la asta de cum l-am văzut. Acum două săptămâni, într-o miercuri seara, am venit aici profitând de întuneric şi i-am auzit vorbind. Ceea ce am auzit mi-a confirmat părerea. Lynn tocmai intrase în casă, îngropase ceva…

— Îngropase ceva! strigă Vaughn.

Ellery se uită la inspector. Acelaşi gând le trecu la amândoi prin minte.

— Dumnezeule, Temple, de ce nu mi-ai spus

imediat? Îţi închipui ce a îngropat?

— Dacă îmi închipui?

Temple se uită la el sigur de sine.

— Bineînţeles! Şi voi ştiţi?

— Dacă ştim şi noi! Capul, capul lui Brad!

Ochii doctorului Temple exprimară o uimire dintre cele mai sincere.

— Capul, repetă el încet. Nu mă gândisem la asta… Nu, eu mă gândisem la cu totul altceva.

— La ce? întrebă Ellery.

— Întâmplarea s-a petrecut la câţiva ani după război. Prizonier în Austria, tocmai fusesem eliberat. Călătoream ca să spun aşa, însufleţit de toată bucuria libertăţii regăsite. La Budapesta, am făcut cunoştinţă cu doi tineri căsătoriţi. Locuiam la acelaşi hotel. Un bijutier german care locuia şi el tot acolo a fost găsit în camera lui legat fedeleş şi cu căluş în gură; toate bijuteriile pe care le ducea înapoi la Berlin dispăruseră. Bijutierul, care se numea Bundelein, i-a acuzat pe cei doi; numai că soţii dispăruseră… Când i-am revăzut aici, aş fi jurat că ei sunt. La Budapesta ziceau că se numesc Truxton, domnul şi doamna Percy Truxton… Doamne, ce mă doare capul…

— Nu pot să cred, murmură Helene. Nişte oameni încântători! Au fost foarte amabili cu mine la Roma. Cultivaţi, păreau foarte în largul lor, agreabili…

— Dacă doctorul Temple nu s-a înşelat în privinţa lor, zise Ellery, acest menaj avea toate motivele să se poarte amabil cu dumneata. Fiica unui milionar american… Poate că tocmai dăduseră o lovitură în Europa…

— Au dorit să îmbine plăcutul cu utilul „mormăi

inspectorul. Aveţi dreptate, doctore, probabil că au îngropat vreo pradă. Ce s-a întâmplat de dimineaţă?

Doctorul Temple surâse vag.

— Trebuie să, vă spun că de două săptămâni, bineînţeles les fără să mă vadă cineva, am venit deseori pe aici. Făceam cercetări… Convins că în sfârşit am reuşit, de dimineaţă mă îndreptam direct spre locul unde trebuia să se găsească prada. Abia începusem să sap când a apărut individul respectiv. Atunci am simţit că lumea se năruie peste mine şi mi-am pierdut cunoştinţa. Presupun că Lynn Truxton trebuie să fi bănuit ceva şi mă aştepta. Văzând că pierduse partida, m-a făcut knock-out, a dezgropat prada şi a fugit împreună cu nevastă-sa. Doctorul Temple îi asigură că acum putea foarte bine să meargă şi împreună cu Fox, care îl susţinea, ieşi din casă alături de ceilalţi îndreptându-se spre pădurea din preajmă. Foarte repede zăriră groapa făcută în pământ.

— Nu e de mirare că Scotland Yard-ul nu i-a putut găsi cu aceste nume de împrumut! remarcă Vaughn în timp ce se întorceau la Bradwood. Dar de ce naiba nu mi-ai comunicat bănuielile dumitale Temple?

— Pentru că m-am purtat ca un prost, răspunse medicul cu un aer morocănos. Voiam să culeg laurii eu singur… şi în plus îmi displăcea tare mult să acuz nişte oapaeni care s-ar fi putut sa fie complet nevinovaţi. Acum sper că veţi pune mâna pe ei…

— Fii liniştit. Diseară îi avem după gratii.

Dar inspectorul se înşela. Se făcu noapte şi soţii Lynn parcă intraseră în pământ.

— Probabil că s-au despărţit şi s-au deghizat, bombăni Vaughn, care trimise câte o telegramă serviciilor de siguranţă din Paris, Berlin, Budapesta şi

Viena.

*

* *

Ziua de vineri trecu fără ca inspectorul Vaughn să primească vreo veste despre fugari, în ciuda faptului că semnalmentele lor fuseseră trimise în toată America.

Sâmbătă dimineaţă sosiră trei telegrame din străinătate. Una venea de la Paris:

Cuplu căutat de poliţia pariziană pentru furt cu efracţie în 1925, cunoscut aici sub numele de domnul şi doamna Percy Strang.

A doua venea de la Budapesta:

Numiţii Percy Truxton şi nevasta lui căutaţi de poliţia din Budapesta pentru furt bijuterii din 1920. Aceleaşi semnalmente.

A treia, cea mai interesantă, venea de la Viena:

Cuplul corespunzând semnalmentelor cunoscut aici ca Percy şi Beth Annixter, căutaţi pentru escrocherie turistă franceză cincizeci de mii franci şi furt frumoase bijuterii în primăvară. Dacă poliţia americană prinde cuplul, cerem extrădare imediată. Prada niciodată recuperată.

Urma o listă amănunţită a bijuteriilor furate.

— Am impresia că arestarea lor va aduce complicaţii internaţionale, murmură inspectorul.

Vaughn, Ellery şi profesorul Yardley stăteau de vorbă în faţa uşii mari de la intrare la Bradwood, aşezaţi în confortabile fotolii de grădină.

— Nu m-ar mira să aflu că sunt căutaţi şi de poliţia engleză, zise profesorul.

— Este puţin probabil. Scotland Yard-ul nu face lucrurile pe jumătate şi puteţi fi siguri că acest cuplu încântător nu a făcut nicio glumiţă în Anglia, sau cel puţin că nu au fişe, din moment ce poliţia engleză nu le-a găsit semnalmentele.

— Mă întreb, murmură Ellery, de ce din Iugoslavia nu a venit niciun răspuns?

Telegrama din Belgrad, care sosi în după-amiaza aceea, răspundea la întrebarea lui Ellery. Într-adevăr, prefectul de poliţie din capitala iugoslavă telegrafia următoarele:

Scuzaţi răspuns tardiv privitor fraţii Tvar şi Velja Krosac. De la dispariţia oficială a Muntenegrului ca ţară separată arhive muntenegrene greu de găsit, mai ales după trecerea a douăzeci de ani; totuşi cele două familii perfect autentice, ca şi ura lor sângeroasă. Agenţii noştri lucrează telegramă în curând cu rezultat.

CAPITOLUL 11

CONSILIU DE RĂZBOI

Duminică, luni... tot nimic. Cuplul englez rămânea de negăsit. Ellery se temea ca nu cumva să-l vadă pe inspector făcând, din cauza furiei, un atac de apoplexie. Şi mereu revenea aceeaşi întrebare chinuitoare: unde este Krosac? Cine era şi de ce nu încerca să-şi

desăvârşească răzbunarea rămasă incompletă, deoarece doi din fraţii Tvar erau încă în viaţă?

— Apărarea lui Andreja, îi zise cu tristeţe Ellery profesorului, luni seara, e prea perfectă. Krosac încă nu ştie unde se află Van şi sub ce deghizare. Asta e singura explicaţie care îmi trece prin minte a faptului că rămâne inactiv. Probabil că Wells s-a gândit la Krosac când a scris Omul invizibil...

*

* *

În seara aceea îşi făcu apariţia Megara...

Stătea în picioare în mijlocul salonului, în casa fratelui său asasinat, şi se uita la cei de faţă cu un aer sumbru. Inspectorul Vaughn, aşezat într-un fotoliu, îşi rodea unghiile de enervare; Ellery, instalat lângă profesorul Yardley, nu se simţea prea mândru sub privirea acuzatoare a amatorului de croaziere. Helene Brad stătea lipită de Jonah Lincoln. Procurorul Isham, chemat de Megara, ardea gazul de pomană şi tot timpul tuşea uşurel. Comandantul Swift, sucindu-şi întruna şapca în mâini, se legăna în spatele patronului său. Cât despre doctorul Temple, care nu fusese invitat, dar pe care îl rugaseră să rămână, acesta se sprijinea de şemineu.

— V-aş ruga să mă ascultaţi cu foarte mare atenţie începu Megara cu o voce aspră. Dumneavoastră mai ales, inspectore Vaughn şi domnule Isham. Au trecut trei săptămâni de când f... de când Brad a fost asasinat. Vă rog să-mi comunicaţi rezultatele obţinute până în prezent.

Inspectorul se grăbi să-i răspundă:

— Nu-mi place deloc tonul dumitale, domnule. Ştii

foarte bine că am făcut tot ce am putut.

— Haida-de! izbucni Megara. Ştiţi cine este criminalul, aveţi chiar şi semnalmentele parţiale ale lui Krosac. Mi se pare că n-ar trebui să fie greu să i se pună mâna în gât. Cu toate mijloacele de care dispuneţi.

— Aăă… E o problemă de timp, domnule Megara, zise Isham foarte agasat. Cazul nu e chiar atât de simplu cum ţi se pare dumitale.

Vaughn vorbi din nou cu un ton sarcastic.

— Ştiţi foarte bine, domnule Megara, că persoanele aici prezente nu au păcătuit deloc prin exces de sinceritate. Din această cauză am pierdut foarte mult timp. Niciunul dintre dumneavoastră nu aţi jucat cinstit…

— Prostii!

Vaughn se ridică în picioare.

— … Şi ceea ce am spus adineauri este valabil şi pentru dumneata, domnule Megara!

Faţa amatorului de croaziere nu-şi schimbă expresia. În spatele lui, comandantul Swift îşi vârî o mână în buzunar, cu un aer ameninţător.

— Ce naiba vrei să spui?

— Lasă, Vaughn… începu procurorul.

— Lasă-mă să vorbesc, Isham… Inspectorul veni spre Megara.

— … Vrei explicaţii? Iată-le: Doamna Brad ne-a spus moşi-pe-groşi şi a fost susţinută de fiica ei şi de Lincoln. Fox ne-a făcut să scoatem limba alergând de florile mărului… Doctorul Temple a fost în posesia unor informaţii importante şi le-a păstrat pentru el. Rezultatul, păsărelele şi-au luat zborul şi Temple a primit o lovitură în frunte… pe care a meritat-o cu prisosinţă.

— Nu cumva să mă uiţi tocmai pe mine, inspectore,

zise Megara cu un ton tăios, cu ochii în ochii lui Vaughn. În ce fel m-am pus de-a curmezişul cercetărilor?

— Inspectore Vaughn, murmură Ellery, nu crezi că natura dumitale impulsivă te face să…

— Taci din gură! strigă Vaughn scos din sărite fără măcar să se întoarcă. Zilele trecute ne-ai spus o anumită poveste…

— Da?

Vaughn zâmbi cu răutate.

— Ei bine, aminteşte-ţi ce-ai spus.

— Nu înţeleg, răspunse Megara cu multă răceală. Vreau explicaţii.

— Vaughn, gemu Isham.

— Nici nu cer mai mult. Ştii foarte bine ce vreau să spun. Acum câţivă ani, trei persoane au părăsit foarte rapid o anumită ţară. De ce?

Privirea lui Megara şovăi preţ de o secundă, dar răspunse mirat:

— V-am spus.

— Bineînţeles… Eu nu vorbesc de ceea ce ne-aţi spus, ci de ceea ce nu ne-aţi spus.

Megara făcu un pas înapoi, dădu din umeri şi zâmbi.

— Încep să cred, inspectore, că acest caz vi s-a urcat la cap. V-am spus adevărul. Dacă am omis nişte amănunte…

— Le-aţi considerat cumva lipsite de importanţă?

Vaughn râse scurt.

— … Parcă am mai auzit eu asta undeva.

Se întoarse, făcu câţiva paşi, apoi reveni spre amatorul de croaziere.

— … Dar vă rog să nu uitaţi, pentru că ne cereţi nouă socoteală, că munca noastră nu constă doar în

căutarea unui ucigaş. Suntem obligaţi să ne pescuim făptaşii printr-un hăţiş de mobiluri, fapte care ni se ascund şi minciuni sfruntate. E bine să nu uitaţi.

Vaughn se aşează epuizat. Megara scuturã din cap.

— Am impresia că ne-am îndepărtat. Nu am convocat acest consiliu de război pentru plăcerea de a critica sau de a discuta. Dacă v-am dat această impresie, inspectore, credeţi-mă că regret...

Vaughn mârâi.

— Vreau să-ţi propun ceva precis.

— Perfect, domnule Megara, zise Isham cu căldură. Orice sugestie constructivă...

— Nu ştiu dacă face multe parale. Iat-o: am aşteptat ofensiva lui Krosac. Ea nu se produce. Dar se va produce cu siguranţă.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă ironic inspectorul. Să-i trimiteţi o invitaţie?

— Exact. De ce să nu-i întindem o capcană? Vaughn nu răspunse imediat.

— Ce idee aveţi? zise el până la urmă.

— Nu e chiar precizată, inspectore. De altfel, experienţa dumitale în materie este superioară experienţei mele... Dar nu avem nimic de pierdut, deoarece ştim că Krosac va veni neapărat. Mă vrea pe mine? Ei bine, mă ofer... Cred că prezenţa continuă a poliţiei aici îl sperie. Dacă veţi continua să rămâneţi, omul nostru va continua şi el să rămână inactiv. Dar dacă părăsiţi locul, părând că vă recunoaşteţi învinşi...

— O idee excelentă! exclamă procurorul. Domnule Megara, felicitările mele. Ar fi trebuit să ne gândim mai de mult la asta. Este evident, Krosac nu va face nimic atâta vreme cât poliţia mişună la Bradwood...

— Şi de asemenea va avea grijă să nu se arate daca evacuăm locul dintr-odată, mormăi Vaughn. Krosac nu e prost, dar recunosc că această idee…

— Sunteţi foarte curajos, domnule Megara. Sper totuşi că aţi luat în calcul şi consecinţele unui eventual eşec?

Megara dădu din cap fără să mai surâdă.

— N-am bătut lumea fără să mă expun riscurilor răspunse el. Şi mă feresc să subestimez abilitatea adversarului nostru. Va încerca să pună mâna pe mine, dar îl voi aştepta plin de curaj; cu ajutorul lui Swift. Nu-i aşa, comandante?

— Contaţi pe mine, răspunse bătrânul lup de mare. Am un revolver bun…

— Stephan, zise Helene, doar n-ai să te expui fără protecţie furiei acestui maniac oribil!

— Voi şti sa mă apăr, Helene… Ce zici, inspectore?

Vaughn se ridicase în picioare.

— Nu sunt sigur. Îmi ceri să-mi asum o mare responsabilitate. Singurul mod de a proceda ar fi să-mi retrag oamenii de pe mal şi să suprim orice supraveghere pe apă, apoi să mă ascund pe iaht…

Megara se încruntă.

— E cusut cu aţă albă, inspectore. Cu siguranţă că va avea, bănuieli.

— Ei bine, zise inspectorul cu încăpăţânare, dă-mi timp să mă gândesc. Să lăsăm lucrurile cum sunt deocamdată. Mâine dimineaţă vă voi comunica răspunsul meu.

Foarte bine…

Megara se bătu uşor peste buzunarul hainei.

— … Până atunci, eu sunt pregătit. N-am de gând să

rămân veşnic la bordul iahtului ca un poltron... Cu cât Krosac o să mă atace mai repede, cu atât mai mult îmi va plăcea.

— Ce spui de asta? îl întrebă ceva mai târziu profesorul Yardley pe Ellery.

Amândoi îi urmăreau cu privirea pe Megara şi al său alter ego, Swift, care dispăreau în grădină, îndreptându-se spre golf şi spre iaht.

— Cred, zise Ellery cu un aer încruntat, că Stephan Megara este un idiot.

*

* *

Stephen Megara nu a avut deloc timp să facă dovada curajului... sau nebuniei sale. A doua zi de dimineaţă, marţi, în timp ce Ellery şi profesorul îşi luau micul dejun, un detectiv, indiferent la protestele bătrânei negrese, dădu buzna în sufragerie; aducea un mesaj de la Vaughn.

Tocmai fusese descoperit comandantul Swift, legat fedeleş în patul din cabina lui de pe Helene; îşi pierduse cunoştinţa în urma unei lovituri violente primite în cap. Iar corpul decapitat al lui Megara fusese găsit sus, legat de unul din catargele navei.

PARTEA A PATRA
CRUCIFICAREA UNUI MORT

CAPITOLUL 1

IAR LITERA T

În dimineaţa aceea, şalupa poliţiei purtă până la iaht grupul foarte tăcut al anchetatorilor. O tăcere agravată de oroarea acestei crime brutale, executată cu atâta rapiditate, după zile lungi de acalmie. Ellery, foarte palid, stătea în partea din faţă a şalupei şi contempla iahtul Helene, reţinându-şi cu mare greutate o senzaţie de greaţă care nu provenea de la mişcarea ambarcaţiunii. Profesorul, în picioare lângă el, mormăia tot timpul: „Incredibil, monstruos.” Detectivii care îi însoţeau, şi ei foarte impresionaţi, nu scoteau o vorbă şi priveau contururile foarte clare ale iahtului de parcă le-ar fi văzut pentru prima dată. Pe punte se vedeau oameni mişcându-se cu rapiditate. Centrul activităţii părea să se găsească în partea din faţă, poliţişti şi detectivi sosind fără încetare, aduşi de şalupele trimise la faţa locului de autorităţi.

Detaşându-se foarte net pe cerul liniştit al dimineţii, simbolul sinistru se înălţa îmbrăcat într-o pijama plină de sânge. Legat de catarg, corpul decapitat nu mai amintea de nimic omenesc şi părea că sfidează asistenţa; picioarele legate unul lângă altul pierduseră orice aspect normal; acea efigie îngrozitoare părea stilizată, adusă la proporţii eroice.

— Cristos pe Golgota, murmură Yardley. Incredibil.

— Tăceţi, profesore, zise Ellery. Nu sunt credincios, dar nu-mi place acest gen de blasfemie…

Până la iaht nimeni nu a mai schimbat niciun cuvânt.

Dintre toate persoanele care mişunau în acea dimineaţă pe puntea iahtului Helene, inspectorul Vaughn părea cel mai impresionat de nuanţele fantastice ale acestei crime, a cărei realitate hidoasă îl absorbea în întregime. De altfel, tuna şi fulgera fără încetare din pricina incapacităţii subordonaţilor săi, după părerea lui singurii răspunzători pentru această catastrofă.

Actuala lui victimă era un locotenent din brigada fluvială.

— Zici că nimeni nu a trecut ieri-seară?

— Nimeni, inspectare, jur.

— Destul! Şi totuşi a trecut pe sub nasul vostru!

— Am stat cu ochii în patru toată noaptea, inspectare. Bineînţeles, nu avem decât patru bărci şi este evident posibil ca…

— Evident posibil? rânji Vaughn.

Locotenentul, un băiat foarte tânăr, roşi uşor.

— Daţi-mi voie, inspectare, să vă sugerez că ucigaşul a venit probabil de pe uscat; noi am apărat cum am putut mai bine cele două intrări în golf, dar protecţia noastră nu era realmente eficace decât în cazul unui atac venind din larg, dinspre nord… După părerea mea, probabil că a venit de la Bradwood sau din împrejurimi.

— Când voi avea nevoie de părerea dumitale, locotenente, am să ţi-o cer… Bill!

Un bărbat în civil se desprinse dintr-un grup de detectivi.

— Ce-ai de spus în apărarea ta?

Bill îşi frecă bărbia cu un aer stingherit.

— Am avut mult teritoriu de acoperit, şefule. Nu spun că nu a venit pe aici. Dar dacă a reuşit s-o facă, n-ar fi drept totuşi să ne condamni. Ştii foarte bine că totdeauna poţi reuşi să te strecori printr-o mulţime de copaci.

— Ascultaţi cu toţii…

Inspectorul făcu un pas înainte şi strânse pumnii.

— Înţelegeţi-mă bine. Nu vreau explicaţii, subterfugii şi nu mai ştiu ce. Eu am nevoie de fapte. Este foarte important să ştiu cum a ajuns acest bandit la iaht, fie pe apa, fie pe uscat. Nu cred că a venit pe la Bradwood, deoarece ştia proprietatea foarte bine supravegheată. Bill, aş vrea ca tu…

O şalupă tocmai acostase, trăgând după ea o barca pe care Ellery o mai văzuse undeva.

Un poliţist strigă:

— Am pus mâna pe el!

Toţi se repeziră la balustradă.

— Ce e asta? întrebă Vaughn.

— Am găsit această barcă cu vâsle plutind în derivă. Conform celor scrise pe ea, se pare că aparţine proprietăţii vecine cu Bradwood.

O lumină bruscă se aprinse în ochii inspectorului.

— Barca soţilor Lynn! Acesta e răspunsul! Are ceva în ea?

— Numai vâslele…

Inspectorul se adresă cu rapiditate celui care se numea Bill:

— Ia doi oameni şi du-te la casa unde au stat cei doi Lynn. Examinează totul, mai ales debarcaderul şi terenul învecinat. Vezi dacă sunt amprente. Nu neglija niciun deget de teren. Încearcă cu orice preţ să dai de urma

acestui om.

Ellery suspină. Persoanele din jurul lui fură agitate de un freamăt. Ordinele se succedau cu repeziciune, detectivi coborau grăbiţi în şalupe, Vaughn se plimba nervos de colo până colo, profesorul Yardley se sprijinea de cabina telegrafului de la baza catargului tragic. Procurorul Isham, al cărui ten trecea alternativ de la cenuşiu la verde, observa cu atenţie apropierea unei mici bărci cu motor pilotată de doctorul Temple. Pe debarcaderul de la Bradwood se zărea un grup de persoane, bărbaţi şi femei…

Urmă o acalmie. Inspectorul veni spre Ellery şi spre profesor; îşi scoase o ţigară din buzunar, o aprinse şi se uită calm la corpul rigid al lui Megara.

— Ei bine, domnilor, ce spuneţi de asta?

— Este îngrozitor, murmură profesorul. Un coşmar pentru demenţi. Încă un T.

Ellery tresări. Drace! Emoţia resimţită îl împiedicase să înţeleagă sensul pe care îl căpăta catargul ca instrument de crucificare; partea de sus a catargului-antenă se termină cu o bară orizontală prin care firele aeriene treceau de la un catarg la altul, şi nimic nu putea să semene mai mult cu un T mare şi subţire din tuburi de oţel… Remarcă acum pentru prima oară că pe acoperiş se aflau două persoane, lângă cadavrul crucificat. Unul era doctorul Rumsen, medic legist, celălalt avea aerul unui bătrân lup de mare în civil, adus de spate de povara anilor.

— Vor desprinde cavadrul imediat, zise inspectorul. Bătrânelul de sus este un marinar expert în noduri. Am vrut să arunce o privire la felul în care sunt făcute legăturile, înainte de a le tăia… Ce părere ai Rollins?

Aceste ultime cuvinte se adresau bătrânelului care clătină din cap şi încercă să se îndrepte.

— Aceste noduri nu au fost făcute de un marinar, inspectore. Treabă de nepriceput... De altfel, mi-aţi mai arătat deja unele asemănătoare pe o sfoară de întins rufele...

— Perfect, zise inspectorul cu un aer satisfăcător. Dă-l jos, doctore.

Se întoarse spre Ellery.

— Vezi, şi de data asta s-au folosit tot de sfoară de întins rufe. Iar nodurile sunt identice cu cele de la sforile care îl legau pe Brad de stâlpul-totem. Aceleaşi noduri, acelaşi om.

— Nu neapărat, zise Ellery. Ce s-a petrecut de fapt, inspectore? Comandantul Swift a fost atacat?

— Da. Sărmanul bătrân este încă leşinat... Sper să ne poată spune ceva... Urcă, doctore, îi zise Vaughn doctorului Temple, care părea că nu-i prea vine să părăsească barca şi urce la bordul iahtului, vom avea nevoie de dumneata.

Ajuns pe punte, Temple, hipnotizat de spectacolul oribil, se apropie de cabina telegrafului. Vaughn arătă spre peretele cabinei şi doctorul Temple văzu scara metalică fixată acolo; urcă treptele şi se sui pe acoperiş.

Ellery se înfioră. Şocul fusese atât de puternic încât nu remarcase dacă urmele de sânge care murdăreau puntea, urme care veneau de la cabina lui Megara, situată mai spre spatele ambarcaţiunii, până la scara care ducea pe acoperişul cabinei telegrafului... Pe acoperiş, doctorul Temple se prezentase doctorului Rumsen şi amândoi, ajutaţi de marinar, abordară neplăcuta strădanie de dezlegare a cadavrului.

— Iata ce s-a petrecut, rezumă Vaughn. Cadavrul, aşa cum arată acum, a fost zărit de dimineaţă de pe debarcaderul de la Bradwood de unul din oamenii mei. Am sosit cu toată viteza şi l-am găsit pe comandantul Swift în cabina lui, legat fedeleş şi cu o rană urâtă la cap. L-am pansat cum ne-am priceput mai bine şi l-am lăsat să se odihnească... După ce termini, poţi să te duci la el, Temple.

Temple încuviinţă din cap şi Vaughn îşi continuă relatarea.

— ... De îndată ce a sosit, doctorul Rumsen s-a îngrijit de comandant... După cum ştiţi, ieri-seară la bord nu era nimeni în afară de Megara şi de Swift. Probabil că Krosac a pătruns pe proprietatea Lynn. Cum? Nu ştiu. Apoi s-a folosit de barca legată la debarcader ca să vâslească, până la iaht. A fost o noapte foarte întunecoasă şi iahtul nu era luminat decât de luminile de poziţie. Banditul a urcat la bord, l-a scos din luptă pe comandant şi după aceea l-a aranjat pe Megara. Cabina lui este în aceeaşi stare ca şi cabana rustică în momentul asasinării lui Brad.

— Presupun că şi-a lăsat semnul obişnuit, T-ul însângerat?

— Pe uşa cabinei lui Megara. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai imposibil. Am văzut multe crime în cariera mea, dar nimic aşa de fantastic, executat cu atâta cruzime şi sânge rece. Intraţi în acea cabină şi veţi vedea... sau mai degrabă nu intraţi, ai zice că eşti la măcelărie. I-a tăiat capul lui Megara pe podea, iar sângele care a curs ar fi suficient să se vopsească cu el tot iahtul în roşu. Probabil că Krosac este un tip solid, dacă a putut el, fără ajutor, să-l transporte pe Megara şi

să-l caţere până deasupra cabinei telegrafului; e adevărat că era deja antrenat de la uciderea lui Brad.

— Cred că a fost neapărat stropit de sângele victimei sale, zise profesorul Yardley. Nu credeţi că ar trebui căutăm o persoană cu hainele pătate de sânge?

— Nu, zise Ellery mai înainte ca Vaughn să poată răspunde. Această crimă, ca şi asasinarea lui Kling şi cea a lui Brad, a fost pregătită dinainte. Krosac, ştiind ce va face, probabil că în fiecare caz a avut grijă să-şi ia haine de schimb... Elementar, profesore. Nu, inspectore, căutaţi un şchiop cu un pachet sau cu o valijoară; s-ar putea să fi purtat hainele de schimb sub cele care trebuiau fatalmente să se păteze de sânge.

— Nu mă gândisem la asta, mărturisi Vaughn. Foarte corect. Voi da ordine în consecinţă...

Se aplecă peste balustradă şi dădu un ordin unui detectiv aflat într-o şalupă: şalupa plecă imediat. Între timp, cadavrul fusese dezlegat şi doctorul Rumsen, îngenuncheat pe acoperişul cabinei, proceda la un prim examen. Doctorul Temple coborâse deja; schimbă câteva cuvinte cu Isham, apoi se îndepărtă. După o clipă, porniră cu toţii după el şi îl găsiră pe medic aplecat asupra bătrânului comandant al cărui păr cărunt era lipit de craniu cu cheaguri de sânge uscat.

— Îşi revine, zise doctorul Temple. Rana de la cap este destul de profundă, încă, puţin şi s-ar fi produs fractura craniului.

Cabina comandantului nu prezenta nicio urmă de dezordine; era evident că aici ucigaşul nu întâmpinase rezistenţă. Ellery remarcă un mic pistol automat aşezat pe măsuţa de lângă pat.

— Încărcat, zise Vaughn observând direcţia privirii

lui Ellery. Swift nici măcar nu a avut timp să-l ia în mână.

Bătrânul comandant scoase un geamăt surd şi pleoapele i se ridicară pe jumătate, descoperind nişte ochi vitroşi. Se uită la Temple, apoi se întoarse cu greutate ca să le poată vedea şi pe celelalte persoane; un spasm de durere îi contractă corpul de la cap până la picioare; închise ochii. Când îi deschise din nou, aspectul lor vitros dispăruse.

— Nu mişca capul, comandante, zise medicul. O să te bandajez.

Remarcară că rana fusese pansată. Doctorul Temple scotoci într-un sertar cu medicamente, găsi o faşă şi îi bandajă capul bătrânului lup de mare, care, căpătă astfel aspectul unui rănit în război.

— Te simţi bine acum, comandante? întrebă procurorul Isham care ardea de nerăbdare să afle ce avea să-i spună.

— Da… mârâi comandantul, ce s-a întâmplat?

Vaughn se grăbi să-i răspundă.

— Megara a fost asasinat.

Swift bătu agitat din pleoape.

— L-a terminat, ai?

— Da. Dă-ne detalii, comandante.

Comandantul ridică ochii spre tavan.

— Domnul Megara şi cu mine ne-am întors ieri-seară pe iaht după ce am plecat de la Bradwood. Totul mi s-a părut în ordine. Am stat puţin de vorbă, domnul Megara mi-a spus despre un proiect de călătorie în Africa, mai târziu, după ce s-ar fi liniştit lucrurile. După aceea, s-a dus să se culce în cabina lui; am făcut şi eu la fel. Dar mai întâi, mi-am făcut rondul pe punte, ca totdeauna…

— N-ai văzut nimic care să te poată face să

bănuieşti prezenţa unui otn la bord? întrebă Ellery.

— Nu, mormăi comandantul.

— Şi după aceea te-ai culcat, zise Isham. Cât era ceasul?

— Unsprezece şi jumătate. Am un somn greu, mi-e cu neputinţă să precizez ora, dar m-am pomenit deodată în capul oaselor pe cuşetă, cu impresia foarte clară că nu era ceva în regulă. Mi s-a părut că aud respiraţia unui om foarte aproape de mine. Am încercat să apuc revolverul, dar nu am reuşit, căci am fost orbit brusc de lumina unei lanterne şi am primit în cap o lovitură cumplită. Asta e tot.

— Cam puţin, murmură Isham. Nu ai putut să-ţi vezi agresorul?

Comandantul făcu un gest elocvent.

— Nu. Cabina era cufundată în întuneric şi apoi m-a orbit lanterna.

Îl lăsară pe comandantul Swift în mâinile doctorului Temple şi se întoarseră pe punte. Ellery era gânditor, preocupat, părea că îşi chinuieşte mintea să prindă o idee care îi scăpă; în cele din urmă dădu dezgustat din cap şi păru că renunţă. Doctorul Rumsen îi aştepta lângă catargul-antenă; expertul în noduri marinăreşti plecase.

— Ei bine, doctore? întrebă Vaughn.

Celălalt dădu din umeri.

— Nimic senzaţional. Amintiţi-vă ce v-am spus, acum trei săptămâni, în legătură cu cadavrul lui Brad; nu am nimic de adăugat.

— Nicio urmă de violenţă?

— Nimic sub gât.

— Şi deasupra… în ceea ce, priveşte identificarea, lucrurile se simplifică după cele spuse de doctorul

Temple: Megara ar fi suferit de hernie. E adevărat, nu-i aşa?

— A spus-o chiar el cu gura lui.

— Prin urmare el este, căci în cazul herniei nu poate exista vreo îndoială. De altfel, Temple, care îl examinase de curând, era categoric; este într-adevăr cavadrul lui Megara.

— Perfect. Când a fost omorât?

— Între ora unu şi două şi jumătate dimineaţa.

— Mulţumesc.

Doctorul Rumsem urcă la bordul unei şalupe şi se întoarse pe uscat.

— A fost furat ceva, inspectore? întrebă Ellery.

— Nu. În portofelul lui Megara, rămas în cabină, era o sumă mică de bani. L-am găsit intact. Iar seiful din peretele cabinei nici nu a fost atins.

Ellery voia să mai întrebe ceva, dar tocmai atunci acostă o şalupă şi câţiva detectivi urcară la bord.

— Ei bine? întrebă Vaughn. L-aţi găsit?

Şeful poliţiei scutură din cap.

— Nu, inspectore. Am inspectat centimetru cu centimetru o milă pătrată de teren fără să descoperim nimic.

— Poate că l-a aruncat în fundul apei, mormăi Vaughn.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Isham.

— De capul lui Megara. De altfel, nu are importanţă… Nici măcar nu sunt hotărât să pun să se dragheze.

— În locul dumitale eu nu aş ezita, zise Ellery. Tocmai voiam să întreb dacă s-a dat ordin să fie căutat.

— În fond, poate că ai dreptate…

Vaughn dădu ordinele necesare unuia dintre oamenii lui.

— Consideri că e ceva important? întrebă profesorul Yardley cu glas scăzut.

Ellery făcu un gest de descurajare, aproape de disperare, foarte anormal la el.

— Nu mai ştiu ce poate fi sau nu important. Simt ceva, o idee care încearcă să mi se precizeze în minte şi pe care nu reuşesc s-o prind... ceva ce ar trebui să fac... simt, ştiu...

Se opri brusc şi aprinse o ţigară.

Apoi reluă:

— Am să-ţi mărturisesc ceva profesore... Nu fac doi bani ca detectiv.

— Cunoaşte-te pe tine însuţi, zise Yardley ironic.

CAPITOLUL 2

ŞCHIOPUL

Un detectiv urcă la bord şi îi întinse lui Vaughn o telegramă care tocmai sosise.

— O telegramă, făcu Ellery. De la Belgrad?

Vaughn desfăcu plicul, parcurse textul şi dădu cu tristeţe din cap.

— Prea târziu, murmură Isham. Ce spune telegrama?

Inspectorul i-o întinse şi Isham o citi cu voce tare.

Agenţii au găsit vechile arhive referitoare la cazul Tvarkrosac. Stephen, Andreja, Tomislav Tvar asasinară în ambuscadă tată Velja Krosac cât şi doi unchi din partea tatălui, furară apoi sumă mare de bani din casa Krosac, au fugit din Muntenegru. Plângere văduva tatălui lui Krosac ajunsă prea târziu pentru a permite prinderea celor trei Tvar care dispăruseră. Văduva Krosac şi tânărul fiu Velja au dispărut şi ei. Putem da amănunte ură între familii datând de mai multe generaţii dacă doriţi.

Telegrama purta semnătura prefectului de poliţie din Belgrad.

— Ai avut dreptate, Ellery, zise profesorul Yardley. Cei trei nu erau decât nişte hoţi vulgari.

Ellery suspină.

— Slabă satisfacţie. Această telegramă ne spune pur şi simplu că Velja Krosac avea un motiv în plus să-i asasineze pe fraţii Tvar. Familia exterminată, banii furaţi. Este o informaţie care lămureşte o latură secundară a problemei, asta e tot. În ceea ce priveşte spusele lui Megara referitoare la supravegherea pe care fraţii lui au exercitat-o asupra tânărului Krosac, probabil că este adevărat, cu deosebirea că şi-au dirijat agenţii de aici, nu din Muntenegru.

— Nenorocitul! Aproape că îmi vine să-l plâng.

— Atrocitatea crimelor lui nu se poate uita, profesore, replică repezit Vaughn. Bineînţeles că avea un mobil puternic, totdeauna ai unul când ucizi. Dar nu poţi achita un ucigaş pentru că are un mobil… ar fi prea simplu… Ce este?

Sosise alt detectiv aducând un teanc de documente cu aspect oficial.

— Rapoartele din timpul nopţii, inspectore.

Vaughn le parcurse cu rapiditate.

— În legătură cu soţii Lynn…

— Veşti? întrebă Isham.

— Nimic important. Bineînţeles, toată lumea îşi închipuie că i-a văzut. Iată o telegramă din Arizona. Alta din Florida. Totul e posibil…

Inspectorul vârî rapoartele în buzunar.

— Pariez că s-au ascuns la New York, e o chestie mai deşteaptă decât să plece departe. După părerea mea, nu cred că au părăsit ţinutul… Hei! Bill pare să fi găsit ceva.

Detectivul tocmai acostase cu barca lui cu motor şi urcă la bord cu o vioiciune de maimuţă. Ai avut dreptate, şefule!

— Ce?

— Am început prin a verifica dacă barca provenea într-adevăr de la acel debarcader. Parâma a fost tăiată cu un cuţit şi cele două capete, cel care a rămas legat de debarcader şi cel de la barcă, se potrivesc…

— Bine, bine, zise Vaughn cu nerăbdare. Ştim că s-a servit de barca asta. Ai găsit altceva lângă debarcader?

— Şi încă cum! Urme de paşi… Pământul e moale în jurul debarcaderului. Am remarcat cinci amprente făcute de aceeaşi pereche de pantofi, trei de la stângul şi două de la dreptul. Pantofi bărbăteşti mărime mijlocie Şi cel care a lăsat aceste amprente şchiopăta.

— Şchiopăta? repetă profesorul. De unde ştii?

Bill se uită la el cu milă.

— Pentru că amprentele de la piciorul drept erau mult mai profunde decât cele de la piciorul stâng.

— Ai făcut treabă bună, Bill, zise Vaughn. Altceva nimic?

— Nu. Aleea care vine de la drumul ce desparte proprietatea Lynn de Bradwood este acoperită cu pietriş şi drumul e pietruit, nu putem descoperi amprente. Oricum, colegii mei caută pista unui şchiop; amprentele urmelor nu erau necesare, dar vor fi totuşi utile.

*

* *

„Colegii”, se pare, nu au lucrat degeaba.

O nouă serie de detectivi venea cu barca spre iaht; în mijlocul lor se găsea un bărbat în vârstă, cu un aer foarte speriat.

— Ce-mi aduceţi acolo? le strigă Vaughn mai înainte ca barca să ajungă la iaht.

— Noutăţi, şefule! strigă unul din detectivi.

Îşi ajută prizonierul să urce scara, împingându-l uşor

de turul pantalonilor; omul se căţără până pe punte şi făcu o plecăciune în faţa lui Vaughn.

— Cine e dânsul, Pickard? întrebă inspectorul.

— Vorbiţi, domnule Darling, zise detectivul. Vă aflaţi în prezenţa şefului nostru, inspectorul Vaughn.

— Iată, inspectore: de altfel nu am mare lucru de spus. Sunt Elias Darling, din Huntington. Am acolo pe Main Street un magazinaş de tutun, ieri-seară pe la miezul nopţii, tocmai când mă pregăteam să închid, zăresc ceva pe stradă. O maşină, un Buick, staţiona de un moment în faţa prăvăliei mele; întâmplarea a făcut să remarc persoana care o lăsase acolo, un tânăr, însoţit de o fata. Deodată zăresc un individ înalt apropiindu-se de maşină; aruncă o privire înăuntru, profită de faptul că geamul era lăsat, deschide portiera şi porneşte Buick-ul. Proprietarul uitase cu siguranţă cheia. Omul a plecat spre Centerport.

— Ei şi ce? răcni Vaughn. Poate că era tatăl tânărului, sau fratele lui, sau un prieten... Povestea dumitale nu dovedeşte nimic!

Domnul Elisa Darling păru deodată foarte inspăimântat.

— Doamne, aşa este... nu m-am gândit la asta! Şi eu care era să acuz... Vedeţi inspectore, mişcările acelui om mi s-au părut suspecte. Am vrut să spun asta şefului poliţiei noastre, dar mi-am zis că nu mă priveşte. Dar îmi aduc aminte că individul şchiopăta cu piciorul stâng...

— Cum? izbucni Vaughn. Şchiopăta? Descrie-l.

Toţi cei de faţă se strânseră în jurul lui Darling, fiecare simţea gravitatea momentului... Acest martor neaşteptat avea să le furnizeze, în sfârşit, descrierea omului care îşi spunea Krosac... Pickard, detectivul, dădu

cu tristeţe din cap; Ellery avu presentimentul că descrierea lui Darling se va dovedi la fel de inoperantă ca şi cea a lui Croker, mecanicul auto din Weirton.

— După cum i-am spus detectivului, continuă Darling, nu am putut să-i văd faţa. Dar era înalt, lat în spate şi avea în mână o valijoară.

Isham şi Vaughn se uitară unul la altul.

— Foarte bine, domnule Darling, zise după aceea Vaughn. Îţi mulţumesc. Pickard, condu-l pe domnul Darling la Huntington.

Detectivul îl însoţi până la scară şi după aceea se întoarse.

— Şi maşina furată, Pickard? întrebă Isham.

— Păi… Un tânăr şi o tânără corespunzând descrierii date de Darling au venit să declare furtul maşinii pe la orele două dimineaţa la poliţia din Huntington. Dumnezeu ştie ce au putut să facă între timp; probabil că tânărul a fost aşa de excitat de cucerirea lui încât a uitat să ia cheia din contact.

— Ai dat în urmărire Buick-ul? întrebă Vaughn.

— Da, şefule.

— Asta nu va duce la nimic, mormăi Isham. E clar că Krosac avea nevoie de o maşină ca s-o şteargă; era prea periculos pentru el să ia trenul la două sau la trei dimineaţa…

— Cu alte cuvinte, zise Ellery, credeţi că Krosac a furat maşina, pe care a condus-o toată noaptea, ca după aceea s-o abandoneze?

— Ar fi fost o adevărată nebunie să o ia fără să o abandoneze la un moment dat, interveni inspectorul. Cu siguranţă că aşa s-au petrecut lucrurile… Eşti de altă părere?

Ellery nu răspunse nimic.

— Mi se pare, zise profesorul, că Krosac ar fi riscat foarte mult crezându-se asigurat cu această maşină găsită disponibilă atât de aproape de locul crimei şi aproximativ la aceeaşi oră.

— Ba nu, răspunse tăios Vaughn, mulţi sunt cei care îşi lasă aşa maşinile neîncuiate, mai ales în Long Island.

— Tare mi-e teamă că inspectorul are dreptate, profesore, zise Ellery.

Se întrerupse şi ridică privirea. Detectivii, urcaţi pe acoperişul cabinei telegrafului, săltaseră cadavrul lui Megara pentru a-l coborî pe punte. La câţiva paşi mai încolo, sprijinit de balustradă, comandantul Swift în halat de cameră urmărea această manevră, avându-l lângă el pe doctorul Temple.

Ellery, Vaughn, Isham şi profesorul coborâră unul după altul în şalupa mare care îi aştepta. Se îndepărtară de iahtul Helene care se legăna domol pe apă şi văzură cum cadavrul lui Megara era îmbarcat pe o altă şalupă…

De departe se distingea pe ţărm silueta înaltă a lui Jonah Lincoln; femeile nu mai erau acolo.

— Ce părere ai, domnule Queen? îl întrebă Isham după un lung moment de tăcere.

Ellery întoarse capul şi privi spre iaht.

— Cred că ne găsim la fel de departe de soluţia acestor crime cum ne găseam acum trei săptămâni. În ceea ce mă priveşte, eu mă dau bătut. Ucigaşul este Velja Krosac, omul fantomă care poate fi oricine. Problema rămâne aceeaşi; cine este?

Ellery îşi scoase lornionul şi îşi frecă nervos ochii.

— … Krosac a lăsat urme ale trecerii sale, aproape că le-a băgat în ochi…

Deodată se opri, întorcându-şi brusc trăsăturile.

— Ce ai? întrebă Yardley. Ellery strânse pumnii.

— Ideea aceea care îmi chinuia mintea... dar ce este, este?

CAPITOLUL 3

ELLERY VORBEŞTE

Traversară repede Bradwood fără să se oprească. Isham şi Vaughn se despărţiră de Ellery şi de profesor; aceştia din urmă se întoarseră acasă la Yardley.

În bibliotecă, Ellery se lăsă să cadă într-un fotoliu mare şi aprinse cu furie o ţigară. Gazda lui îl observă o vreme în tăcere, apoi îl întrebă:

— Ce ai, dragul meu? Tot impresia aceea chinuitoare?

— Este exasperant, bombăni Ellery. Simt că această idee, această noţiune este aici în subconştientul meu. Nu reuşesc să o aduc în plan mental. Din când în când am impresia că am prins-o, dar totdeauna îmi scapă… şi ce e cel mai rău e că o consider importantă, am foarte clară această senzaţie.

Profesorul îşi umplu pipa.

— Un fenomen bine cunoscut. Nu încerca să te concentrezi asupra materializării ideii tale, este un sistem prost. Nu te mai gândi la ea, vorbeşte de altceva şi îţi va apărea de la sine… Ne-ai spus, nu e niciun sfert de oră de atunci, că soluţia problemei îţi pare foarte îndepărtată. Pe de altă parte, din când în când, ai făcut aluzie la diferite concluzii care nouă ne-au scăpat. De ce să nu le treci în revistă acum? Deseori se dovedeşte foarte fecund să-ţi verifici gândurile solitare care-ţi trec

prin minte într-o discuţie amicală... De exemplu, ai menţionat piesele jocului de dame. Este evident că biblioteca de la Bradwood, jocul de dame, aranjarea pieselor au avut pentru tine un sens ascuns pe care nu l-am sesizat. Să vorbim despre asta, vrei?

Vocea calmă a profesorului şi timbrul ei cald au avut darul să destindă nervii lui Ellery.

— Nu e o idee rea, profesore. Putem face în Mul următor: spuneţi-mi ce concluzii aţi putut trage din cele spuse de Stallings şi din felul cum am găsit masa de joc.

Profesorul trase de mai multe ori din pipă înainte da a răspunde.

— Mi-am făcut nişte teorii vagi, dar la prima vedere nu găsesc niciun motiv să pun la îndoială depoziţia lui Stallings.

— Adică?

— Brad juca dame singur când Stallings l-a văzut ultima dată; nimic anormal în asta, făcea deseori aşa. Se pare deci că Krosac a pătruns în bibliotecă după plecarea lui Stallings şi l-a ucis pe Brad. În momentul morţii, Brad ţinea în mână una dintre piesele roşii, ceea ce explică de ce am găsit-o după aceea lângă stâlpul-totem.

— Aţi spus: „A pătruns în bibliotecă”.

Yardley zâmbi.

— Ajungeam şi la asta. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, e vorba de nişte teorii... Iată alta. Krosac, care poate fi – după cum şi tu ai spus deseori – o persoană foarte apropiaţă de noi, ar fi venit să-l viziteze pe, Brad în seara aceea; Brad l-ar fi aşteptat, ceea ce explică pătrunderea lui în casă. Probabil Brad nu ştia că această persoană nu era altcineva decât duşmanul lui de moarte, pe care îl considera drept un prieten sau o relaţie oarecare... Şi

acum încă o ipoteză. Brad ar fi avut doi vizitatori în noaptea aceea: persoana pe care o aştepta, pe de o parte, şi pentru care îi trimisese pe toţi de-acasă, şi pe de altă parte, duşmanul lui, Krosac. În această eventualitate, vizitatorul legitim, fie că a venit înainte sau după Krosac, înainte sau după moartea lui Brad, natural că păstrează tăcerea în privinţa vizitei, pentru că nu doreşte să fie implicat în niciun fel…

— Vă opresc, zise Ellery, deoarece Brad nu a primit decât o singură vizită.

— De unde ştii?

Ellery schiţă un zâmbet.

— Poate că explicaţia mea vi se va părea puţin cam complicată… Iată: raţionamentul meu se bazează pe poziţia pieselor pe masa lui Brad şi psihologia marelui jucător. Jucaţi dame?

— Da…

— Atunci veţi înţelege… înainte de a părăsi casa, Stallings l-a văzut pe Brad începând o partidă împotriva lui însuşi şi chiar a asistat la primele două mişcări. Depoziţia lui Stallings a încurcat totul: prietenii noştri au tras concluzia că Brad mai juca încă singur împotriva lui însuşi când a fost asasinat… Dumneavoastră aţi făcut aceeaşi greşeală. Dar piesele de pe tablă mi-au spus mie o cu totul altă poveste. Care era poziţia, nu numai a pieselor în acţiune, dar şi a celor care fuseseră capturate şi scoase din joc? Amintiţi-vă că negrul luase nouă piese roşii care se găseau aşezate pe margine, între marginea tablei propriu-zise şi cea a mesei; roşiile nu luaseră decât trei piese negre, puse în margine, de cealaltă parte a mesei. Deci, negrul conducea partida.

Trei „dame” negre şi trei piese negre simple se

găseau în joc împotriva a două nenorocite de piese roşii. Băgaţi bine de seamă!

— Şi? întrebă profesorul. Asta dovedeşte că Brad, jucând împotriva lui însuşi, bătuse roşiile.

— Neverosimil, răspunse Ellery. Se cunoaşte din experienţă că jucătorii puternici nu se interesează decât de deschideri şi de loviturile care duc la doborârea adversarului; lucru perfect adevărat atât pentru şah cât şi pentru dame. Este inadmisibil să se creadă că Brad, jucând singur împotriva lui însuşi ca să se antreneze, s-ar fi amuzat să continue partida când una din tabere avea un avantaj atât de zdrobitor. Brad nu ar fi susţinut niciodată o partidă de antrenament până în această situaţie. Un expert vede dintr-o privire, după poziţia strategică a pieselor, chiar dacă avantajul este mult mai puţin evident, cum se va termina o partidă dacă, bineînţeles cele două tabere joacă fără să facă greşeli. Or Brad era expert…

Trag deci următoarea concluzie: când Stallings l-a văzut, Brad juca o partidă de antrenament împotriva lui însuşi; dar mai târziu în timpul serii a jucat o partidă adevărată. Brad, jucătorul puternic, nu ar fi continuat niciodată o partidă de antrenament atât de inegală; acelaşi Brad a putut însă să o joace împotriva unui adversar. Deci juca cu cineva.

Afară începuse să plouă; ploaia izbea ferestrele în rafale.

— Sunt de acord, zise profesorul cu un zâmbet. Raţionamentul tău mi se pare just. Dar tot nu ai eliminat ipoteza următoare, foarte plauzibilă: Brad a jucat dame în noaptea aceea cu vizitatorul lui legitim şi a lăsat partida aşa cum a găsit-o. Dar poate că a fost asasinat

de Krosac mai târziu, după plecarea vizitatorului…

— Ingenios, zise Ellery zâmbind. Vreţi să mă prindeţi la înghesuială… şi mă obligaţi să fac apel la artileria grea. Ia să vedem, putem stabili ora crimei în raport cu ora-perioadă în timpul căreia s-a jucat partida de dame? După părerea mea, lucrul acesta este realizabil. Ce am găsit? Una din cele două piese simple roşii era încă în joc şi stătea pe primul rând al câmpului negru. Or, la jocul de dame, când ai ajuns în primul rând al adversarului, ai dreptul să-ţi încoronezi piesa simplă care devine o damă, „ai ajuns la damă”. După cum ştiţi, asta constă în a aşeza o piesă peste alta. Cum se face, deci, că această piesă roşie, ajunsă în primul rând al negrelor, nu a fost încoronată?

— Încep să înţeleg, murmură Yardley.

— Asta înseamnă pur şi simplu că partida s-a oprit atunci, de altfel nu ar fi putut continua fără ca piesa roşie să fie încoronată. Avem confirmarea că partida s-a oprit aici? Da. Primul punct ce trebuie stabilit este următorul: Brad juca cu piesele negre sau cu cele roşii? Ştim că Brad era un jucător foarte puternic. Se poate concepe că juca cu roşiile, acele roşii care erau învinse în mod atât de ruşinos? Nu, şi putem presupune fără teamă că greşim că juca cu negrele. Şi acum o observaţie. Ştim deja că avantajul negrelor nu consta în trei dame şi o piesă simplă, ci în două dame şi două piese simple, deoarece putem presupune că una dintre piesele simple roşii urma să devină regină. Avantajul rămâne totuşi considerabil. Or, dacă Brad juca cu negrele, trebuia să stea de partea secreterului, pentru că toate piesele roşii capturate se găseau în acea parte.

Adversarul sau stătea deci cu faţa la secreter, în

timp ce Brad era cu spatele spre el.

Dar unde ne duce…

Elleyy se întrerupse, închise ochii. După un moment însă reluă:

— Unde rămăsesem? Ah, da. Lipsea o piesă roşie şi am găsit-o afară, lângă locul unde a fost crucificat Brad, în palma mâinii sale se putea vedea o pată circulară de culoare roşie. Prin urmare, când a fost ucis ţinea piesa în mână. De ce o ţinea în mână? O singură explicaţie mi se pare acceptabilă, întrucât se bazează pe un fapt.

— Care? întrebă profesorul.

— Faptul că am găsit o piesă roşie pe linia câmpului negru, unde, această piesă roşie ar fi trebuit în mod automat să devină o regină. Brad strângea în mână singura piesă roşie care lipsea; deduc de aici eă adversarul lui Brad a reuşit să ducă una din acele două piese la damă, adică până pe primul rând al câmpului negru, şi că Brad, adică negrul, a luat din faţa lui una din piesele roşii pe care le capturase pentru a încorona piesa roşie, făcând din ea o damă. Şi natural a survenit un eveniment care a pus capăt partidei mai înainte ca Brad să-şi fi putut termina gestul: cu alte cuvinte, Brad a fost ucis chiar în acel moment.

Yardley rămase o vreme tăcut, apoi murmură:

— Pata de sânge…

— Exact, zise Ellery. Poziţia petei de sânge pe covor ne confirmă acest lucru, căci am descoperit-o chiar în spatele scaunului lui Brad. Să presupunem că ucigaşul l-a lovit pe Brad în cap, în momentul în care acesta urma să încoroneze piesa roşie; Brad ar fi căzut pe spate, între scaun şi secreter. Or, exact în acest loc am descoperit pata, de sânge. Doctorul Rumsen susţine că Brad a fost

probabil lovit în cap, deoarece corpul nu prezintă nicio urmă de violenţă… Totul, concordă. Brad a fost atacat în timp ce juca dame cu asasinul, adversarul său… Văd că vreţi să formulaţi obiecţii, profesore!

— Bineînţeles, zise Yardley reaprinzându-şi pipa şi trăgând viguros din ea. Iată una: să admitem raţionamentul tău. Asta nu înseamnă că adversarul lui Brad nu putea să fie un complice al lui Krosac sau chiar cineva perfect nevinovat. În timp ce această persoană nevinovată juca cu Brad ca să-i distragă atenţia, Krosac ar fi putut foarte bine să-şi surprindă victima şi să o lovească pe la spate.

— Nici pomeneală, profesore! exclamă Ellery. Am demonstrat deja că Krosac nu putea să aibă complici. Singurul scop al acestor crime este răzbunarea, care nu prezintă nicio atracţie bănească pentru un complice; şi nu mi-l pot imagina pe Krosac comiţându-şi crimele în faţa unui personaj nevinovat, care ar deveni astfel în mod automat martorul cel mai periculos. Chiar dacă admitem această eventualitate improbabilă, Krosac nu ar fi ratat ocazia să-l reducă la tăcere. După cum îl cunoaştem noi, o crimă în plus nu l-ar fi înspăimântat… Nu, profesore, nu au existat martori…

— Şi care e concluzia ta? mormăi Yardley.

— V-am spus-o deja: asasinul lui Brad juca dame cu el. Mai mult, Krosac era bine cunoscut de Brad, fiind însă luat drept altul.

— Ah, făcu profesorul trăgându-şi o palmă uşoară peste coapsă, te-am prins, tinere. De ce bine „cunoscut”? Numeşti asta logica? Deduci că acest personaj era „binecunoscut” de Brad pentru că acesta juca dame cu el? Haida-de! Brad ar fi jucat cu oricine. Cu

oricare străin... şi cu vidanjorul la nevoie... dacă ştia să joace.

— Scuză-mă, profesore, dar nu. După partida de dame am diagnosticat legăturile strânse dintre Brad şi adversarul său. Există un motiv mult mai serios... Ştia oare Brad că Krosac, duşmanul declarat al celor din familia Tvar, se afla în America, însetat de sângele celor trei fraţi?

— Bineînţeles. Biletul pe care ni l-a lăsat dovedeşte acest lucru, de altfel chiar Van i-a scris ca să-l prevină.

— Tocmai. Atunci cum puteţi crede că Brad, ştiindu-l pe Krosac în ţară, s-ar fi amuzat să primească un străin la el în casă după ce şi-a trimis la plimbare toate persoanele eventual susceptibile de a-l apăra?

— Hâm, presupun într-adevăr că este puţin probabil.

— Concluzia mea este categorică: Brad îl cunoştea pe Krosac, bineînţeles, sub un alt nume, şi a jucat dame cu cu el în chip firesc, neavând niciun motiv să-i fie teamă. Krosac l-a omorât în timpul partidei. Din nefericire, această convingere nu grăbeşte cu nimic soluţionarea problemei... sunt tot acolo unde eram acum trei săptămâni... Apropo există un fapt care acum pare sigur; am fost stupid că nu m-am gândit mai de mult la asta.

Profesorul se ridică şi vărsă cenuşa pipei în şemineu.

— Eşti o adevărată cutie cu surprize, în seara astă, zise el fără să se întoarcă. Acum despre ce mai e vorba?

— Putem afirma fără teamă că Krosac nu şchioapătă.

— De unde poţi fi sigur de asta? E posibil, dar...

Ellery se ridică, se întinse şi începu să se plimbe prin cameră.

— Krosac, oricare ar fi numele pe care l-a împrumutat, era bine cunoscut de Brad. Or niciunul dintre apropiaţii lui Brad nu şchioapătă. În consecinţă, Krosac nu mai şchioapătă acum, el s-a folosit de această infirmitate din tinereţe doar ca să înşele poliţia.

— Asta ar explica şi aparenta neglijenţă cu care a lăsat peste tot în urma lui indiciul unui om care ar şchiopăta.

— Exact. De îndată ce simte primejdia, nu mai şchioapătă: nimic de mirare că nu i s-a putut lua urma.

Yardley se legăna pe picioare, cu pipa stinsă vârâtă între dinţi.

— Hâm…

Se uită cu atenţie la Ellery.

— Dar acea faimoasă idee care te frământa? Ai reuşit s-o prinzi?

— Nu, se ascunde în continuare într-o cută a creierului… Să recapitulăm. Uciderea primei victime, Kling, se explică în mod destul de satisfăcător. Krosac, aşa-zis şchiop, se găsea în apropiere; mobil, proximitate, natura deosebită a crimei, totul concordă. Ură de familie; Krosac crede că l-a omorât pe Andreja, unul dintre fraţi. Cum reuşeşte el până la urmă să-l descopere pe Van, cel mai bine ascuns dintre fraţii Tvar? Mister… Krosac loveşte a doua oară, îl omoară pe Brad; aceeaşi întrebare, cum l-a găsit? Drama se complică; Krosac găseşte un bilet de la Brad, din care află greşeala pe care a făcut-o la Arroyo omorându-l pe Kling şi că Van trăieşte. Dar unde este Van? „Trebuie să-l găsesc, zice Krosac, altfel răzbunarea mea rămâne incompleta.” Cortina cade în urma acestui al doilea act, un act foarte melodramatic… Megara revine; Krosac ştie că va reveni;

îşi face apariţia unicul deţinător, după cum scrie în bilet, al secretului noii identităţi sub care trăieşte Van şi a locului unde se află acum... După aceea... Fir-ar să fie! zise Ellery. Profesorul îşi ţinu respiraţia.

— Fir-ar să fie! strigă Ellery sărind în sus, ce idiot am fost! Ce prostovan, cretin, imbecil! Am găsit!

— Poţi să constaţi că ţi-am dat un sfat bun, zise profesorul zâmbind... Metoda dă totdeauna rezultate... Explică-mi. Dar ce ai, băiete?

Yardley se întrerupse speriat. Ellery suferise o schimbare uimitoare; se întunecase brusc la faţă. Având aerul unui om care tocmai primise o lovitură.

— Ascultaţi, zise el grăbit, nu am timp decât să vă spun în două vorbe... Ce aşteptam noi? Ce aştepta Krosac? Aşteptam ca Krosac să încerce să descopere, prin Megara, singura sursă de informaţii, unde se găseşte Van; Krosac aştepta să facă el această descoperire. Pe Megara îl va omorî după aceea. Toate acestea nu pot avea decât o singură semnificaţie!

— L-a descoperit! exclamă Yardley, emoţionat de gravitatea acestor cuvinte. Dumnezeule, Queen, cât de orbi şi proşti am fost! Poate că deja e prea târziu!

Ellery nu pierdu timp să-i mai răspundă şi se repezi la telefon.

— Vreau să trimit o telegramă... Urgentă. Adresată sergentului Luden, Arroyo, Virginia de Vest, Da... Iată textul:

Ia ajutoare şi du-te imediat cabană Old Pete. Protejează-l până la sosirea mea. Anunţă Crumit întoarcere Krosac. Dacă deja s-a întâmplat nenorocire când veţi ajunge la cabană, luaţi urma lui Krosac dar

lăsaţi locul crimei neatins. Semnat: Ellery Queen.

Repetaţi, vă rog Krosac. K.r.o.s.a.c. Foarte bine, mulţumesc.

Ellery închise, apoi formă numărul de la Bradwood. După ce află de la Stallings că Vaughn nu era acolo, ceru să vorbească cu unul din oamenii inspectorului. Acesta îi spuse că Vaughn plecase pe neaşteptate cu maşina, împreună cu Isham, după primirea unei telegrame.

— Ce să fac, gemu Ellery închizând, ce să fac acum!

Nu trebuie pierdut niciun minut...

Se repezi la fereastră. Afară ploua cu găleata, fulgere mari brăzdau cerul.

— Profesore, veţi rămâne aici...

— Nu prea îmi place ideea să te las să pleci singur acolo, răspunse Yardley. Mai ales pe o furtună ca asta. Cu ce vrei să pleci?

— Asta are puţină importanţă. Rămâneţi aici, faceţi tot ce vă stă în putinţă ca să vorbiţi cu Vaughn şi Isham.

Ellery ridică din nou receptorul telefonului.

— Aerodromul din Mineola. Repede, vă rog.

— Eşti nebun, Queen!

— Alo! Alo! Mineola? Aţi putea pune la dispoziţia mea un avion rapid care să mă ducă în Virginia? Cum?

Ellery ascultă câteva clipe, apoi închise furios.

— Nu se poate face nimic. Din cauza timpului de afară... O să încerc cu maşina mea. Tot ea e mai bună, Mi-aţi putea împrumuta un impermeabil, profesore?

Alergară în hol, Yardley scoase dintr-un şifonier un impermeabil mare şi îl ajută pe Ellery să-l îmbrace.

— Ai grijă, Ellery. Drumurile vor fi foarte proaste; eşti sigur că nu te înşeli şi că nu te înhami la un drum inutil?

— Un singur lucru l-a împiedicat pe Krosac să-l ucidă

pe Megara în aceste două săptămâni; nu ştia unde se află Van. Dacă până la urmă l-a ucis pe Megara, asta înseamnă că a descoperit şiretlicul lui Old Pete şi cunoaşte ascunzătoarea de pe coline. Poate că a smuls această informaţie de la Megara înainte de a-l omorî. Datoria mea este să împiedic o a patra crimă, căci fără nicio îndoială, Krosac este acum în drum spre Virginia. Sper că şi-a permis să doarmă ieri-seară. Altfel…

Ellery dadu din umeri îi zâmbi lui Yardley, care îi strânse cu căldură mâinile, recomandându-i întruna să fie cu băgare de seamă, şi, o porni în fugă spre garajul unde se găsea vechea lui maşină de curse.

Profesorul Yardley se uită fără să vrea la ceas. Era exact ora unu.

CAPITOLUL 4

GREŞEALA

Ellery conduse în mare viteză şi fără oprire până la Harrisburg, unde ajunse pe la orele şapte seara. După o oprire de o oră, timp în care mâncă şi îşi lasă maşina în grija mecanicului, o porni din nou la drum şi pe la miezul nopţii ajunse în Hollidaysburg; complet extenuat, aproape nemaivăzând în fata ochilor, îşi petrecu noaptea la hotel. A doua zi la orele şapte, bătrâna Duesenberg atacă ultima etapă. Furtuna din ajun se potolise complet. La zece şi un sfert, Ellery traversă Pittsburg-ul. La unsprezece şi jumătate, sub un soare palid care se străduia să lumineze Munţii Alegani, Ellery îşi opri maşina în faţa primăriei din Arroyo, în Virginia de Vest.

*

* *

Un om în salopetă, care mătura scările din faţa uşii, încercă să-l oprească.

— Ei! încotro? Cu cine vreţi?

Ellery nu răspunse şi se repezi în interiorul clădirii, spre biroul sergentului Luden. Deschise uşa şi constată că încăperea era goală.

Omul în salopetă venise după el.

— Unde e sergentul? îl întrebă Ellery.

— Nu e aici. Asta încercam să vă spun şi eu.

— Ah! făcu Ellery.

Prin urmare, Luden plecase pe coline.

— Când a plecat?

— Luni dimineaţă.

— Cum! exclamă Ellery stupefiat. Dumnezeule, aşadar nu a primit tele…

Se apropie repede de masa plină cu hârtii de tot felul şi începu să scotocească printre ele, în ciuda protestelor măturătorului. Din păcate, telegrama trimisă lui Luden se găsea acolo, neatinsă. Rupse plicul şi citi mesajul pe care îl dictase…

*

* *

Prin urmare, Luden nu luase cunoştinţă de telegrama expediată de Ellery. Măturătorul îi spuse că sergentul plecase cu două zile mai înainte împreună cu primarul, Hollis, într-o expediţie de pescuit pe Ohio, pe care o făceau împreună în fiecare an şi care dura opt zile; nu se întorceau înainte de duminică. Telegrama sosise în ajun: bărbatul în salopetă, care în afară de măturător mai era şi portar şi om la toate, o pusese chiar el pe biroul lui Luden…

Ellery sări din nou în maşină şi reluă drumul parcurs în timpul primei deplasări făcute în tovărăşia lui Isham şi Luden. Nu avea timp să-i anunţe pe Crumit şi pe colonelul Pickett. De altfel, avea de gând să facă singur faţă situaţiei dacă evenimentul de care se temea nu se petrecuse încă; luase cu el un revolver automat. Pe de altă parte, dacă ajungea prea târziu…

Ellery lăsă maşina ascunsă în tufişuri, ca şi data trecută, şi începu să urce panta abruptă, cu revolverul în mână… dar pădurea care acoperea colina era stăpânită de cea mai mare linişte. Înainta repede, sperând să

ajungă la timp, deşi un presentiment obscur îl avertiza că era prea târziu... Ascuns după un copac, Ellery cercetă atent cu privirea luminişul în mijlocul căruia se găsea cabana. Barajul de sârmă ghimpată era intact. Deşi uşa de la intrare era închisă, Ellery trase totuşi piedica revolverului înainte de a păşi înainte... Escaladă de bine de rău baricada... Abia atunci văzu urmele de paşi. Rămase locului cel puţin trei minute, studiind urmele ce-i dezvăluiau săvârşirea dramei. Apoi făcu un ocol în formă de semicerc ca să ajungă la uşă fără să şteargă urmele.

Uşa nu era închisă de tot, aşa cum crezuse prima dată.

Strângând în mână revolverul, Ellery ascultă o clipă Niciun zgomot nu venea din interiorul cabanei... împinse violent uşa cu mâna stângă...

Oroarea spectacolului îl ţintui locului.

Apoi sări înăuntru şi zăvori uşa în urma lui.

*

* *

La orele doisprezece şi jumătate, maşina îl aduse din nou pe Ellery în faţa primăriei din Arroyo. Măturătorul, care mătura în continuare, probabil că îl luă drept un nebun după părul în dezordine şi ochii scăpărători.

— Hei, dom'le, iată-vă! Aveam ceva să vă spun, dar eraţi atât de grăbit... Nu vă numiţi cumva...

— Desigur! răcni Ellery. Am impresia că eşti singurul funcţionar care a rămas la post aici... Vei face ceva pentru mine. Vor sosi nişte oameni de la New York. Când? Habar n-am. Dar îi vei aştepta aici, mă auzi, chiar dacă va trebui să aştepţi ore în şir.

— Ei bine, zise măturătorul sprijinindu-se în mătura lui. Nu ştiu, dar... ia spuneţi-mi, nu vă numiţi cumva

Queen?

— Ba da, zise Ellery foarte surprins. De ce?

Portarul-măturător se scotoci în buzunar şi scoase o foaie de hârtie împăturită în patru.

— Am mai încercat să vă spun, domnule Queen, dar nu m-aţi lăsat să vorbesc. Un tip, un tip bătrân, destul de înalt, cu o barbă, mi-a lăsat acest bilet pentru dumneavoastră. Semăna cu Abraham Lincoln.

— Yardley! exclamă Ellery luând hârtia din mâinile măturătorului. De ce naiba nu mi-ai spus imediat?

Dragul meu Queen,

Foarte preocupat de plecarea ta, am reuşit să aflu, de altfel fără să pot intra în contact cu ei, că Isham şi Vaughn primiseră o informaţie importantă care îi punea pe urma soţilor Lynn; informaţia venea din Massachusetts. Am transmis mesajul tău adjunctului lui Vaughn. Nu-mi plăcea ideea să te ştiu singur pe urmele unui astfel de bandit. La Bradwood totul era calm. Doctorul Temple a plecat la New York. (Esther?)

Imposibil să dorm noaptea. Furtună cumplită. Dimineaţă s-a potolit. Am ajuns la Mineola la orele şase. Condiţiile meteorologice fiind mai bune, am reuşit sa conving un aviator particular să mă ducă în sud-vest. Am ajuns în apropiere de Arroyo la orele zece dimineaţa. (Am început să scriu acest bilet în avion.)

Mai târziu: Imposibil să găsesc cabana şi nimeni nu ştie de ea. Luden e plecat. Oraşul parcă e mort. Presupun că telegrama ta nici măcar nu a fost deschisă. Natural că mi-e teamă de tot ce e mai rău, căci am aflat de prezenţa prin apropiere a unui individ care şchioapătă. Respectivul şchiop ducea cu el o geantă (era probabil

Krosac, dar descrierea e vagă; omul îşi ascundea faţa.) A închiriat o maşină la Yellow Creek, lângă Arroyo, ieri-seară la orele unsprezece şi jumătate. Am vorbit cu proprietarul maşinii care l-a dus pe omul nostru la Steubenville şi l-a lăsat acolo la hotel... Îl voi fila pe Krosac eu însumi şi voi încredinţa acest mesaj superinteligentului portar al primăriei din Arroyo. Mergi imediat la Steubenville. Dacă găsesc o altă pistă, îţi voi lăsa câteva rânduri la hotelul Fort Steuben. Mă grăbesc.

YARDLEY

Ellery făcu un gest de exasperare.

— La ce oră a scris acel domn biletul?

— Pe la orele unsprezece, răspunse omul, cu puţin înainte de a sosi dumnevoastră.

— Acum ştiu, mormăi Ellery, ce simţi când îţi vine să strângi pe cineva de gât. La ce oră s-a oprit ploaia ieri seară? întrebă el, venindu-i deodată o idee.

— Cam pe la unu după miezul nopţii. Ploaia s-a oprit aici, dar dincolo de râu a plouat toată noaptea.

— Vei da această scrisoare celor de la New York de îndată ce vor sosi, zise Ellery cu un aer sever.

Înainte de a o înmâna portarului, mai scrise şi el câteva cuvinte pe spatele foii de hârtie.

— Rămâi aici, fă ce vrei, dar nu te mişca de aici până la sosirea lor. Isham, Vaughn, poliţia... Înţelegi? Isham, Vaughn – lor să le dai scrisoarea asta. Uite, primeşte ceva pentru osteneala dumitale.

Îi dădu o bancnotă, urcă în bătrâna lui maşină Duesenberg şi demară.

CAPITOLUL 5

MORT DE DOUĂ ORI

Inspectorul Vaughn şi procurorul Isham au sosit cu maşina la Bradwood miercuri dimineaţa pe la orele opt, obosiţi dar satisfăcuţi, căci îi aduceau cu ei pe Percy şi Elisabeth Lynn, în sfârşit prinşi.

Cei doi hoţi au fost imediat expediaţi la Mineola sub pază corespunzătoare.

Inspectorul Vaughn se întindea leneş, plin de satisfacţie, când îl văzu alergând spre el pe adjunctul său, Bill, care îi repetă ceea ce-i spusese profesorul Yardley. Isham şi inspectorul îl ascultară cu atenţie şi expresia lor satisfăcută deveni preocupată. Isham trânti o înjurătură.

— Ce facem acum?

— După ei, bineînţeles, răcni Vaughn.

Urcă din nou în maşina poliţiei; procurorul, resemnat, îl urmă fără să mai spună nimic.

Pe terenul de aviaţie de la Mineola fură informaţi că profesorul Yardley închiriase un avion la orele şase dimineaţa şi că plecase spre sud-vest, destinaţia necunoscută. După zece minute se aflau şi ei în aer, în cabina unui puternic bimotor, zburând în aceeaşi direcţie.

*

* *

Pilotul ateriză pe un câmp de lângă Arroyo, la unu şi treizeci de minute după-amiaza. Se îndreptară spre primărie şi găsiră un om în salopetă aşezat pe treptele

din faţă, sforăind liniştit, cu o mătură pe genunchi. Vaughn îl trezi… Omul îngăimă, încă somnoros: – Sunteţi de la New York?

— Da.

— Vă numiţi Vaughn şi, Isham?

— Da, da.

— Am un bilet pentru dumneavoastră. Portarul îi întinse lui Vaughn mesajul lăsat de Yardley. Vaughn şi Isham îl citiră în tăcere. Apoi întoarseră foaia şi luară cunoştinţă şi de rândurile scrise de Ellery:

Am fost la cabană. Îngrozitor. Duceţi-vă acolo cât puteţi de repede. Urmele de paşi în semicerc din faţa uşii cabanei sunt ale mele… celelalte… ghiciţi. Grăbiţi-vă dacă vreţi să prindeţi finalul.

E.Q.

— S-a întâmplat, gemu Isham.

— La ce oră a plecat de aici domnul Queen? întrebă Vaughn furios la culme.

— Pe la ora unu…

— Repede, Isham, zise inspectorul. Arată-mi drumul. Mai întâi trebuie să vizităm cabana.

*

* *

Uşa cabanei era închisă. Isham şi Vaughn escaladară sârma ghimpată cu dificultate şi descoperiră urmele lăsate de Queen după ocolul pe care îl făcuse.

— Uite, zise Vaughn, astea sunt urmele lui Queen. Celelalte…

Nemişcaţi, observară cu atenţie urmele pe care Ellery le remarcase cu o oră înainte. Erau două serii

complete lăsate de aceeaşi pereche de încălţăminte. Acestea erau singurele, bineînţeles, în afară de cele ale lui Ellery. Cele două serii erau foarte clare: una care mergea de la baricadă la uşa cabanei, cealaltă care făcea drumul în sens invers, urmând cu aproximaţie aceeaşi linie.

Cele care se găseau foarte aproape de cabană, foarte clare din cauza pământului moale din acel loc, erau mai adânc imprimate în sol la dus decât la întors. Urma lăsată de piciorul drept era peste tot mai adâncă decât cea a piciorului stâng.

— Urmele unui şchiop, mormăi Vaughn. Această primă serie… ciudat.

Înaintând cu precauţie, deschise uşa… Isham şi inspectorul Vaughn se dădură înapoi cuprinşi de oroare.

În faţa lor, cadavrul unui om ţintuit ca un trofeu de bârnele groase care formau peretele. Decapitat, cu picioarele apropiate. Cadavrul nenorocitului profesor, după zdrenţele pătate de sânge, cele ale aşa-zisului Old Pete.

Peste tot era plin de sânge, te-ai fi crezut într-un abator… Partea de deasupra a mesei, debarasată de obiectele de pe ea, îi servise lui Krosac drept tăbliţă, trasând pe ea simbolul lui familiar, un T mare şi însângerat.

— Dumnezeule, murmură Vaughn. E îngrozitor… Dacă mi-ar cădea în mână animalul ăsta, l-aş sugruma cu cea mai mare bucurie…

— Eu ies afară, zise Isham cu o voce răguşită. Nu mă simt bine.

Ieşi clătinându-se, se sprijini de peretele cabanei şi vomă.

Inspectorul Vaughn îşi reveni din prima impresie, se apropie de mort şi atinse cadavrul care era deja rigid.

— Mort de aproape cincisprezece ore, mormăi el strângând pumnii.

Acel om fără cap, cu braţele îndepărtate şi cu picioarele apropiate, semăna cu un T monstruos. Luptând împotriva ameţelii care îl cuprindea, inspectorul privi în jurul, lui şi înţelese că avusese loc o luptă, după diversele obiecte împrăştiate pe jos. Mai întâi un topor mare şi plin de sânge, cel care servise fără îndoială la decapitarea lui Andreja Tvar. După aceea, un bandaj înfăşurat, care pe o parte avea o pată brună. Vaughn îl luă de jos; bandajul se despărţi în două bucăţi; constată cu surprindere că probabil fusese tăiat cu foarfecele... Uitându-se în jur, zări într-adevăr nişte foarfeci mari aruncate pe jos.

Vaughn veni la uşă; Isham, deşi încă foarte palid, părea ca acum îşi revenise.

— Priveşte, îi zise inspectorul arătându-i bandajul secţionat.

— S-ar zice un bandaj de la încheietura mâinii, răspunse Isham cu dificultate. Rana trebuie să fi fost serioasă, dacă e să ne luăm după pata de sânge şi iod.

— Asta e şi părerea mea. Şi eu aş zice la fel, că e un bandaj mai curând de la încheietura mâinii decât de la gleznă. Probabil că domnul Krosac are o rană frumoasă la mână!

— Provocată probabil în timpul luptei, doar dacă nu cumva s-a tăiat mânuind toporul! Dar de ce dracu nu a făcut să dispară acest bandaj?

— Cu siguranţă că Krosac era grăbit, să nu uiţi asta. De altfel, faptul că l-a abandonat astfel dovedeşte că

rana se găseşte într-un loc uşor de ascuns, de o manşetă probabil... Şi-a tăiat primul bandaj ca să şi-l înlocuiască cu altul curat.

Isham îl urmă cu curaj pe inspector, care se întoarse în cabană. Vaughn îi arătă toporul, foarfecele şi o sticlă de culoare albastră care zăcea pe podea lângă locul unde găsise bandajul. Sticla era aproape goală, iar conţinutul ei răspândit pe jos forma o pată mare de culoare brună. Alături, un bandaj nou.

— Iod, zise Vaugh. L-a luat de acolo, de pe etajera aceea.

Se apropiară de etajeră, care se găsea într-un colţ, deasupra chiuvetei; cu excepţia a două locuri, etajera era plină. Se puteau vedea acolo un pachet mare de vată, un tub de pastă de dinţi, bandaje, o sticluţă pe care scria „Iod”, alte sticluţe mici şi borcănaşe care conţineau diferite medicamente.

— E clar, zise Vaughn, s-a servit de bandajele şi de iodul lui Van, şi nu şi-a dat osteneala să le pună la loc.

— Şi dacă rana e a lui Van?

— Ne vom lămuri. Voi da jos cadavrul să văd dacă are vreo rană.

În ciuda dezgustului, Isham îl ajută pe inspector să desprindă din cuie acel cadavru îngrozitor. Îl întinseră pe jos, îl dezbrăcară şi constatară că nu avea nicio rană, în afara găurilor făcute de cuie.

— Aşadar Krosac s-a tăiat la mână, concluziona inspectorul Vaughn.

*

* *

Cei doi reveniră la Arroyo. Inspectorul Vaughn telefonă procurorului Crumit, informându-l despre cele

întâmplate.

— Crumit se va duce acolo împreună cu judecătorul şi cu colonelul Pickett, zise Vaughn. Aceşti domni vor fi obligaţi pentru a doua oară să facă o anchetă asupra morţii lui Andrew Van!

Isham nu răspunse nimic. Închiriară o maşină rapidă şi urmară pista pe care plecase Ellery, înainte cu o oră şi jumătate, îndreptându-se spre Steubenville.

PROVOCARE ADRESATĂ CITITORULUI

Cine este criminalul?’

Cititorul posedă acum toate informaţiile necesare.

Autorul i-a pus la dispoziţie toate posibilităţile nu numai să ghicească cine este criminalul, ci şi să dovedească identitatea ucigaşului: nu mai este decât o problemă de logică şi de deducţie riguroasă.

CAPITOLUL 6

O PROBLEMĂ DE GEOGRAFIE

Miercuri după-amiază, la orele unu şi jumătate, chiar în momentul în care procurorul Isham şi Vaughn se opreau în faţa primăriei din Arroyo, Ellery Queen sosea la Steubenville.

La hotelul Fort Steuben îl aşteptau câteva rânduri din partea lui Yardley:

Dragă Queen,

O persoană cu semnalmentele lui Krosac a tras ieri seară, pe la miezul nopţii, la hotelul Fort Steuben. A plecat în dimineaţa asta la şapte şi jumătate cu o maşină închiriată. Nu mai şchiopăta când a plecat dar era bandajat la mână. Nu părea că se teme de eventuali urmăritori Chiar a anunţat şi unde se duce: Zanesville. Alerg după el cu maşina. Toate aceste informaţii le-am obţinut de la recepţia hotelului. Îţi voi lăsa alte instrucţiuni la recepţia hotelului Clarendon din Zanesville.

YARDLEY

Ellery întrebă la ce oră părăsise Yardley Steubenville-ul şi află că plecase pe la prânz. Ceru imediat legătura cu şeful poliţiei din Zanesville.

— Alo... Poliţia? Aici, Ellery Queen, fiul inspectorului

Queen de la Biroul Central din New York... da. Vă telefonez de la Steubenville. Sunt în urmărirea unui tip înalt, brunet, bandajat la mână, circulă cu maşina, hărţuit de un alt urmăritor, bărbos, care şi el circulă cu maşina...

Primul este un criminal!... Da! A plecat de aici la şapte şi jumătate dimineaţa... Hâm, aveţi cu siguranţa dreptate, probabil că a traversat de multă vreme oraşul dumneavoastră. Încercaţi să-i daţi de urmă, vă rog. Omul cu barbă probabil că încă nu a ajuns la Zanesville... Ţineţi legătura cu recepţia de la hotelul Clarendon. Sosesc cât pot de repede...

*

* *

La hotelul Clarendon din Zanesville. Ellery află că Yardley lăsase pentru el un mesaj telefonic: Krosac cotise spre Columbus... La orele şapte, în timp ce Vaughn şi Isham parcurgeau cu greutate drumul de la Steubenville la Columbus, Ellery pătrundea în hotelul Seneca din acest oraş unde găsea un alt mesaj din partea lui Yardley:

Dragă Queen,

A fost gata să mă păcălească, dar i-am găsit repede urma! Nu cred că a făcut-o înadins, pur şi simplu s-a răzgândit. Am descoperit că Krosac a luat trenul de ora unu spre Indianapolis. Plec acolo cu avionul ca să câştig timpul pierdut.

Y.

Ellery telefonă şefului poliţiei din Indianapolis şi află de la acesta că fusese deja anunţat de poliţia din Columbus. Dar oamenii lui nu putuseră să pună mâna pe

omul urmărit, din cauza semnalmentelor insuficiente...

Mai află, tot de la recepţia hotelului, că profesorul ar fi spus că intenţiona să-i lase câteva rânduri la aerodrom. Ellery îşi duse maşina la garaj, luă un taxi şi se îndreptă cu toată viteza spre aerodrom.

*

* *

Vaughn şi Isham sosiră la Columbus puţin după orele opt, adică la o oră după plecarea lui Ellery din acest oraş cu avionul, la trei ore după Yardley şi la şapte ore după plecarea banditului cu trenul. De la Zanesville, Vaughn comandase un avion prin telefon, ceea ce le-a permis să părăsească imediat oraşul cu destinaţia Indianapolis.

*

* *

La orele opt şi jumătate, avionul lui Ellery ateriza pe pista aerodromului din Indianapolis. Abia coborî, că i se şi înmână un mesaj din partea profesorului Yardley:

Sfârşitul se apropie. În momentul când aterizam, un individ cu semnalmentele lui Krosac îşi lua zborul spre Chicago cu avionul de ora şapte. Nu pot avea un avion înainte de şapte şi un sfert. Cel al lui Krosac trebuie să sosească la Chicago între opt patruzeci şi cinci şi nouă. Dacă soseşti înainte de opt şi patruzeci şi cinci, telefonează-i poliţiei din Chicago să-l aresteze la coborârea din avion. Plec!

Y.

— Domnul Yardley a luat avionul de şapte şi un sfert? întrebă Ellery.

— Da, domnule.

— Trebuie să sosească la Chicago între nouă şi nouă şi un sfert?

— Exact.

Ellery ceru să fie dus la un telefon şi îl sună pe şeful poliţiei din Chicago, pe care îl cunoştea.

— Da, eu sunt, Ellery Queen. Un om înalt, rănit la încheietura mâinii, trebuie să sosească în seara ăsta între opt patruzeci şi cinci şi nouă la Chicago, venind cu avionul de la Indianapolis... Autorul crimelor din Long Island... Da... Nu, nu-l arestaţi pe aeroport... Aş vrea să-l urmăriţi şi ca oamenii voştri să împresoare hotelul la care va trage... Da, arestaţi-l doar dacă încearcă să părăsească Chicago. E posibil să vrea să ajungă în Canada sau pe coasta Pacificului... Omul nu ştie că este urmărit. Apropo, prietenul meu, profesorul Yardley, trebuie şi el să sosească cu avionul de la Indianapolis. Înalt, cu barbă, seamănă cu Abraham Lincoln. Ţi-l recomand...

Ellery urcă în avion şi plecă spre Chicago.

*

* *

La orele zece şi douăzeci şi cinci, avionul îl lăsă pe Ellery pe aeroportul din Chicago, luminat ca ziua. Era frânt de oboseală. Yardley şi şeful poliţiei îl aşteptau.

— Ei bine, şefule, care e situaţia? întrebă Ellery.

— Bună, domnule Queen. Vânatul a sosit cu avionul la nouă fără cinci. Oamenii mei tocmai îşi luaseră posturile în primire... Nu bănuieşte nimic.

— Am ajuns cu douăzeci de minute mai târziu, se tângui profesorul Yardley.

— Hâm... Unde este... Ăăă... Krosac în acest moment?

— A luat un taxi şi s-a dus la hotelul Rockford, un hotel mic de clasa a treia. Nu a bănuit nimic, dar a fost escortat de patru maşini ale detectivilor…

— Perfect. Vreţi să daţi ordinele necesare pentru ca Isham şi Vaughn, care vor sosi curând, să fie duşi imediat la hotelul Rockford?…

*

* *

După mai puţin de o oră, Isham şi Vaughn se întâlneau cu Ellery, cu profesorul Yardley şi cu şeful poliţiei la hotelul Rockford. Clădirea era plină de detectivi. Krosac ocupa camera 643 şi se înscrisese la recepţie cu numele de John Chase.

— Apropo, îi zise Ellery lui Vaughn, ştii pe cine vom găsi în camera 643?

Inspectorul îi privi chiorâş.

— Cum? izbucni el. Doar n-ai să-mi spui că cunoşti adevărata identitate a acestui om?

— Ba da… Era totuşi destul de clar!

*

* *

Omul fu surprins în momentul când voia să se suie în pat. Cinci detectivi se aruncară asupra lui şi îi puseră cătuşele.

Ellery avea să-şi amintească totdeauna expresia de stupefacţie intensă apărută pe faţa lividă a prizonierului când i-a văzut în pragul uşii pe Ellery, pe procurorul Isham, pe inspectorul Vaughn şi armata de detectivi în uniforme şi în civil care umplea culoarul.

— Dar este… este…

Profesoral nu-şi mai găsea cuvintele.

— Am ştiut, zise Ellery. Am înţeles de când am

vizitat cabana de pe coline.

„Domnul John Chase” se uita la ei cu o privire de dement; din colţul gurii i se scurgea un firişor de bale.

În faţa lor se găsea profesorul din Arroyo, Andrew Van.

CAPITOLUL 7

ULTIMELE CUVINTE ALE LUI ELLERY

— Nu înţeleg absolut nimic, mormăi inspectorul Vaughn. Şi nu reuşesc să înţeleg cum ai putut găsi soluţia bazându-te doar pe fapte.

Scena se petrecea într-un compartiment confortabil al trenului care se îndrepta spre New York. Era acolo toţi patru, Yardley, Ellery, Isham şi Vaughn.

— Vedeţi, începu Ellery, cea de a patra crimă m-a făcut să înţeleg totul. Totdeauna am avut impresia că îmi lipsea o piesă din acest joc de puzzle, dar o piesă esenţială, şi că voi ajunge la soluţie în ziua când voi avea această idee, această piesă-cheie care îmi scăpa şi care mi-ar fi oferit explicaţia atâtor fapte în aparenţă atât de dezlânate, de ilogice. Descoperirea am făcut-o în cabana de pe coline.

— Şi eu am cercetat cabana, zise Vaughn, şi aş vrea să ştiu...

— Vei înţelege. Urmele din afara cabanei indicau că aceeaşi persoană intrase, apoi ieşise din cabană. Nu e greu să fixezi ora crimei, pentru că ploaia s-a oprit la Arroyo în ajun pe la orele unsprezece; urmele ar fi dispărut daca ele ar fi fost făcute înainte de sfârşitul ploii: prin urmare, ele au fost făcute la orele unsprezece sau mai târziu. Starea cadavrului crucificat de pe perete ne permite să afirmăm că victima murise de aproximativ

patrusprezece ore, cu alte cuvinte, murise în ajun pe la orele unsprezece seara. Urmele fuseseră deci făcute la ora crimei şi erau cele ale ucigaşului, pentru că altele nu existau iar uşa era singura cale de acces în cabană, unica fereastră existentă fiind protejată cu sârmă ghimpată. Urmele imprimate în terenul moale din faţa cabanei indicau clar prezenţa unui şchiop…

Or, mai multe obiecte foarte interesante zăceau pe jos, în cabană. Mai întâi bandajul însângerat şi pata de iod, care probabil fusese folosit la încheietura unei mâini, după forma pe care o avea; foarte aproape de el, alt sul de bandaj din care se folosise o parte. După aceea, o sticlă mare cu iod, destupată, al cărei dop zăcea ceva mai încolo; acest flacon din sticlă opacă nu purta nicio etichetă.

Corpul victimei nu prezenta răni, prin urmare ucigaşul se rănise; şi pentru că sângera din abundenţă, probabil că îşi schimbase bandajul înainte de a părăsi Cabana. Ellery aprinse o ţigară.

— Subliniez acum faptul foarte semnificativ: criminalul s-a folosit de acest flacon cu iod. Înţelegeţi, domnilor?

Urmă o tăcere elocventă.

— Şi totuşi e foarte clar. Care erau cele două caracteristici ale acestui flacon lăsat pe jos de ucigaş? Prima sticlă era opacă; a doua, nu avea etichetă. Atunci, de unde ştia criminalul că ea conţinea iod? Nu avea de unde să ştie decât dacă: fie că îi cunoştea deja conţinutul, din experienţă, fie destupând-o ca să-şi dea seama. Or amintiţi-vă că pe etajeră cu medicamente se găseau alte două sticluţe, una cu iod, cealaltă cu rivanol, amândouă foarte clar etichetate. Atunci de ce să desfacă

flaconul fără etichetă, cu atât mai mult cu cât criminalul era fără îndoială, grăbit? Nu există decât o singură explicaţie: criminalul ştia dinainte că sticla mare conţinea iod. Având în vedere împrejurările şi ceea ce ne spusese Van însuşi despre izolarea ascunzătorii sale, numai proprietarul cabanei putea să cunoască acest detaliu.

Am stabilit că ucigaşul s-a tăiat la mână şi că s-a servit de iod: deci dacă proprietarul cabanei, Andreja Tvar, alias Andrew Van, alias Old Pete, era singurul care putea ştie dinainte conţinutul misteriosului flacon, tot el Andrew Van, ci fusese asasinat de Andrew Van.

Urmă o tăcere, ruptă în cele din urmă de procurorul Isham.

— Fie. Dar crimele dinainte? Admiţând că Van e vinovat de ultima crimă, cum poţi stabili în mod logic că tot el le-a comis şi pe primele?

— Iată cum am ajuns la această concluzie. Andrew Van omorâse pe cineva şi lăsase în cabană cadavrul acestui om îmbrăcat cu zdrenţele lui Old Pete; cu alte cuvinte, îmbrăcat ca el însuşi; dorea deci să ne înşele. Am înţeles atunci că problema va fi relativ simplă. Cine era ultima victimă?

Corpul nu era cel al lui Van, am dovedit aceasta. Nu putea fi al lui Brad, categoric identificat de nevasta lui după acea pată a pielii de pe coapsă, sau cel al lui Megara, căruia i se constatase hernia. Mai rămâneau Krosac şi Kling, servitorul lui Van.

Să presupunem că a fost Krosac, ucis de Van aflat în legitimă apărare. Van nu chemase poliţia şi cu tot ce se ştia despre acest caz nu ar fi avut de ce să fie îngrijorat. Dacă nu a făcut-o, înseamnă că nu putea. De ce? Pentru că nu era cadavrul lui Krosac!

Atunci era Kling? Bine, dar el fusese prima victimă găsită crucificată, cu şapte luni înainte, la Arroyo! Da, dar Van ne spusese că era vorba de Kling! Or noi ştim acum că Van este un criminal şi că a vrut să ne înşele; deci nu-l mai putem crede pe cuvânt şi suntem obligaţi să ne gândim că ultimul cadavru era cel al lui Kling, căci este singura posibilitate care ne mai rămâne.

Ellery continuă cu rapiditate.

— Dacă este Kling, atunci primul cadavru trebuie, în mod logic, să fie cel al lui Krosac! Cine este ucigaşul lui? Să spunem în principiu că autorul primei crime cunoştea şi se folosea de povestea fraţilor Tvar, dovadă T-urile lăsate peste tot. Asta ne face să ne gândim la Van, Megara, Brad şi Krosac. De Megara nu putea fi vorba, el se găsea în vremea aceea în cealaltă parte a lumii. Brad? Imposibil. Doamna Brad a declarat de faţă cu martori că soţul ei primise la el acasă pe campionul Statelor Unite la jocul de dame şi că jucase cu el toată noaptea din ajunul Crăciunului. Iese din joc Krosac, victima. Rămâne Kling. Imposibil. Acesta nu cunoştea sensul fatal al T-urilor, e pe jumătate cretin şi în consecinţă incapabil să execute o crimă atât de ingenioasă. Deci Krosac a fost omorât de Van, singurul care rămâne şi care îndeplineşte toate condiţiile dorite.

Van este deci asasinul lui Krosac. Dar cum şi în ce împrejurări? Le putem reconstitui. Van ştia că Krosac îl urmărea, pe el şi pe fraţii lui. Descoperind că Krosac călătorea cu bătrânul nebun pe nume Stryker, probabil că i-a trimis o scrisoare anonimă iar Krosac a muşcat din momeală, bucuros de a-şi fi reperat prada; Krosac a făcut în aşa fel încât Stryker să-şi oprească temporar caravana lângă Arroyo. Acolo are loc episodul cu mecanicul auto

din Weirton, Croker; Krosac i-a închiriat maşina şi a cerut să-l ducă la intersecţia drumurilor. Amintiţi-vă ca nu avea valiză, în timp ce criminalul purta una în cursul următoarelor crime. De ce? Pentru că Krosac nu avea nicio intenţie să-şi mutileze victima; avea de gând pur şi simplu să se folosească de un revolver şi să o doboare de aproape.

Van, instigatorul întregii combinaţii, i-a întins deci o cursă lui Krosac venit să se răzbune şi l-a omorât. După ce în prealabil l-a legat fedeleş şi l-a ascuns pe nenorocitul Kling, pe acesta lăsându-l în viaţă, Van a îmbrăcat cadavrul lui Krosac cu propriile lui haine, apoi l-a decapitat etc, etc.

Este foarte evident că Van – sau Andreja Tvar – se gândea la aceste crime de ani de zile. Le-a comis în aşa fel încât să se creadă că e vorba de răzbunarea lui Krosac. Van l-a ascuns pe Kling doar în scopul de a-l ucide la sfârşit şi să facă să se creadă că e vorba de cadavrul lui; intenţia lui era să ne facă să credem că Krosac, după ce a omorât un nevinovat, i-a omorât pe doi dintre fraţii Tvar şi în cele din urmă şi pe al treilea, ca să corecteze aparenta eroare comisă cu şapte luni înainte.

În ceea ce-l priveşte pe Van, această ultimă crimă, camuflată încerca să lase impresia că şi el fusese sacrificat de maniacul sângeros, în timp ce el ar fi plecat cu economiile şi o sumă frumuşică pe care reuşise cu abilitate să o obţină de la fratele lui Stephen. Iar poliţia ar fi căutat veşnic pe invizibilul Krosac, mort de multă vreme... Amintiţi-vă că Van şi-l luase pe Kling de la orfelinatul din Pittsburg; a avut deci grijă să aleagă un bărbat oarecum asemănător fizic, ca să poată uşor să înşele autorităţile când acestea aveau să examineze

cadavrul lui Kling.

Pe de altă parte, probabil că a existat o asemănare fizică între el şi Krosac, remarcată atunci când l-a descoperit prima dată pe muntenegrean, înainte de trimiterea scrisorii anonime, fapt care i-a dat ideea întregii combinaţii: această asemănare i-a permis, în momentul primei crime, să facă să se creadă că e vorba de cadavrul lui.

— Ai spus odată, remarcă inspectorul, că ai fost de la început pe drumul cel bun dar că nu ai ştiut să profiţi. Ce ai vrut să spui cu asta?

— Da, răspunse Ellery cu regret. De la prima crimă am observat că dispăruse capul tăiat. De ce? Mai târziu am descoperit toată povestea familiei Tvar şi sensul aparent al T-urilor, ca simboluri ale răzbunării lui Krosac; de aici, bineînţeles, am tras concluzia că toate capetele fuseseră tăiate ca să dea cadavrelor aspectul unor mari T-uri.

Or, îmi venise o idee, o altă explicaţie posibilă a decapitărilor: cadavrele în formă de T, precum şi celelalte elemente în formă de T (intersecţia drumurilor, stâlpul indicator şi T-ul trasat cu sânge în cazul primei crime; stâlpul-totem în cazul celei de a doua; catargul-antenă în cazul al treilea, T-ul trasat cu sânge pe masă în ultimul caz) nu serveau oare un singur scop: să explice decapitarea corpurilor, capul omenesc fiind într-adevăr cel mai bun mijloc de a identifica un cadavru? Mi-am zis că aceste crime, departe de a fi opera unui maniac obsedat de litera T, simbolul unei răzbunări, puteau fi în mod logic opera unui individ perfect lucid (deşi nebun) care tăia capetele ca să falsifice identitatea cadavrelor.

Faptul că niciun cap nu putea fi găsit l-am considerat

ca o confirmare a ideii mele... Dar am neglijat această ipoteză pentru a mă încredinţa celei ce tindea să arate că era vorba de un maniac obsedat de litera-simbol T. Am neglijat adevărul.

Dar mobilul mi-a apărut foarte clar în momentul când m-am ocupat de cea de a patra crimă, când am înţeles că Andreja Tvar era deus ex machina. Să luăm prima crimă uciderea lui Krosac; Andreja Tvar a fost obligat să-l decapiteze pe Krosac ca să împiedice identificarea cadavrului şi pentru a se admite la început că era vorba de Van, iar mai târziu că acelaşi cadavru era cel al lui Kling. Şi ca să confirme această părere, Van a avut ideea să răspândească peste tot aceşti T care ne-au indus în eroare şi ne-au împiedicat să pricepem adevăratul scop al criminalului făcând să dispară, capetele, care nu era altul decât să provoace falsa identificare a primului şi ultimului cadavru.

— Apropo de ultima crimă, zise Isham, mi s-a părut că urmele de paşi din direcţia cabanei erau mai adânc imprimate în sol decât cele care veneau dinspre ea.

— Într-adevăr, domnule Isham. Şi nu poate exista decât o singură explicaţie: criminalul transporta un obiect greu îndreptându-se spre cabană şi la întoarcere nu mai transporta nimic. Or, această explicaţie îmi convine de minune. Ştiam că ultimul cadavru găsit era cel al lui Kling. Unde îl ţinuse Van închis pe Kling? Nu în cabană, deci în vecinătate. Sergentul Luden spusese odată că aceste coline din Virginia erau pline de numeroase grote naturale; chiar Van spusese că descoperise cabana abandonată ducându-se să exploreze grotele! (Probabil ca să se folosească de ele mai târziu.).

Van s-a dus deci să-l ia pe Kling din grota în care îl ţinuse prizonier atâtea luni şi l-a adus până la cabană. Încă mai ploua când Van a părăsit cabana să se ducă după Kling, dar probabil că ploaia s-a oprit înainte de întoarcerea lui; ploaia a şters urmele lăsate la plecarea spre grotă, dar solul umed le-a păstrat pe cele făcute la întoarcere; amprentele mai adânci au fost făcute în timpul transportării lui Kling la cabană; celelalte, mai puţin profunde, când a părăsit cabana după crimă, pentru ultima dată.

— De ce nu l-a obligat pe Kling să meargă până la cabană? întrebă Isham.

— Pentru că intenţia lui era să lase o astfel de urmă încât să se bănuiască că e vorba de un şchiop, adică de Krosac. Ducându-l pe Kling şi şchiopătând reuşea următoarele două lucruri: introducea victima în cabană şi ne obliga să credem că numai o singură persoană, Krosac, intrase înăuntru. A plecat apoi şchiopătând ca să ne întărească ideea că Krosac a fugit; singura lui greşeală a fost că, ducându-l pe Kling, nu şi-a dat seama că greutatea acestuia îl va face să lase urme mai adânci în pământ.

— Este inimaginabil, zise profesorul. Acest om este un geniu al răului, bineînţeles, dar îţi trebuie o mare inteligenţă ca să...

— De ce nu? îl întrerupse Ellery. Fusese excelent instruit şi dispunea de tot timpul necesar ca să pună la punct toată combinaţia. De exemplu: Van a fost tot timpul obligat să aranjeze lucrurile ca să lase impresia unui motiv foarte legitim pentru ca Krosac să comită aceleaşi acţiuni pe care el, Van, era obligat să le îndeplinească; pipa, de exemplu, covorul deplasat, biletul

lui Brad lăsat în mod deliberat în urma lui. V-am explicat deja motivele pe care le avea Krosac de a obţine un răgaz mai înainte ca anchetatorii să descopere adevăratul loc al crimei; descoperire ce nu avea să fie făcută decât în momentul intrării în scenă a lui Megara, pentru ca acesta din urmă să pară că îl duce pe Krosac la Van, despre a cărui supravieţuire Krosac ar fi aflat, chipurile, din acest bilet.

Dar Van, procurându-ne acest ingenios motiv Krosac, avea în calitatea lui de adevărat ucigaş motive şi mai întemeiate de a dori acest răgaz. Dacă poliţia ar fi percheziţionat imediat în bibliotecă, nu ar fi putut sa nu descopere biletul lăsat de Brad, bilet al cărui text îi fusese cu siguranţă sugerat lui Brad de către Van însuşi, cu multă vreme înainte de întoarcerea lui Megara: poliţia ar fi aflat deci imediat că Van era încă în viaţă. Situaţia lui Van devenea precară dacă poliţia bănuia, în urma vreunui pas greşit din partea lui, că Old Pete nu era altul decât Van. Să presupunem că Megara nu s-ar fi întors, că ar fi murit pe mare, de exemplu; nu mai avea cine să confirme autorităţilor că Old Pete sau Van era cu adevărat fratele lui Brad şi al lui Megara. Provocând acest răgaz, îşi asigura o confirmare a rudeniei chiar în momentul întoarcerii lui Megara. Dacă afirmaţia lui ar fi părut suspectă, el nu mai putea fi însă bănuit din moment ce Megara ii confirma toate spusele.

Dar de ce această nevoie de a ne întoarce la locul crimei? Aici punem degetul pe adevăratul scop pe care îl urmărise Van provocând un răgaz ce trebuia să dureze până la întoarcerea lui Megara. Aranjând dinainte ca Brad să lase câteva rânduri în care să reconstituie întregul lanţ al evenimentelor până la reapariţia lui

Andrew Van, Van îşi asigura moştenirea. Iată ce vreau să spun: Van putea foarte bine să-i facă pe poliţişti să creadă că fusese victima primei crime, şi după aceea putea să rămână în mod legal mort, în timp ce-şi desăvârşea opera prin asasinarea fraţilor lui, în umbra personalităţii lui Krosac. Dar dacă ar fi rămas mort în ochii legii, cum ar mai fi intrat în posesia moştenirii pe care i-o lăsa Brad? Trebuia deci să-şi facă din nou apariţia viu şi nevătămat, într-un moment când Megara ar fi putut să confirme faptul că Van era într-adevăr fratele lui. Şi în felul acesta a intrat foarte liniştit în posesia celor cinci mii de dolari.

În cele din urmă, prin intermediul biletului şi al poveştii spuse când a reintrat în scenă, a obişnuit poliţia cu ideea că va avea loc o a doua crimă, deoarece autorităţile ştiau acum că un răzbunător era pe urmele fraţilor Tvar şi tocmai, descoperise că se înşelase asupra identităţii primei victime. Diavolesc, într-adevăr.

— Toate astea sunt prea complicate pentru mine, zise Vaughn dând din cap.

Dar profesorul Yardley nu era mulţumit.

— Accept tot ce ne-ai spus. Dar de ce naiba Andreja Tvar, fratele lui Ştefan şi Tomislav Tvar, voia să-i extermineze?

— Pur şi simplu pentru că era nebun! În ceea ce priveşte mobilul, habar n-am, dar ce importanţă are? Mobilul unui nebun…

— Eu şi Isham cunoaştem acest mobil, zise inspectorul Vaughn. Dumneata ai plecat împreuna cu profesorul, Queen, înainte de interogatoriul lui Van… Ieri-seară, şeful poliţiei, Isham şi cu mine l-am pus pe jăratic. A fost gata să facă un atac de apoplexie, dar în cele din

urmă s-a potolit şi ne-a spus totul… Apropo, capetele lui Brad şi Megara, îngreunate cu plumb, fuseseră trimise prin grija lui în fundul apei. Cât priveşte capetele celorlalţi doi, am aflat că le-a îngropat pe coline… Ura pe care o nutrea faţă de fratele lui Tomislav avea la origine o poveste cu o femeie. În ţara lor natală, Van iubise o tânără pe care i-o luase Tom; ea a fost prima soţie a lui Brad, moartă, după spusele lui Van, din cauza felului în care se purtase soţul ei cu ea.

— Dar de ce-l ura pe Megara? întrebă Ellery.

— Dintr-un motiv nu prea strălucit, răspunse Vaughn. Se pare că Van, fiind fratele cel mai mic nu avea dreptul la mare lucru din moştenirea bătrânului Tvar. Cred că Megara şi Brad au luat şi ce-ar fi trebuit să-i revină lui. Şi, în plus, nu i-au dat nimic din banii pe care i-au furat de la familia Krosac… Sigur, nu a putut să se plângă, pentru că şi el participase la furt, dar asta explică de ce Van s-a despărţit de fraţii lui mai mari atunci când au venit toţi trei în ţara noastră. Probabil că Brad a avut remuşcări, de aceea i-a lăsat acea moştenire.

— Şi Stryker? zise Yardley, încă un nebun! Aş vrea să-mi explici Ellery, prin ce întâmplare s-a găsit Stryker mai întâi în preajma primei crime de la Arroyo şi după aceea în preajma celorlalte două crime care au avut loc atât de departe de acolo.

— Bucuros. Nu uitaţi că Krosac a existat. A aflat că unul din fraţii Tvar trăia la Arroyo; putem cu uşurinţă să admitem că aceeaşi scrisoare „anonimă” pe care i-a scris-o Van l-a înştiinţat pe Krosac şi unde trăiau ceilalţi doi Tvar, Brad în Long Island iar Megara împreună cu Brad. Van nu risca nimic, ştiind că Krosac trăia împreună

cu Stryker în Illinois, adică în vest, şi că vi fi obligat să treacă prin Virginia ca să revină în est; în mod obligatoriu trebuia să înceapă cu profesorul. Bun. Să admitem că Krosac nu este un imbecil. Va începe prin a-l ucide pe acel Tvar care îşi zice Andrew Van, şi după aceea pe ceilalţi doi. El mai ştie şi că moartea profesorului va face multă vâlvă şi că va fi obligat să se ascundă. Concluzia: de ce să nu se ascundă lângă locuinţa următoarelor două victime? Consultă deci ziarele din New York, vede anunţul bătrânului Ketcham, îl convinge pe bietul Stryker să închirieze Insula Stridiilor şi să organizeze acolo un cult al soarelui; rezolvă problema închirierii dinainte... înţelegeţi ce s-a întâmplat? Krosac este ucis. Stryker, biet nebun, cade în ghearele lui Romaine, şi aşa mai departe... asta este explicaţia pentru colonia de nudişti.

Ellery se ridică, se întinse şi aprinse altă ţigară.

— În concluzie, zise el, un caz foarte interesant... Aproape că îmi vine să scriu o carte. De ce nu?

SFÂRŞIT

EDITURA Z

SERIE NOUA

Trei crime succesive, de o cruzime incredibilă — cadavre decapitate, apoi crucificate — au un misterios numitor comun. Cadavre fără cap, cu braţele întinse orizontal. Cine ucide? De ce crucifică aceste cadavre?

Mister... Şi totuşi există o legătură între aceste crime. Care?

Lei 1100